

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

FLAVII JOSEPHI

OPERA.

PARISIS. — EXCUDIBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

ΦΛΑΒΙΟΥ ΙΩΣΗΠΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

FLAVII JOSEPHI
OPERA.

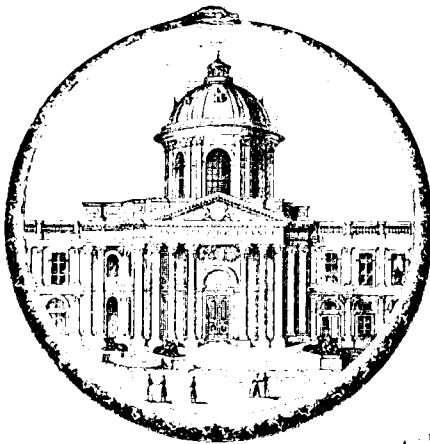
GRÆCE ET LATINE.

RECOGNOVIT

GUIELMUS DINDORFIUS.

ACCEDUNT INDICES NOMINUM ET RERUM LOCUPLETISSIMI.

VOLUMEN PRIMUM.

113 2089

PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI IMPERIALIS FRANCÆ TYPOGRAPHO,

VIA JACOB, 56.

M DCCC LXV.

51428

D O N

PRÆFATIO.

Flavius Josephus ex iis scriptoribus erat quos nostrorum temporum ars critica nondum sibi sumpserat tractandos. Ea quum alio apparatu instructior est quam quæ olim exercebatur, velut subtiliorum grammaticæ legum cognitione; tum hoc potissimum præstat, ut uniuscujusque testis indólem et naturam exploret priusquam ejus admittat testimonium. Plurima enim jam olim in scriptis codicibus de industria mutata sunt et ad earum aliquam quæ multis seculis post ipsos scriptores vigeabant loquendi aut sentiendi consuetudinem aptata. Quare detegendæ scripturæ genuinæ nulla potest spes esse, nisi prius in codices ipsos et testes alios inquisitio diligentissima fuerit instituta, ut sciamus quinam sint et quibus modis interpolati, quinam infucatæ veritati propiores. Hoc ipsum in Josepho faciendum restabat, cujus codicum sat ampla copia superest. Ii et inter se multum dissentiunt, et sæpe discedunt a vetustissima translatione latina (quæ maximi pretii est critico, male edita, verum integrior in manuscriptis); denique chronographi et alii scriptores, multa ex Josepho prope ipsis ejus verbis repetentes, diversa referunt nonnunquam. Quorum omnium dijudicatio quum multum temporis et otii postulare videretur, feliciter accidit ut GUILIELMUS DINDORF per litteras nobis significaret se permulta de Josepho parata habere et eum scriptorem aliquot millibus locorum emendatiorem ad nos missurum. Id exemplum, multis et egregiis emendationibus vulgatæ inde ab Hudsono scripturæ conspicuum, nos excudendum curavimus; ipse autem vir celeberrimus in alterius voluminis præfatione pluribus de crisi Flaviana exponet.

"

Interpretatio latina, quam ab nescio quo (non enim ab ipso) confectam Hudsonus editioni suæ adjecit, sæpissime, in prioribus præsertim libris, a græci scriptoris sententia aberrat. Quare laborem haud hercle gratum subivimus græca cum latinis conferendi: atque ita effectum esse speramus ut, ubi integra est scriptura græcorum, quid dicat Josephus ex latinis intelligi possit.

Denique indices operum Josephi qui feruntur quum nemini posse satisfacere viderentur, impensæ non parsimus, quo ne ab hac parte editio nostra claudicet. Dudum enim ad condendum indicem plenissimum et ordine luculentum scripta Josephi assidue versat doctissimus *Theodorus Müller*, qui olim in Historico-
rum veterum fragmentis edendis fratrem adjuvit, nunc in Academia Gottingensi humaniores litteras docet. Est autem nova hæc opera quæ alterum volumen, typis jam excusum, nunc moratur, sed cum bono, ut speramus, emptorum emolumento.

Parisiis, kal. sextil. MDCCCXLV

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΦΛ. ΙΩΣΗΠΟΥ

ΒΙΟΣ.

FLAVII JOSEPHI

VITA.

Ἐμοὶ δὲ γένος ἐστὶν οὐκ ἄσημον, ἀλλ' ἐξ ἱερέων ἀνω-
θεν καταβεβηκός. Ὡς περ δὴ παρ' ἐκάστοις ἄλλῃ τίς
ἐστὶν εὐγενείας ὑπόθεσις, οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ τῆς ἱερω-
σύνης μετουσία τεκμηρίον ἐστὶ γένους λαμπρότητος.
Ἐμοὶ δ' οὐ μόνον ἐξ ἱερέων ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ
ἐκ τῆς πρώτης ἐφημερίδος τῶν εἰκοσιτεσσάρων, (πο-
λὴ δὲ καὶ τούτῳ διαφορά,) καὶ τῶν ἐν ταύτῃ φυλῶν ἐκ
τῆς ἀρίστης. Ὑπάρχει δὲ καὶ τοῦ βασιλικοῦ γένους
ἀπὸ τῆς μητρός. Οἱ γὰρ Ἀσαμωναίου παῖδες, ὧν
ἐκγονος ἐκεῖνη, τοῦ ἔθνους ἡμῶν ἐπὶ μάλιστα χρόνον
ἡρχιεράτευσαν καὶ ἐβασίλευσαν. Ἐρῶ δὲ τὴν διαδο-
χὴν. Ὁ πρόπαππος ἦν ἐμοὶ Σίμων ὁ Ψελλὸς ἐπικα-
λούμενος. Οὗτος ἐγένετο καθ' ὃν καιρὸν ἡρχιεράτευσεν
Σίμωνος ἀρχιερέως ὁ παῖς, δὲ πρῶτος ἀρχιερέων
Ἑρχανὸς ὠνομάσθη. Γίνονται δὲ τῷ Ψελλῷ Σίμωνι
παῖδες ἐννέα· τούτων εἷς ἐστὶ Μαθθίας ὁ Ἡφλίου λε-
γόμενος. Οὗτος ἡγάγετο πρὸς γάμον θυγατέρα Ἰωνά-
θου ἀρχιερέως, τοῦ πρώτου ἐκ τῶν Ἀσαμωναίου παίδων
γένους ἀρχιερατεύοντος, τοῦ ἀδελφοῦ Σίμωνος τοῦ ἀρ-
χιερέως. Καὶ γίνεται παῖς αὐτῷ Μαθθίας ὁ Κυρτὸς
ἐπικληθεὶς, ἀρχοντας Ἑρχανοῦ τὸν πρῶτον ἐνιαυτόν.
Τούτου γίνεται Ἰωσήπος ἐνάτῳ ἔτει τῆς Ἀλεξάνδρου
ἀρχῆς, καὶ Ἰωσήπου Μαθθίας βασιλεύοντος Ἀρχελάου
τὸ δέκατον, Μαθθία δὲ ἐγὼ τῷ πρώτῳ τῆς Γαίου Καί-
σαρος ἡγεμονίας. Ἐμοὶ δὲ παῖδες εἰσι τρεῖς, Ἑρχανὸς
μὲν ὁ πρεσβύτατος ἔτι τετάρτῳ τῆς Οὐδεσπασιανοῦ
Καίσαρος ἡγεμονίας, ἐβδόμῳ δὲ Ἰούστου, ἐνάτῳ δὲ
Ἀγρίππας. Τὴν μὲν οὖν τοῦ γένους ἡμῶν διαδοχὴν,
ὡς ἐν ταῖς δημοσίαις δόλοις ἀναγεγραμμένην ἡῶν,
οὕτω παρατίθεται, τοῖς διαβάλλειν ἡμᾶς πειρωμένοις
χαίρειν φράσας.

β'. Ὁ πατὴρ δέ μου Μαθθίας οὐ διὰ μόνην τὴν εὐ-
γένειαν ἐπίσημος ἦν, ἀλλὰ πλέον διὰ τὴν δικαιοσύνην
ἐπὶ ηῶν, γνωριμώτατος ὢν ἐν τῇ μεγίστῃ πόλει τῶν
παρ' ἡμῖν τοῖς Ἱεροσολύμοις. Ἐγὼ δὲ συμπαιδευόμε-
νος ἀδελφῷ Μαθθία τούνομα (ἐγγόνει γάρ μοι γνήσιος
ἐξ ἀμφοῖν τῶν γονέων) εἰς μεγάλην παιδείαν προύκο-
πον ἐπίδοσιν, μνήμη τε καὶ συνέσει δοκῶν διαφέρειν.
Ἐτι δ' ἄρα παῖς ὢν, περὶ τεσσαρεσκαίδεκατον ἔτος,
διὰ τὸ φιλογράμματον ὑπὸ πάντων ἐπηνούμην, συνιόν-
των αἰ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν τῆς πόλεως πρῶτων,
ὑπὲρ τοῦ παρ' ἐμοῦ περὶ τῶν νομίμων ἀκριτέστερόν
τι γινῶναι. Περὶ ἐκκαίδεκα δὲ ἔτη γενόμενος ἐβουλή-
σθην τῶν παρ' ἡμῖν αἰρέσεων ἐμπειρίαν λαβεῖν· τρεῖς
δ' εἰσιν αὗται, Φαρισαίων μὲν ἡ πρώτη, καὶ Σαδ-
δουκαίων ἡ δευτέρα, τρίτη δὲ ἡ Ἑσσηνῶν, καθὼς πολ-

Mihi autem genus est non ignobile, sed ex sacerdotibus
longa serie deductum. Quemadmodum scilicet apud unam-
quamque gentem diversa sunt nobilitatis argumenta, ita
apud nos honoris sacerdotalis participatio splendoris generis
indicium est. Ego autem non solum ex sacerdotum oriun-
dus sum genere, verum etiam ex classe prima inter illas
viginti quattuor, (magna in hoc est excellentia,) et nobilis-
sima populorum ad eandem pertinentium familia. Porro ma-
ternum mihi genus a regibus est. Nam Asamonæi liberi, e
quibus illa prognata est, summum in gente nostra pontifi-
catum regnumque diu obtinuerunt. Seriem autem succes-
sionis recensebo. Atavus meus erat Simon cognomine
Psellus. Hic vixit eo tempore quo Simonis pontificis filius,
qui primus inter pontifices Hyrcanus appellatus est, ponti-
ficatum gessit. Simoni autem Psello filii erant novem:
et in his unus Matthias, Ephraï filius dictus. Hic uxorem
duxit Jonathæ pontificis filiam, qui primus ex Asamonæo-
rum genere pontificatum in domum suam intulit, frater
autem erat Simonis pontificis. Ex ea filium Matthiam, Gib-
bosum nominatum, suscepit, primo quo genti imperavit
Hyrcanus anno. Huic nascitur Josephus nono anno regni
Alexandræ, Josepho vero Matthias anno Archelai regis deci-
mo, Matthiæ autem ego primo anno principatus Caii Caesaris.
Mihi porro tres sunt liberi: Hyrcanus quidem maximus,
anno quarto natus imperii Vespasiani Caesaris, Justus vero
septimo, nono autem Agrippa. Atque ita quidem generis
nostri successionem, prout in tabulas publicas relatum
inveni, in medium assero, illis valere jussis qui nos calu-
mniis aggrediuntur.

2. Matthias autem pater meus non solum generis nobi-
litate illustris erat, sed multo magis ex justitia gloriam
adeptus est, omnium sermone maxime celebratus Hieroso-
lynis, urbe apud nos amplissima. Ego autem una cum
fratre germano, nomine Matthia, educatus, multum in li-
teris proficiebam, sic ut crederer aliis antecellere memoria
et intelligentia. Itaque quum puer adhuc essem, annum
circiter decimum quartum agens, ex eo, quo flagrabam,
litterarum amore ab omnibus laudem reportavi, ad me
concurrentibus quotidie pontificibus urbisque primoribus,
ut ex me certius aliquid scirent de legum sensu. Quum
autem ad annos ferme sexdecim pervenissem, decrevi
sectas nostras experiri et tentare; (illæ vero tres sunt,
Pharisæorum prima, Sadducæorum altera, et tertia Esse-

λάκις εἶπαμεν·) οὕτως γὰρ ὥρῃμην αἰρήσεσθαι τὴν ἀρίστην, εἰ πάσας καταμάβοιμι. Σκληραγωγήσας γοῦν ἑμαυτὸν καὶ πολλὰ πονηθεὶς τὰς τρεῖς διήλθον· καὶ μὴδὲ τὴν ἐντεῦθεν ἔμπειρίαν ἱκανὴν ἑμαυτῷ νομίσας εἶναι, πυθόμενός τινα Βανουὺν ὄνομα κατὰ τὴν ἐρημίαν διατρίβειν, ἐσθῆτι μὲν ἀπὸ δένδρων χρώμενον, τροφὴν δὲ τὴν αὐτομάτως φυομένην προσφερόμενον, ψυχρῷ δὲ ὕδατι τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα πολλάκις λουόμενον πρὸς ἀγνεῖαν, ζηλωτὴς ἐγενόμην αὐτοῦ. Καὶ διατρί-

10 ψας παρ' αὐτοῦ ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τελειώσας, εἰς τὴν πόλιν ὑπέστρεφον. Ἐννεακαίδεκα δ' ἔτη ἔχον ἠρξάμην τε πολιτεύεσθαι τῇ Φαρισαίων αἵρεσει κατακολουθῶν, ἣ παραπλήσιός ἐστι τῇ παρ' Ἑλληνιστῶν λεγομένη

15 γ'. Μετ' εἰκοστὸν δὲ καὶ ἕκτον ἐνιαυτὸν εἰς Ῥώμην μοι συνέπεσεν ἀναβῆναι, διὰ τὴν λεγθισομένην αἰτίαν. Καθ' ὃν χρόνον Φηλῆς τῆς Ἰουδαίας ἐπετρόπευσεν, ἱερεῖς τινες συνήθεις ἐμοί, καλοὺς καγαθοὺς, διὰ μικρὰν καὶ τὴν τυγούσαν αἰτίαν ὄχσας εἰς τὴν Ῥώ-

20 μὴν ἔπεμψε, λόγον ὑφεζοντας τῷ Καίσαρι. Οἷς ἐγὼ πόρον εὐρέσθαι βουλόμενος σωτηρίας, μάλιστα δὲ πυθόμενος ὅτι καίπερ ἐν κακοῖς ὄντες οὐκ ἐξελάβοντο τῆς εἰς τὸ θεῖον εὐσεβείας, διατρέφοντο δὲ σύκοις καὶ καρύοις, ἀφικόμην εἰς Ῥώμην πολλὰ κινδυνεύσας κατὰ

25 θάλασσαν. Βαπτισθέντος γὰρ ἡμῶν τοῦ πλοίου κατὰ μέσον τὸν Ἄδριαν, περὶ ἑξακοσίους τὸν ἀριθμὸν ὄντες, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐνῆλθάμεθα. Καὶ περὶ ἀρχομένην ἡμέραν ἐπιφανέντος ἡμῖν κατὰ Θεοῦ πρόνοιαν Κυρηναϊκοῦ πλοίου, φθάσαντες τοὺς ἄλλους ἐγὼ τε καὶ τινες

30 ἕτεροι, περὶ ὀγδοήκοντα σύμπαντες, ἀνελήφθημεν εἰς τὸ πλοῖον. Δισσώθεις δ' εἰς τὴν Δικαιάρχου, ἣν Ποσιδῶνους Ἰταλοὶ καλοῦσιν, διὰ φιλίας ἀφικόμην Ἀλιτῦρῳ, (μυμολόγος δ' ἦν οὗτος κάλλιστα τῷ Νέρωνι καταθύμιος, Ἰουδαῖος τὸ γένος,) καὶ δι' αὐτοῦ Ποππηῖα

35 τῇ τοῦ Καίσαρος γυναίκα ἠγνοσθεὶς, προνοῶ ὥς τάχιστα παρκαλέσας αὐτὴν τοὺς ἱερεῖς λυθῆναι. Μεγάλῃν δὲ δωρεῶν πρὸς τῇ εὐεργεσίᾳ ταύτῃ τυχὼν παρὰ τῆς Ποππηῖας, ὑπέστρεφον ἐπὶ τὴν οἰκίαν.

δ'. Καταλαμβάνου δ' ἤδη νεωτερισμῶν ἀρχάς, καὶ πολλοὺς ἐπὶ τῇ Ῥωμαίων ἀποστάσει μέγα φρονοῦντας. Καταστέλλειν οὖν ἐπειρώμην τοὺς στασιώδεις καὶ με-

40 τανοεῖν ἐπειθον, ποιησάμενος πρὸ ὀφθαλμῶν πρὸς οὓς πολεμήσουσιν, ὅτι Ῥωμαίων οὐ κατ' ἐμπειρίαν μόνην πολεμικὴν, ἀλλὰ καὶ κατ' εὐτυχίαν ἐλαττοῦνται·

45 καὶ μὴ προπετῶς καὶ παντάπασιν ἀνοήτως πατρίσι καὶ γενεαῖς καὶ σφίσιν αὐτοῖς τὸν περὶ τῶν ἐσχάτων κακῶν κίνδυνον ἐπάγειν. Ταῦτα δ' ἔλεγον καὶ λιπαρῶς ἐνεκείμεν ἀποτρέπων, δυστυχέστατον ἡμῖν τοῦ πολέμου τὸ τέλος γενήσεσθαι προρῳόμενος. Οὐ μὴν ἔπεισα·

50 πολὺ γὰρ ἡ τῶν ἀπονοηθέντων ἐπεκράτησε μανία.

ε'. Δείσας γοῦν μὴ ταῦτα συνεχῶς λέγων διὰ μίσους ἀφικόμην καὶ ὑποψίας, ὥς τὰ τῶν πολεμίων φρονῶν, καὶ κινδυνεύουσι ληφθεὶς ὑπ' αὐτῶν ἀναρεθῆναι, ἔρχομένης ἤδη τῆς Ἀντωνίας, ὅπερ ἦν φρούριον, εἰς τὸ

norum, uti saepius diximus :) ita enim fore putabam ut optimam eligerem, si mihi omnes cognoscere daretur. Vita igitur duriter acta multisque laboribus exercita, tres sectas perlustravi : et ne istarum quidem experientia satis mihi factum ratus, quum audissem quendam, Banu nomine, in deserto agere, amictum sibi ex arboribus paratam, alimentisque sponte provenientius vescentem, crebrisque noctu et interdiu lavacris frigidis utentem in sanctimoniam, crepi ejus institutum sectari ; exactisque in ejus contubernio tribus annis, quum jam ea, quae expeliveram, perfecissem, in urbem redii. Jamque annos undeviginti natus, vitam instituire exorsus sum convenienter Phariseorum sectae, quae proxime accedit ad sectam Stoicam Graecis dictam.

3. Post annum vero sextum ac vigesimum Romam ut ascenderem mihi contigit, ex causa jam nunc dicenda. Quo tempore Felix in Judaea procurator erat, sacerdotes quosdam, mihi perfamiliares, viros honestos et bonos, ob culpam leviculum et contemnendam, Romam misit, causam suam apud Caesarem dicturos. Quibus ego volens invenire viam ad salutem, maxime vero quum audirem quod, licet in malis, non oblit essent suae in Deum pietatis, et fidei ac nunciis vitam sustentarent, Romam perveni, multis in mari aditis periculis. Nostra enim navi in medio sinus Adriatici submersa, quum essemus numero circiter sexcenti, totam per noctem natavimus. Et tandem sub diluculum conspecta ex Dei providentia navi Cyrenaica, ego et alii nonnulli ad octoginta universi, feliciore usi natatu, in eam recepti sumus. Quumque ita evasissem in Dicarchiam, quam Puteolos vocant Itali, veniebam in amicitiam Alituri, (erat autem is minorum actor in magna apud Neronem gratia, genere Judaeus, perque eum ubi Poppae uxori Caesaris immotui, id quam occissime ago ut meis apud ipsam precibus solverentur sacerdotes. Quumque praeter hoc beneficium magnis muneribus colonestatus essem a Poppae, in patriam revertabar.

4. Atque jam eo tempore deprehendi novarum rerum studia gliscere, multosque ad defectionem a Romanis valde elatos. Itaque conabar seditiosos in officio continere, utque ad sanioerem mentem redirent suadebam, ob oculos positus cum quibus dimicaturi erant, quod Romanis non solum rei militaris peritia inferiores essent, sed et felicitate et prospero rerum successu ; insuper monebam ne temere et imprudenter admodum patriam et genus suum et se ipsos in mala maxima et extremum discrimen adducerent. Ista sane dicebam, atque urgebam vehementer et instillum ut a bello eos delhortarer, ut qui animo praeviderem exitum illius nobis fore infelicissimum. Atqui non persuasi in tantum valebat amentia ex desperatione orta.

5. Veritus igitur ne, ista frequenter inculcando, in odium incurrerem et suspicionem, quasi eadem sentirem cum hostibus, atque ita a popularibus comprehensus de vita periclitarer, occupata jam Antonia, quae castellum

ἐνδοτέρῳ ἱερὸν ὑπεχώρησα. Μετὰ δὲ τὴν ἀναίρεσιν
Μαναήμου καὶ τῶν πρώτων τοῦ ληστρικοῦ στίφους,
ὑπεξέλθων τοῦ ἱεροῦ πάλιν τοῖς ἀρχιερεῦσιν καὶ τοῖς
πρώτοις τῶν Φαρισαίων συνδιέτριβον. Φόβος δ' οὐκ
ἔτι μέτριος εἶχεν ἡμᾶς, δρῶντας τὸν μὲν δῆμον ἐν τοῖς
ὅλοις· αὐτοὶ δ' ὄντες ἐν ἀπώρῳ τί ποιήσωμεν, καὶ
τοὺς νεωτεριστὰς πᾶν οὐ δύναμενοι, προδήλου δ'
ἡμῖν τοῦ κινδύνου παρεστῶτος, συγκατανεύειν μὲν αὐ-
τῶν ταῖς γνώμαις ἐλέγομεν, συνεβουλεύομεν δὲ μένειν
ἐφ' αὐτῶν καὶ τοὺς πολεμίους ἀπελθόντας ἔαν, ἐλπίζ-
οντες οὐκ εἰς μακρὰν Γέσσιον, μετὰ μεγάλης δυνάμεως
ἀναβάτῃ, παύσειν τὸν νεωτερισμὸν.

ζ'. Ὁ δ' ἐπελθὼν καὶ συμβαλὼν μάχῃ ἐνίκηθη, πολ-
λῶν τῶν μετ' αὐτοῦ πεσόντων· καὶ γίνεται τὸ Γεσσίου
πταῖσμα συμφορὰ τοῦ παντὸς ἡμῶν ἔθνους. Ἐπύρ-
θησαν γὰρ ἐπὶ τούτῳ πολλοὶ ἐκ τῶν πόλεμον ἀγαπήσαν-
τες, καὶ νικήσαντες τοὺς Ῥωμαίους εἰς τέλος ἤλπισαν,
προσγενομένης καὶ ἑτέρας τινὸς τοιαύτης αἰτίας. Οἱ
τὰς περὶ τῆς Συρίας πόλεις κατοικοῦντες τοὺς παρ'
ἡμῶν Ἰουδαίους συλλαμβάνοντες σὺν γυναίξιν καὶ
τέκνοις ἀνήρουν, οὐδεμίαν αὐτοῖς αἰτίαν ἐπικαλεῖν
ἔχοντες· οὔτε γὰρ ἐπὶ Ῥωμαίων ἀποστάσει νεωτέρων
τι περρονήκεσαν, οὔτε πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἔχθρὸν ἢ
ἐπίβουλον. Σχυτοπολίται δὲ πάντων ἀσεβέστατα καὶ
παρὰ νόμῳ τὰ διεπράξαντο. Ἐπελθόντων γὰρ αὐ-
τοῖς Ἰουδαίων ἐξωθεν πολεμίων, τοὺς παρ' αὐτοῖς
Ἰουδαίους ἐδιέσταντο κατὰ τῶν ὁμορῶν ὅπλα λαβεῖν,
ὅπερ ἐστὶν ἡμῖν ἀθέμιτον· καὶ μετ' ἐκείνων συμβαλόν-
τες ἐκράτησαν τῶν ἐπελθόντων. Ἐπειδὴ δ' ἐνίκησαν,
ἐκλαθόμενοι τῆς πρὸς τοὺς ἐνοίκους καὶ συμμάχους
πίστεως, πάντας αὐτοὺς διεγρήσαντο, πολλὰς μυριά-
δας ὄντας. Ὁμοίᾳ δ' ἔπαθον καὶ οἱ τὴν Δαμασκὸν
Ἰουδαῖοι κατοικοῦντες. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἀκρι-
βέστερον ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου βίβλοις
διηγήλωκαμεν· νῦν δ' αὐτῶν ἐπεμνήσθη, βουλόμενος
παραστήσαι τοῖς ἀναγινώσκουσιν ὅτι οὐ προαίρεσις
ἐγένετο τοῦ πολέμου πρὸς Ῥωμαίους Ἰουδαίους, ἀλλὰ
τὸ πλεον ἀνάγκη.

ζ'. Νικηθέντος οὖν, ὡς ἔραμεν, τοῦ Γεσσίου, τῶν
ἱεροσολυμιτῶν οἱ πρώτοι, θεασάμενοι τοὺς μὲν ληστὰς
ἅμα τοῖς νεωτερισταῖς εὐπορουμένους ὅλων, δέσαντες
δὲ αὐτοὶ μὴ ἀνοπλοὶ καθεστηκότες ὑποχείριον γίνονται
τοῖς ἐχθροῖς, ὃ καὶ μετὰ ταῦτα συνέβη, καὶ πυθόμενοι
τὴν Γαλιλαίαν οὐκ οὐκ πᾶσαν Ῥωμαίων ἀρεσάναι, μέ-
ρος δ' αὐτῆς ἡρεμεῖν ἔτι, πέμπουσιν ἐμὲ καὶ δύο ἄλ-
λους τῶν ἱερέων, καλοὺς καγαθοὺς ἄνδρας, Ἰωάσαρον
καὶ Ἰούδαν, πείσοντάς τοὺς πονηροὺς καταθέσθαι τὰ
ὅπλα, καὶ διδάξοντάς ὡς ἐστὶν αἰμεῖνον τοῖς κρατίστοις
τοῦ ἔθνους αὐτὰ τηρεῖσθαι. Ἐγνωστο δὲ τούτοις αἰ
μὲν ἔχειν τὰ ὅπλα πρὸς τὸ μέλλον ἔτοιμα, περιμένειν
δὲ τί πράξουσιν Ῥωμαῖοι μαθεῖν.

η'. Λαθὼν οὖν ἐγὼ τὰς ὑποθήκας ταύτας ἀρικόμην
εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ Σεπφωρίτας μὲν οὐκ ἐν ὀλίγῳ
περὶ τῆς πατρίδος ἀγῶνι καθεστῶτας ἤβρον, διαρπάσαι

erat, in interiora templi memet subdixi. At post eadem
Manahemi et principum cohortis latronum, templo clancu-
lum egressus, iterum cum pontificibus versabar et Phari-
saeorum primoribus. Jam autem timor non mediocri nos
occuparat, quum videremus populum quidem arma corri-
puisse: ipsi vero, quum quid agendum nobis esset prorsus
ambigeremus, nec valeremus seditiosos comperescere, at-
que ante oculos versaretur periculum, simulabamus quidem
nos probare illorum sententiam, suadebamus tamen ut se
continrent, et hostem abire sinerent, quod speraremus
Gessium brevi cum validis copiis ascensurum et tumultum
motumque sedaturum.

6. At ille, quum advenisset et seditiosis praelio congressus
esset, victus est, multis e suis occisis: atque haec Gessii
clades in universam gentem nostram calamitatem invexit.
Nam ex hac re animis elati erant qui bellum appetebant, et
sperabant fore ut deinceps Romanos vincerent: quin et al-
tera quaedam causa accedebat, quae hujusmodi erat. Nam
Syriae urbium nobis finitimarum incolae Judaeos secum de-
gentes, comprehensos una cum uxoribus et liberis, truci-
dabant, etiam quum nihil haberent de quo ipsos accusarent:
neque enim rebus novis studuerant ut a Romanis defice-
rent, neque adversum Syros illos hostile quidpiam aut in-
sidiosum moliti fuerant. At Scythiopolitae omnium maxime
impia et iniquissima perpetrarunt. Quum enim bello pete-
rentur ab Judaeis exteris, Judaeos qui apud ipsos erant vi
adegerunt ad arma contra tribules suos capessenda, id quod
nostris vetitum est legibus: et illorum ope, postquam ma-
nus conseruerant, eos qui ipsos adorti sunt profligarunt.
Post victoriam autem, obliti fidei iniquitatis et sociis debite,
eos omnes, ad multas hominum myriadas, occiderunt.
Nec dissimilia perpessi sunt qui Damascum habitabant Ju-
daeï. Sed hac de re accurate magis narravimus in libris
de bello Judaico: nunc autem eorum obiter memini, eo
animo ut lectoribus ostendam Judaeos non de industria bel-
lum movisse contra Romanos, sed necessitate potius.

7. Itaque profligato, uti diximus, Gessio, Hierosolymita-
rum primores, ubi viderant latrones seditiosos armis
abundare, veritque ne ipsi armis destituti inimicis obnoxii
fierent, id quod et postea accidit, auditoque quod Galilaea
nondum omnis a Romanis defecisset, sed pars ejus etiam
tum quiete ageret, miserunt me et alios duos sacerdotes,
viros bonos et honestos, Jozarum et Judam, ut istos faci-
norosos suaderemus arma deponere, et doceremus satius
esse ea asservari viris in gente nostra optimis et fortissimis.
Quippe decretum erat illis ut semper arma in futurum ha-
berent parata, manendum vero esse ut sciat quidnam
acturi sint Romani.

8. Ego igitur, quum ista mandata acceperem, in Galilaeam
perveniebam; et Sepphoritas quidem reperiebam in magna
sollicitudine de patria, quod rapinae eam addixissent Galilaei,

κεκρικότων αὐτὴν τῶν Ἰαλιζίων, διὰ τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐκείνων φιλίαν, καὶ ὅτι καὶ Κεστίῳ Γάλλῳ τῷ τῆς Συρίας ἡγεμονεύοντι δεξιάν τε καὶ πίστιν προτίνειαν. Ἀλλὰ τούτους μὲν ἐγὼ πάντας ἀπῆλλαξα τοῦ φόβου, πείσας ὑπὲρ αὐτῶν τὰ πλήθη, καὶ ἐπιτρέψας ὁσάκις θέλουσι διαπέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐν Δώροις οἰκείους ὑμνηροῦντας Γεσσίῳ· τὰ δὲ Δῶρα πόλις ἐστὶ τῆς Φοινίκης. Τοὺς ἐν Τιθεριάδι δὲ κατοικοῦντας ἤβρον ἐπ' ὅπλα κεχωρηκότας ἤδη, δι' αἰτίαν τοιαύτην.

- 10 θ'. Στάσεις τρεῖς ἦσαν κατὰ τὴν πόλιν· μία μὲν ἀνδρῶν εὐσημῶνων, ἥρχε δ' αὐτῆς Ἰούλιος Κάπελλος. Οὗτος δὲ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες, Ἡρώδης δ' Μιάρου καὶ Ἡρώδης δ' τοῦ Γαμάλου καὶ Κομφός δ' τοῦ Κόμφου, (Κρίσπος γὰρ ἀδελφὸς αὐτοῦ, τοῦ μεγάλου βασι-
- 15 λέως γενόμενος ποτε ἐπαρχος, ἐν ταῖς ἰδίαις κτήσεσιν ἐτύγχανεν, πέραν τοῦ Ἰορδάνου,) πάντες οὖν οἱ προειρημένοι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐμμένειν συνεβούλευον τῇ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους καὶ τὸν βασιλέα πίστει· τῇ γνώμῃ δ' οὐ συνηρέσκετο Πίστος, παραγόμενος
- 20 ὑπὸ Ἰούστου τοῦ παιδὸς· καὶ γὰρ ἦν φύσει πικρὸς ἐπιμαυνῆς. Ἡ δευτέρα δὲ στάσις, εἰς ἀσημοτάτων συνεστηκυῖα, πολεμεῖν ἔκρινεν. Ἰούστος δ' Πίστου πῆξις, ὃ τῆς τρίτης μερίδος πρῶτος, ὑπεκρίνετο μὲν ἐνδοιάζειν πρὸς τὸν πόλεμον, νεωτέρων δ' ἐπιθύμει πραγμάτων, ἐκ τῆς
- 25 μεταβολῆς οἰόμενος δύναμιν ἐκὐτῷ περιποιήσῃν. Παρελθὼν οὖν εἰς μέσους διδάσκειν ἐπειράτο τὸ πλῆθος ὡς ἡ πόλις ἐστὶν αἰὲ τῆς Γαλιλαίας, ἄρξειεν δὲ ἐπὶ γε τῶν Ἡρώδου χρόνων, τοῦ τετραρχοῦ καὶ κτίστου γενομένου, βουλευθέντος αὐτοῦ τὴν Σεπφωριτῶν πόλιν τῇ Τιβε-
- 30 ριῶν ὑπακούειν· ἀποβάλλειν δὲ τὸ πρωτεῖον αὐτοὺς μηδὲ ἐπὶ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα τοῦ πατρὸς, διαμείναι δὲ καὶ μέγχι Φήλικος προεσταμένου τῆς Ἰουδαίας. Νῦν δὲ ἐλεγεν αὐτοὺς ἡτυγχεῖναι, τῷ νεωτέρῳ δωρεὰν Ἀγρίππα δοθέντας ὑπὸ Νέρωνος· ἄρξει γὰρ εὐθύς
- 35 τὴν μὲν Σεπφωριν, ἐπειδὴ Ῥωμαίοις ὑπήκουσε, τῆς Γαλιλαίας, καταλυθῆναι δὲ παρ' αὐτοῖς τὴν τε βασιλικὴν τράπεζαν καὶ τὰ ἀρχεῖα. Ταῦτα καὶ πρὸς τούτοις ἕτερα πολλὰ κατὰ βασιλέως Ἀγρίππα λέγων, ὑπὲρ τοῦ τὸν δῆμον εἰς τὴν ἀποστασίαν ἐρεθίσαι, προσ-
- 40 εἴθει νῦν εἶναι καιρὸν ἀραμένους ὅπλα καὶ Γαλιλαίους συμμάχους προσλαβόντας (ἄρξειν γὰρ αὐτῶν ἐκόντων διὰ τὸ πρὸς τοὺς Σεπφωριτάς μῖσος ὑπάρχον αὐτοῖς, ὅτι τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν διαφυλάσσουσιν) μεγάλην χεῖρὶ πρὸς τὴν ὑπὲρ αὐτῶν τιμωρίαν τραπέσθαι.
- 45 Ταῦτα λέγων προετρέψατο τὸ πλῆθος· ἦν γὰρ ἱκανὸς δημαγωγεῖν καὶ τῶν ἀντιλεγόντων τὰ βελτίω περὶναι γοητεία καὶ ἀπάτῃ τῇ διὰ λόγων. Καὶ γὰρ οὐδ' ἀπειρος ἦν παιδείας τῆς παρ' Ἑλλήσιν, ἥ θαρρῶν ἐπεχείρησεν καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν πραγμάτων τούτων
- 50 ἀναγράφειν, ὡς τῷ λόγῳ τούτῳ περιεσόμενος τῆς ἀληθείας. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου τοῦ ἀνδρὸς, ὡς φαῦλος τὸν βίον ἐγένετο, καὶ ὡς σὺν τῷ ἀδελφῷ μικροῦ δεῖν καταστροφῆς αἰτίος ὑπῆρξε, προϊόντος τοῦ λόγου δηλώσωμεν. Τότε δὲ πείσας Ἰούστος τοὺς πολίτας ἀνα-

tam quod perstiterint in amicitia cum Romanis iuncta, quam quod et Cestio Gallo Syriae praesidi dextram fidemque dederint. Verum ego hos quidem omnes metu liberavi, quum illorum in gratiam *mitiora* persuasissem multitudini, permissemque ut quoties vellent in Dora (Dora autem urbs est Phoenices) mitterent ad suos, quos obsides Gessio dederant. Tiberiadis autem incolae reperiebant prius aliquanto ad arma provolasse, ob huiusmodi causam.

9. Tres in ea civitate factiones erant: una quidem constabat viris honestis, duce Julio Capello. Hic sane et qui eum sequebantur omnes, Herodes Miari, et Herodes Gamali, et Compus Compis filii, (Crispus enim huius frater, olim ab Agrippa magno rege ei urbi praefectus, tum in suis possessionibus trans Jordanem agebat;) hi inquam omnes jam memorati eo tempore persuadere conabantur ut in sua erga Romanos regemque fidelitate manerent. Eam autem sententiam non probabat Pistus, a filio Justo abreptus: natura enim furiosior erat. Altera vero facio, ex iis qui maxime erant ignobiles conflata, bellandum esse decernebat. Justus Pisti filius, tertiae partis primus, se quidem de bello dubio esse animo simulabat: rerum autem novarum cupidus erat, fore ratus ut ex rerum mutatione potentia poliretur. Itaque in medium progressus multitudinem docere pro virili adnibatur, quod urbs semper ad Galilaeam pertinuerit, primum vero acceperit tempore Herodis, tetrarchae, ejusque conditoris, qui ipse voluerit Sepphoritarum urbem urbi Tiberiensium subditam esse: hanc autem praeminentiam ne sub rege quidem Agrippa patre eos amisisset, imo eam etiam usque ad Felicem Judaeae praesidem illis mansisset. Nunc autem dicebat eos felicitate ista excidisse, quippe quod Nero ipsos dono dederit juniore Agrippae: statim enim Sepphorim quidem, ex quo Romanis se subjecerit, primam Galilaeae urbem exstitisse, apud ipsos vero desiisse mensam regiam et archiva. His et aliis insuper multis in regem Agrippam jactatis, ut populum ad defectionem irritaret, adjiciebat, jam tempus esse ut armis correptis et Galilaeis in societatem assumptis (ipsos enim illis non invitis imperaturos esse, propter odium quo Sepphoritas prosequantur, quod in Romanorum amicitia perseverarent) ad ultionem ab illis expectandam magno cum exercitu se convertant. His ille dictis multitudinem hortatus est. Erat quippe idoneus qui populum dicendo regeret, eosque qui ex adverso meliora suaderent verborum praestigiis et fallaciis vinceret. Neque etiam Graecae eruditionis expertus erat et ignarus, qua fretus ad historiam quoque huius de rebus scribendam aggressus est, ista narratione veritatis fidem eversurus. Atqui de hoc quidem viro, quam improbae fuerit vitae ac flagitiosae, utque una cum suo fratre patriae fere subvertenda auctor exstiterit, procedente sermone narrabimus. Tunc autem Justus, quum civibus persuasisset arma sumere,

λαβεῖν τὰ ὄπλα, πολλοὺς δὲ καὶ μὴ θελήσαντας ἀναγκάσας, ἐξελθὼν σὺν πᾶσι τοῖς ἐμπύρῃσι τὰς τε Γαδαρηνῶν καὶ Ἰππηνῶν κώμας, αἱ δὲ μεθόριοι τῆς Τιβεριαδῶς καὶ τῆς τῶν Σκυθοπολιτῶν γῆς ἐτύγγανον
6 κείμεναι.

Ἰ. Καὶ Τιβερίης μὲν ἐν τούτοις ἦν· τὰ περὶ Γίσχαλα δὲ εἶχεν τὸν τρόπον τοῦτον. Ἰωάννης δὲ τοῦ Λευῖ, τῶν πολιτῶν τινὰς ὁρῶν διὰ τὴν ἀποστασίαν τὴν ἀπὸ Ῥωμαίων μέγα φρονούντας, κατέχειν αὐτοὺς ἐπειρᾷτο, 10 καὶ τὴν πίστιν ἡξίου διαφυλάττειν, οὐ μὴν ἡδυνήθη, καίτοι πᾶνυ προθυμούμενος. Τὰ γὰρ περίεξ ἔθνη Γαδαρηνοὶ καὶ Γαβαρηνοὶ, Σωγαναῖοι καὶ Τύριοι, πολλὰν ἀθροίσαντες δυνάμιν, καὶ τοῖς Γισχάλοις ἐπιπεσόντες, λαμβάνουσι τὰ Γίσχαλα κατὰ κράτος· καὶ 15 πυρπολήσαντες, εἴτα δὲ καὶ προσκατασκάψαντες, εἰς τὴν οἰκίαν ἀνέβησαν. Ἰωάννης δὲ ἐπὶ τούτῳ παροξυνθεὶς ὀπλίζει πάντας τοὺς μεθ' αὐτοῦ· καὶ συμβαλὼν τοῖς προειρημένους ἔθνεσι, τὰ τε Γίσχαλα κρεῖττον παλὶν ἀνακτίσας, τείγῃσιν ὑπὲρ ἀσφαλείας τῆς εἰς 20 ὕστερον ὠχύρωσεν.

ια'. Γάμαλα δὲ πιστεῖ τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐνέμεινε, δι' αἰτίαν τοιαύτην. Φίλιππος δὲ Ἰακίμου παῖς, ἐπαρχος δὲ τοῦ βασιλείως Ἀγρίππας, σωθεὶς παρὰ δόξαν ἐκ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις βασιλικῆς αὐλῆς πολιορκουμένων, 25 καὶ διαφυγὼν, εἰς ἕτερον ἐνέπεσε κίνδυνον, ὥστε ὑπὸ Μναήμου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ληστῶν ἀναιρεθῆναι· διεκώλυσαν δὲ Βαβυλωνιοὶ τινες, συγγενεῖς αὐτοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ὄντες, πρᾶξι τοὺς ληστὰς τὸ ἔργον. Ἐπιμείνας οὖν ἡμέρας τέσσαρας δὲ Φίλιππος ἐκεῖ, τῇ 30 πέμπτῃ φεύγει περιετῇ χρησάμενος κόμῃ, τοῦ μὴ κατάδηλος γενέσθαι. Καὶ παραγενόμενος εἰς τινα τῶν ἑαυτοῦ κωμῶν κατὰ τοὺς ὄρους Γάμαλα τοῦ φρουρίου κειμένην, πέμπει πρὸς τινὰς τῶν ὑπ' αὐτῷ προστάσων ὡς αὐτὸν ἀφικέσθαι. Ταῦτα δὲ αὐτὸν ἐννοούμενον ἐμ- 35 ποδίζει τὸ θεῖον ἐπὶ συμφέροντι· μὴ γὰρ τούτου γενομένου, πάντως ἂν ἀπολώλει. Πυρετοῦ δὲ κατασχόντος αὐτὸν ἐξαίφνης, γράψας ἐπιστολὰς τοῖς παισὶν Ἀγρίππας καὶ Βερενίκη δίδωσι τῶν ἐξελευθέρων τινὶ κομίζειν πρὸς Οὐάρων. Ἦν δ' οὗτος κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον δὲ τὴν 40 βασιλείαν διοικῶν, καταστησάντων αὐτὸν τῶν βασιλέων, αὐτοὶ γὰρ εἰς Βηρυτὸν ἀφικνούντο, ὑπαντῆσαι βουλόμενοι Γεσσίῳ. Λαθὼν οὖν δὲ Οὐάρος τὰ παρὰ Φιλίππου γράμματα καὶ πυθόμενος αὐτὸν διασεῶσθαι, βαρέως ἤνεγκεν, ἀχρεῖος τὸ λοιπὸν αὐτὸς νομίζων φανεῖσθαι 45 τοῖς βασιλεῦσιν, ἀφικομένου τοῦ Φιλίππου. Προαγαγὼν οὖν εἰς τὸ πλῆθος τὸν τὰς ἐπιστολὰς κομίζοντα, καὶ πλαστογραφίαν ἐπικαλέσας, ψεύδεσθαι τε φήσας αὐτὸν ἀπαγγεῖλαντα ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις Φίλιππον μετὰ τῶν Ἰουδαίων Ῥωμαίοις πολεμεῖν, ἀπέκτεινε. 50 Μὴ ὑποστρέψαντος δὲ τοῦ ἐξελευθέρου, Φίλιππος ἀπορῶν τὴν αἰτίαν δεῦτερον ἐκπέμπει μετ' ἐπιστολῶν πάλιν τὸν ἀπαγγελοῦντα πρὸς αὐτὸν τί τοῦ συμβεβηκότος εἴη τῷ ἀποσταλέντι, δι' ὃ βραδύνει. Καὶ τούτῳ δὲ παρὰγενόμενον δὲ Οὐάρος συκοφαντήσας ἀνείλεν. Καὶ

multosque etiam præter ipsorum voluntatem eo vi adegisset, cum istis omnibus egressus Gadarenorum et Hipponorum vicos incendit: qui utique siti erant in confiniis Tiberiadis et agri Scythopolitani.

10. Atque in his quidem erat Tiberias: quæ vero ad Gischala spectabant, hoc modo se habebant. Joannes Levi filius, quum videret civium quosdam sese efferre, quod a Romanis descivissent, operam dabat ut illos cohiberet, orabatque ut fidem servarent, nequicquam tamen, omni licet studio in id incumberebat. Nam vicini populi, Gadareni et Gahareni, Soganæi et Tyrii, ingenti coacto exercitu, Gischala adorti, vi urbem istam expugnant; eaque incensa, ac deinde suffossa et solo adæquata, domum se receperunt. Ceterum Joannes, hac re irritatus, omnes qui cum eo erant armis iustruit, populisque prædictis prælio congressus, et Gischala in pulcriorem urbem resuscitavit, et in futuram securitatem mœnibus firmavit.

11. Gamala autem in fide populi Romani manebant ex hujusmodi causa. Philippus Iacimi filius, Agrippæ regis præfectus, præter opinionem ex regia Hierosolymitana, quum oppugnaretur, servatus, fugaque dilapsus, in aliud incidit periculum, ne trucidaretur a Manahemo et latronibus qui cum eo erant: at quominus id fieret a latronibus impediunt Babylonii quidam ejus cognati, qui tum Hierosolymis erant. Philippus itaque quum quatuor dies illic mansisset, quinta die, appositia coma usus ne internosci posset, fuga sibi quæsit salutem. El quum pervenisset ad quendam suæ ditionis vicum prope castellum Gamala situm, ad nonnullos sibi subditos mandata mittit, ut ad ipsum venirent. At dum ista animo volveret, Deus, ne fierent, in rem illius prohibuit: nam nisi hoc accidisset, funditus periisset. Febri quippe repentina correptus, literas ad Agrippæ liberos et Berenicen scriptas, liberto cuidam tradidit, Varo perferendas. Ille autem eo tempore regnum administrabat, cura ejus a regibus ei demandata: nam illi ad Berytum profecti erant, eo animo ut Gessio occurrerent. Varus igitur, acceptis a Philippo literis, auditoque illum salvum evasisse, tulit id graviter, ratus fore ut ipse regibus nulli usui esse videretur, quando venerit Philippus. Producto igitur in turbam eo qui literas attulerat, objectoque ei in crimen quod literas finxisset, quodque, ut aiebat, mendacium dixisset, quippe qui nunciaret Philippum Hierosolymis contra Judæos bellum gerere, morte eum affecit. Quum autem libertus non reverteretur, Philippus, causæ nescius, rursus alium cum literis amandat, renunciaturum ipsi, quidnam ei quem miserat accidisset, quod reditum non maturaret. Verum hunc quoque, ubi venerat, Varus oppressit per calumniam. Et enim ani-

γὰρ ὑπὸ τῶν ἐν Καισαρείᾳ Σύρων ἐπῆρτο μέγα φρο-
νεῖν, ἀναιρεθῆσθαι μὲν λεγόντων ὑπὸ Ῥωμαίων
Ἄγριππαν διὰ τὰς ὑπὸ Ἰουδαίων ἀμαρτίας, λήψεσθαι δ'
αὐτὸν τὴν ἀρχήν, ἐκ βασιλείων ὄντα. Καὶ γὰρ ἦν
6 διολογουμένης ὁ Οὐάρος βασιλικῷ γένους, ἐκγονος
Σοέμου τοῦ περὶ τὸν Λίβανον τετραρχούντος. Διὰ
τοῦτ' οὖν ὁ Οὐάρος τυρούμενος τὰς μὲν ἐπιστολάς παρ'
ἑαυτοῦ κατέσχε, μηχανώμενος μὴ ἐντυχεῖν τοῖς γράμ-
μασι τὸν βασιλέα, τὰς ἐξόδους δὲ πάσας ἐφρούρει, μὴ
10 διαδράς τις ἀπαγγεῖλαι τῷ βασιλεῖ τὰ πραττόμενα.
Καὶ δὴ χαριζόμενος τοῖς κατὰ τὴν Καισάρειαν Σύροις
πολλοὺς τῶν Ἰουδαίων ἀπέκτεινε. Ἐβουλήθη δὲ καὶ
μετὰ τῶν ἐν Βαταναίᾳ Τραχωνιτῶν ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα
ἐπὶ τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις Βαβυλωνίους Ἰουδαίους (ταύ-
15 τὴν γὰρ τὴν προσηγορίαν ἔχουσιν) ὀρμήσαι. Καλέσας
οὖν τῶν κατὰ τὴν Καισάρειαν Ἰουδαίων δώδεκα τοὺς
δοκιμοτάτους, προσέτασεν αὐτοῖς ἀφικομένους εἰς
Ἐκβάτανα πρὸς τοὺς ἐκεῖ κατοικοῦντας αὐτῶν ὁμοφύ-
λους εἰπεῖν ὅτι Οὐάρος, ἀκούσας ὑμᾶς ἐπὶ βασιλείᾳ
20 μέλλειν ὀρμᾶν, καὶ μὴ πιστεύσας, πέπομφεν ἡμᾶς
πείσοντας ὑμᾶς τὰ ὅπλα καταθέσθαι· τοῦτο γὰρ
αὐτῷ τεκμήριον εἶσθαι καὶ τοῦ καλῶς μὴ πιστεῦσαι
τοῖς περὶ ὑμῶν λέγουσιν. Ἐκέλευε δὲ καὶ τοὺς πρῶ-
τους αὐτῶν ἄνδρας ἐβδομήκοντα πέμπειν, ἀπολογη-
25 μένους περὶ τῆς ἐπεινεγεμένης αἰτίας. Ἐλθόντες οὖν
οἱ δώδεκα πρὸς τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις ὁμοφύλους, καὶ
καταλαβόντες αὐτοὺς μὴδὲν ἐπὶ νεωτερισμῷ φρονούν-
τας, ἔπεισαν καὶ τοὺς ἐβδομήκοντα πέμπειν. Οἱ δὲ
μὴδὲν ὑποπτεύσαντες τοιοῦτον ὅσον ἔμελλεν ἀποβή-
30 σθαι, ἐξαπέστειλαν. Καταβαίνουσι δ' οὗτοι μετὰ
τῶν δώδεκα πρέσβων εἰς τὴν Καισάρειαν. Ὑπαντήσας
οὖν ὁ Οὐάρος μετὰ τῆς βασιλικῆς δυνάμεως, σὺν τοῖς
πρέσβεσι πάντας ἀπέκτεινε, καὶ τὴν πορείαν ἐπὶ τοὺς
ἐν Ἐκβατάνοις Ἰουδαίους ἐποίητο. Φθάσας δὲ τις ἐκ
35 τῶν ἐβδομήκοντα σωθεὶς ἀπήγγειλεν αὐτοῖς, κἀκεῖνοι
τὰ ὅπλα λαβόντες σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις εἰς Γά-
μαλα τὸ φρούριον ὑπεχώρησαν, καταλιπόντες τὰς κώ-
μας πολλῶν ἀγαθῶν πλήρεις καὶ βοσκημάτων πολλὰς
μυριάδας ἐχούσας. Φίλιππος δὲ πυθόμενος ταῦτα, καὶ
40 αὐτὸς εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον ἦκεν· παραγενομένου δὲ,
κατεβόα τὸ πλῆθος ἀρχεῖν αὐτῶν παρακαλοῦντες, καὶ
πολεμεῖν πρὸς Οὐάρον καὶ τοὺς ἐν τῇ Καισαρείᾳ Σύ-
ρους· διετέχετο γὰρ ὑπὸ τούτων τὸν βασιλέα τεθνά-
ναι. Φίλιππος δ' αὐτῶν κατείχε τὰς ὁρμὰς, ὑπομι-
45 νήσκων τὴν τε τοῦ βασιλέως εἰς αὐτοὺς εὐεργεσιῶν
καὶ τὴν Ῥωμαίων διηγούμενος ὅση τις ἐστὶν ἡ δύνα-
μις, συμφέρειν οὐκ ἔλεγεν ἄρσθαι πρὸς τούτους πόλε-
μον, καὶ τέλος ἔπεισεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς πυθόμενος
ὅτι Οὐάρος μέλλει τοὺς ἐπὶ τῆς Καισαρείας Ἰουδαίους
50 σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις πολλὰς ὄντας μυριάδας ἀναι-
ρεῖν ἡμέρα μίξ, μεταπέμπεται πρὸς αὐτὸν Αἰκίουον Μό-
διον, πέμψας αὐτὸν διάδοχον, ὥς ἐν ἄλλοις ἐδηλώσαμεν.
Ὁ δὲ Φίλιππος Γάμαλα τὸ φρούριον κατέσχε καὶ τὴν
περίτ' χώραν πίστει τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμένουσιν.

mus ei, ut magnifice de se sentiret, elatus erat a Caesarensi-
bus Syris, dicentibus fore ut Agrippa a Romanis occideretur,
ob ea in quibus deliquerant Judaei, atque ut ipse regnum
illius acciperet, quod a regibus oriundus esset. Nam
in confesso erat Varum e stirpe regia esse, utpote nepo-
tem Sohemi, ejus qui locorum circa Libanum tetrarchiam
obtinuerat. Varus igitur ista re elatus literas apud se re-
tinebat, modis omnibus adnitens ne in ea quae scripta erant
incideret rex; exitusque omnes observabat, ne quis clam
dilapsus renunciaret regi quae ibi fierent: adeoque, ut a
Syris Caesarensibus gratiam iniret, multos Judaeorum in-
terfecit. Praeterea decrevit armis sumptis una cum Trachoni-
tis Batanaeam habitantibus in Judaeos Babylonios (eam
enim appellationem habuerunt) qui in Ecbatan's erant,
impetum facere. Accitis igitur ad se Judaeorum Caesareen-
sium duodecim probatissimis, jussit eos, Ecbatana prole-
ctos, nunciare tribulibus suis loci istius incolis, quod Va-
rus, audito vos contra regem insurrecturos esse, nec tamen
rumori fide habita, nos miserit, vobis ut persuadeamus
arma deponere: id enim argumentum fore, quod merito
illis non creditum fuerit, qui ista de vobis narrarent. Ju-
bebat praeterea mittendos esse viros septuaginta ex optima-
tibus, qui crimen obiectum diluerent. Itaque quum isti
duodecim ad tribules suos, qui Ecbatanis erant, venissent,
comperissentque eos rebus novis minime studere, his soa-
serunt ut septuaginta viros mittendos curarent. Illi au-
tem, nihil tale suspicati quale eventurum erat, viros able-
garunt. Atque isti cum duodecim legatis Caesaream de-
scenderunt. Varus igitur, illis obviam factus cum regio
milite, omnes una cum istis legatis interfici jubet, atque
expeditionem faciebat adversus eos, qui Ecbatanis erant,
Judaeos. E septuaginta autem quidam servatus illis re-
nunciare occupavit: moxque illi arreptis armis receperunt
se cum uxoribus et liberis in Gamala castellum, relictis
vicis magnis opibus refertis et multis pecorum myriadas
habentibus. Haec Philippus simul atque audivit, et ipse
in Gamala castellum se conferebat. Quum primum vero ad-
venit, inclamabat multitudinem, eum obsecrantes ut de-
cem se ipsis praeberet, et contra Varum et Syros Caesareen-
ses bellum moveret: acceperat enim regem ab istis occisum
esse. At Philippus impetum eorum reprimebat: atque
collata in ipsos a rege beneficia eis in memoriam revocans,
narransque quanta esset Romanorum vis et potentia,
haudquaquam e re ipsorum esse dicebat bellum contra eos
suscipere. Tandemque id eis persuasit. Rex porro, quum
audisset Varo in animo esse Judaeos, qui Caesareae erant,
cum uxoribus et liberis, ad multas myriadas, una die neci
addicere, Aequum Modium, ad se accersitum, misit ut ei
succederet, quemadmodum alibi indicavimus. Philippus
autem Gamala castellum et regionem finitimam continebat,
ne a sua erga Romanos fide desciscerent.

16. Ἐπεὶ δ' εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀφικόμην ἐγὼ, καὶ ταῦτα παρὰ τῶν ἀπαγγειλάντων ἔμαθον, γράζω τῷ συνεδρίῳ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν περὶ τούτων, καὶ τί με πράττειν κελεύουσιν ἐρωτῶ. Οἱ δὲ προσμείναι παρεκάλεσαν καὶ τοὺς συμπρέσβεις, εἰ θέλοιν, κατασχόντα πρόνοιαν ποιήσασθαι τῆς Γαλιλαίας. Οἱ δὲ συμπρέσβεις εὐπορήσαντες πολλῶν χρημάτων ἐκ τῶν διδομένων αὐτοῖς δεκάτων, ὥς ὄντες ἱερεῖς ὀφειλομένους ἀπελάμβανον, εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέφειν γῆν ἔχριναν.

10 ἔμοῦ δ' αὐτοὺς προσμείναι παρακαλέσαντος, ἕως οὗ τὰ πράγματα καταστήσωμεν, πείθονται. Ἄρας οὖν μετ' αὐτῶν ἀπὸ τῆς Σεπφωριτῶν πόλεως εἰς κώμην τινὰ, Βηθμαῖος λεγομένην, ἀπέρουναν Τιβεριάδος στάδια τέσσαρα, παραγίνομαι. Καὶ πέμψας ἐντεῦθεν

16 τοὺς πρὸς τὴν Τιβεριεῶν βουλὴν, καὶ τοὺς πρώτους τοῦ δήμου παρεκάλουν ἀφικέσθαι πρὸς με. Καὶ παραγενομένων (ἐληλύθει δὲ καὶ Ἰουστὸς σὺν αὐτοῖς) ἔλεγον ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πρεσβεύσων μετὰ τούτων πεπέμφθαι πρὸς αὐτοὺς, πείσων καθαιρεθῆναι

20 τὸν οἶκον ὑπὸ Ἡρώδου τοῦ τετραρχοῦ κατασκευασθέντα, ζῶων μορφᾶς ἔχοντα, τῶν νόμων οὕτω τι κατασκευάζειν ἀπαγορευόντων καὶ παρεκάλουν αὐτοὺς ἔξ ἡμῖν ἢ τάχος τοῦτο πράττειν. Ἐπὶ πολὺ μὲν οὖν οἱ περὶ τὸν Κάπελλον καὶ τοὺς πρώτους αὐτῶν ἐπιτρέπειν οὐκ ἤθελον, βιαζόμενοι δ' ὑπ' ἡμῶν συγκατατίθενται. Φθά-

25 νει δ' Ἰησοῦς ὁ τοῦ Σαπφία παῖς, δν τῆς τῶν ναυτῶν καὶ τῶν ἀπόρων στάσεως πρώτων ἔρχαμεν ἄρξαι, παραλαβὼν τινὰς Γαλιλαίους, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτὴν ἐμπρήσας, πολλῶν οἰόμενος εὐπορήσειν ἐξ αὐτῆς χρημάτων,

30 ἐπειδὴ τινὰς οἰκῶν ὁρῶντας κεχρυσωμένας εἶδεν· καὶ διήρπασαν πολλὰ παρὰ γνώμην τὴν ἡμετέραν πράξαντες. Ἡμεῖς γὰρ μετὰ τὴν πρὸς Κάπελλον καὶ τοὺς πρώτους Τιβεριεῶν ἑμιλίαν εἰς τὴν ἀνω Γαλιλαίαν ἀπὸ Βηθμαῶν ἀνεχωρήσαμεν. Ἀναίρουσι δ' οἱ περὶ

36 τὸν Ἰησοῦν πάντας τοὺς ἐνοικοῦντας Ἑλλήνας, ὅσοι τε πρὸ τοῦ πολέμου γέγονεσαν αὐτῶν ἐχθροί.

17. Πυθόμενος δ' ἐγὼ ταῦτα παρωζύνθην σφόδρα, καὶ καταβὰς εἰς Τιβεριάδα πρόνοιαν εἰσενεγκάμην τῶν βασιλικῶν σκευῶν, ὅσα δυνατόν ἦν τοὺς ἀρπάσαντας

40 ἀφελέσθαι. Λυχναίαι δ' ἦσαν Κορίνθιαι ταῦτα καὶ τράπεζαι τῶν βασιλικῶν καὶ ἀσίου ἀργυρίου σταθμὸς ἱκανός. Πάντα δ' ὅσα παρέλαθον, φυλάσσειν τῷ βασιλεὶ ἔχρινα. Μεταπεμψάμενος οὖν τοὺς τῆς βουλῆς πρώτους δέκα καὶ Κάπελλον τὸν Ἀντύλλου, τὰ σκευῆ

46 παρέδωκα, μηδενὶ παραγγείλας ἑτέρῳ πλὴν ἐμοῦ δοῦναι. Κάκειθεν εἰς τὰ Γίσχαλα πρὸς τὸν Ἰωάννην μετὰ τῶν συμπρέσβων ἀφικόμην, βουλόμενος γυνῶναι τί ποτε φρονεῖ· κατείδον δ' αὐτὸν ταχέως νεωτέρων ὀφειλόμενον πραγμάτων καὶ τῆς ἀρχῆς ἐπιθυμίαν ἔχοντα.

50 Παρεκάλει γάρ με τὸν Καίσαρος σίτον κείμενον ἐν ταῖς τῆς ἀνωθεν Γαλιλαίας κώμαι· ἐξουσίαν αὐτῷ δοῦναι ἐκφορῆσαι· θέλειν γὰρ ἔρρασκεν εἰς ἐπισκευὴν τῶν τῆς πατρίδος τειχῶν αὐτὸν ἀναλῶσθαι. Κατανόησας δὲ ἐγὼ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ καὶ τί διανοοῖτο πράσσειν,

12. At postquam ego in Galileam veneram, et ista ab ipsis nunciis acceperam, scribo Hierosolymitarum synedrio hinc de rebus, et quid me facere iuberent ab illis requiro. Illi vero me obsecrarunt ut illic manerem, et retentis legationis sociis, si illis ita visum fuerit, Galilææ tutelæ providerem. Ceterum collegæ, quum grandem pecuniam haberent ex decimis sibi datis, quas debitas, ut sacerdotes, accipiebant, in terram propriam reverti statuerunt: quum autem ego eos rogassem ut tantisper manerent, donec res composita essent, assenserunt. Una igitur cum illis profectus a Sepphoritarum urbe in vicum quendam, cui nomen est Bethmai, quattuor stadiis a Tiberiade distantem, venio: missoque nuncio accersivi ad me senatum Tiberiadis et primores populi. Quibus, postquam affuerunt, (etiam Justus una cum illis venerat,) dicebam me ab Hierosolymitarum populo ad eos missum esse cum collegis, legatione ut fungerer, utque iis persuaderem funditus tollendam esse domum ab Herode tetrarcha exstructam, quod animantium figuris eam exornaverat, quum ejusmodi quid effingere legibus nostris vetitum sit; eosque rogabam ut nos quantocius id facere permitterent. Multum quidem Capellus primoresque civium restiterunt, diuque id sinere noluerunt; tandem vero a nobis persuasione victi, in nostram concessere sententiam. Jesus autem Sapphiæ filius nos prævenit, quem primum pro nautarum et inopum factionis duce se gessisse diximus, qui assumptis quibusdam Galilæis palatium omne incendit, ratus se inde ingenti pecunia locupletatum iri, quia tecta quædam conclaviium inaurata viderat: multaque diripuerunt præter animi nostri sententiam. Nos enim, post colloquium cum Capello et Tiberiensium primoribus habitum, in superiorem Galileam a Bethmais secesseramus. Jesu autem factio Græcos omnes eam urbem habitantes interimit, et quotquot inimicos ante id bellum habuerant.

13. Ego vero his auditis vehementer commotus sum, quumque Tiberiadem descendissem, curam et diligentiam adhibui ut salva esset omnis regia supellex, quæ e diripiendum manibus recuperari potuit. In his porro erant candelabra ex ære Corinthio, et mensæ regię, et satis magnum argenti non signati pondus. Quæcunque autem accipiebam, regi servare statui. Accitis igitur decem senatus primoribus et Capello Antylli filio, vasa eis tradidi, interminatus ne cuiquam præter me ea redderent. Atque inde Gischala cum collegis ad Joannem veniebam, scire desiderans quidnam animo agitare: moxque deprehendi eum rerum novarum cupidum, et ad principatum arripiendum aspirantem. Rogabat enim me ut sibi potestatem facerem exportandi frumentum Cæsaris, in superioris Galilææ vicis repositum: namque se velle dicebat id insumere in structuram patriæ mœnium. Atqui ego, quum intellexissem quid moliretur, et quid ipsi in animo esset facere, negabam

οὐκ ἔφην αὐτῷ συγχωρεῖν. Ἡ γὰρ Ῥωμαίοις αὐτὸν ἐνενοούμην φυλάττειν, ἢ ἔμοι αὐτῷ, διὰ τὸ καὶ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων αὐτὸς παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπιστευθῆναι. Μὴ πείθων δέ με περὶ τούτων καὶ ἐπὶ τοὺς συμπρέσβεις ἐτράπετο· καὶ γὰρ ἦσαν ἀπρονόητοι τῶν ἐσομένων καὶ λαθεῖν ἐτοιμότεροι. Φθείρει δὲ χρήμασιν αὐτοὺς ψηφίσασθαι πάντα τὸν σίτον αὐτῷ παραδοῆναι τὸν ἐν τῇ αὐτοῦ ἐπαρχίᾳ κείμενον. Κἀγὼ μόνος, ἡττώμενος ὑπὸ δύο, τὴν ἡσυχίαν ἤγον. Καὶ δευτέραν Ἰωάννης ἐπεισέφερε πανουργίαν. Ἐφη γὰρ Ἰουδαίους τοὺς τὴν Φιλίππου Καισάρειαν κατοικοῦντας, συγκεκλεισμένους κατὰ προσταγὴν τοῦ βασιλέως ὑποδίκου τὴν δυναστείαν διοκοῦντος, πεπομφέναι πρὸς αὐτὸν, παρακαλοῦντας, ἐπειδὴ οὐκ ἔχουσιν ἔλαιον ἢ χρήσονται καθαρόν, ποιησάμενον πρόνοιαν εὐπορίαν αὐτοῖς τούτου παρασχεῖν, μὴ δὲ ἀνάγκην Ἑλληνικῷ γρούμενοι τὰ νόμιμα παραβαίνουσιν. Ταῦτα δ' οὐχ ὑπὲρ εὐσεβείας ἔλεγεν Ἰωάννης, δι' αἰσχροκέρδειαν δὲ φανερωτάτην. Γινώσκων γὰρ παρὰ μὲν ἐκείνοις κατὰ τὴν Καισάρειαν τοὺς δύο ξέστας δραχμῆς μίᾳς πωλουμένους, ἐν δὲ τοῖς Γισχάλαις τοὺς ὀγδοήκοντα ξέστας δραχμῶν τεσσαράων, πᾶν τὸ ἔλαιον ὅσον ἦν ἐκεῖ διεπέμψατο, λαβὼν ἐξουσίαν καὶ παρ' ἐμοῦ τῷ δοκεῖν· οὐ γὰρ ἐκὼν ἐπέτρεπον, ἀλλὰ διὰ φόβον τὸν ἀπὸ τοῦ πλῆθους, μὴ κωλύειν καταλευσθῆναι ὑπ' αὐτῶν. Συγχωρήσαντος οὖν μου, πλείστον χρημάτων δ' Ἰωάννης ἐκ τῆς κακουργίας ταύτης ἡπόρτησεν.

ιδ'. Τοὺς δὲ συμπρέσβεις ἀπὸ τῶν Γισχάλων ἀπολύσας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, πρόνοιαν ἐποιούμην δπλων τε κατασκευῆς καὶ πόλεων ὀχυρότητος. Μεταπεμφάμενος δὲ τῶν ληστῶν τοὺς ἀνδρειοτάτους, ἀφελῆσθαι μὲν αὐτῶν τὰ δπλα οὐχ οἷόν τε ἐν ἐώρων· ἐπεισα δὲ τὸ πλῆθος μισθοφορίαν αὐτοῖς παρέχειν, ἄμεινον εἶναι λέγων ἐκόντας ὀλίγον διδοῖναι μάλλον ἢ τὰς κτήσεις διαπραζόμενας ὑπ' αὐτῶν περιορᾶν. Καὶ λαβὼν παρ' αὐτῶν ὄρκους μὴ ἀφίεσθαι πρότερον εἰς τὴν χώραν, ἐὰν μὴ μετακληθῶσιν, ἢ δεῖν τὸν μισθὸν μὴ λάθωσιν, ἀπέλυσα, παραγγείλας μήτε Ῥωμαίοις πολεμεῖν μήτε τοῖς περιοίοις. Εἰρηνεύεσθαι γὰρ πρὸ πάντων τὴν Γαλιλαίαν ἐφρόντιζον. Τοὺς δ' ἐν τέλει τῶν Γαλιλαίων, ὅσον ἐβδομήκοντα πάντας, βουλόμενος ἐν προφάσει φίλας καθάπερ θυμῶν τῆς πίστεως ἔχειν, φίλους τε καὶ συνεκδήμους ἐποίησάμην, ἐπὶ τε κρίσεις παρελάμβανον, καὶ μετὰ γνώμης τῆς ἐκείνων τὰς ἀποφάσεις ἐποιούμην, μηδὲ προπετεῖα πειρώμενος τοῦ δικαίου διαμαρτάνειν, καθρεῖναι δὲ παντὸς ἐν αὐταῖς λήμματος.

ιε'. Περὶ τριακοστὸν γοῦν ἔτος ὑπάρχων, ἐν ᾧ χρόνῳ, καὶ ἀπέχεται τις τῶν παρανομῶν ἐπιθυμιῶν, δύσκολον τὰς ἐκ τοῦ φθόνου διαβολὰς φεύγειν, ἀλλοις τε καὶ ἐξουσίαις ὄντα μεγάλης, γυναικα μὲν πᾶσαν ἀνύδριστον ἐφύλαξα, πάντων δὲ τῶν δεδομένων ὡς μὴ χρήζων κατεφρόνησα· ἀλλ' οὐδὲ τὰς ὀφειλομένας μοι ὡς ἱερῆ δε-

me ei hoc permittere. Cogitabam enim id aut Romanis servare aut mihi ipsi, quod potestatem in res istius regionis a communi Hierosolymorum mihi commissam haberem. Istis igitur a me neulquam impetratis, ad collegas se convertit: futurorum enim improvidi erant, et ad munera accipienda paratissimi. Proinde eos largitionibus corrumpit, ut eorum suffragiis sibi frumentum omne addiceretur, quod in ipsius provincia esset reconditum: atque ego, qui solum me vinci a duobus viderem, quiescebam. Deinde altero dolo Joannes usus est. Aiebat enim Judæos Cæsareæ Philippi incolas, mandato vicarii regis imperii res administrantis conclusos, ad ipsum misisse, obsecrantes ut, quandoquidem eis non suppeteret oleum purum quo uterentur, sua ipse cura ejus copiam illis suppeditaret, ne cogerentur, Græcorum oleo adhibito, contra patrios ritus agere. Hæc autem non religionis ergo dicebat Joannes, sed manifesto admodum turpis lucri causa. Sciens enim apud ipsos quidem Cæsareæ sextarios duos drachma una venire, Gischalis vero octoginta sextarios drachmis quattuor, omne quod illic esset oleum jussit efferri, quasi a me quoque potestatem accepisset: non enim voluntate mea hoc ei permitsum erat, sed præ metu populi, ne ab eis, si repugnarem, lapidibus obruerer. Itaque postquam hoc concesseram, multum pecuniæ Joannes ex hoc maleficio sibi comparavit.

14. Quum autem Gischalis collegas Hierosolyma dimissem, omni cura in id incumbere, ut pararentur arma, urbesque munitionibus firmarentur. Accitis deinde latronum fortissimis, quum viderem nequaquam posse illis arma adimi, persuasi multitudini ut mercede eos conducere, præstabilius esse dicens, nonnihil sponte illis dare quam ut sinerent facultates suas ab illis diripi. Acceptoque ab eis jurejurando, in regionem nostram deinceps non venturos esse nisi accersiti fuerint, aut quum non accipiant nec cedem, eos diniei jussos bello non lacessere aut Romanos aut finitimos. Id enim mihi imprimis curæ erat ut Galilæa tranquilla esset et pacata; quumque vellem Galilæorum magistratus, circiter septuaginta omnes, prætextu amicitiarum habere quasi obsides fidei, eos mihi amicos et itinerum comites feci et in judiciis assessores adsciscere, et ex illorum consensu sententias pronunciabam, operam dans ut temeritate ab justitia non discederem, sed memet a munibus quibuscunque accipiendis purum servarem.

15. Annum igitur agens circiter tricesimum, quæ ætate etiam si quis sibi temperat a cupiditatibus illicitis, difficile tamen admodum est ut fugiat invidiæ calumnias, idque præsertim magna pollens auctoritate, mulierem quidem omnem contumelia liberam servavi, quæque dono offerbantur omnia, quasi nullius rei indigens, contempsit: imo

κάτας ἀπελάμβανον παρὰ τῶν κοιμίζοντων. Ἐκ μέντοι τῶν λαφύρων μέρος, τοὺς Σύρους τοὺς τὰς πέριξ πόλεις κατοικοῦντας νικήσας, ἔλαβον, & καὶ εἰς Ἱεροσόλυμα τοῖς συγγενέσιν ὁμολογῶν πεπομφέναι. Καὶ δις μὲν κατὰ κράτος ἔλθων Σεπφορίτας, Τιβεριεῖς δὲ τετραχίς, Γαδαρεῖς δ' ἅπαξ, καὶ τὸν Ἰωάννην πολλάκις ἐπιβουλεύσαντά μοι λαθὼν ὑποχέριον, οὐτ' αὐτὸν οὐτε τινὰς τῶν προειρημένων ἐδύνῃ ἐτιμωρησάμην, ὥς προῖων ὁ λόγος παραστήσει. Διὰ τοῦτ' οὔμαι καὶ τὸν Θεὸν (οὐ γὰρ λελήθασιν αὐτὸν οἱ τὰ θέοντα πράττοντες) καὶ ἐκ τῆς ἐκείνων ῥύσασθαι με χεῖρός, καὶ μετὰ ταῦτα πολλοῖς περιπεσόντα κινδύνους διαφυλάττει. Περὶ ὧν ὕστερον ἀπαγγελοῦμεν.

Ἰς'. Τούτῃ δ' ἦν πρὸς με τοῦ πληθους τῶν Γαλιλαίων εὐνοια καὶ πίστις, ὥστε ληρθεῖσιν αὐτῶν κατὰ κράτος τὸν πόλεον, γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων ἀνδραποδισθέντων, οὐ, οὕτω ταῖς ἐαυτῶν ἐπεστένζον συμφοραῖς ὥσπερ τῆς ἐμῆς ἐρρόντισαν σωτηρίας. Ταῦτα δ' ὁρῶν Ἰωάννης ἐβρόνησε· καὶ γράφει πρὸς με παρκαλῶν ἐπιτρέψαι καταβάντι χρῆσασθαι τοῖς ἐν Τιβεριάδι θερμοῖς ὕδασι, τῆς τοῦ σώματος ἐνεκα θεραπέας. Κἀγὼ, μηδὲν ὑποπεύσας πράξειν αὐτὸν πονηρὸν, οὐκ ἐκώλυσα· πρὸς δὲ καὶ τοῖς Τιβεριάδος τὴν ἀσκήσιν ὑπ' ἐμοῦ πεπιστευμένοις κατ' ὄνομα γράφω κατάλυσιν ἐτοιμάσαι τῷ Ἰωάννῃ καὶ τοῖς ἀρτιζόμενοις σὺν αὐτῷ, πάντων τε τῶν ἐπειρηθείων ἀβουλίαν παρσχέιν. Διέτριβον δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐν κώμῃ τῆς Γαλιλαίας, ἣ προσχωρεῖται Κανά.

Ἰς'. Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀρτιζόμενος εἰς τὴν Τιβεριέων πόλιν, ἐπειθε τοὺς ἀνθρώπους ἀποστάντας τῆς πρὸς με πίστει, προστίθεσθαι αὐτῷ. Καὶ πολλοὶ τὴν παράκλησιν ἡδύως ἐδέξαντο, νεωτέρων ἐπιθυμοῦντες αἰετῶν πραγμάτων καὶ φύσει πρὸς μεταβολὰς ἐπιτηδείως ἔχοντες καὶ στάσει χαίροντες· μάλιστα δὲ Ἰούστος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πίστος ὠρμήκεσαν ἀποστάντες ἐμοῦ προστίθεσθαι τῷ Ἰωάννῃ. Διεκώλυσα δ' αὐτοὺς φθάσας. Ἦκε γὰρ ἀγγελός μοι παρὰ Σίλα, ὃν ἐγὼ καθεστάκειν τῆς Τιβεριάδος στρατηγὸν, ὥς προείπον, τὴν τῶν Τιβεριέων γνώμην ἀπαγγέλλων, καὶ με σπεύδειν παρκαλῶν· βραδύαντος γὰρ ὑπὸ τὴν ἐτέρων ἐξουσίαν γενέσθαι τὴν πόλιν. Ἐντυχὼν οὖν τοῖς γράμμασι τοῦ Σίλα, καὶ διακρίσας ἀναλαβὼν ἄνδρας, δι' ὧν τῆς νυκτὸς τὴν πορείαν ποιοῦμένην, προπέμψας ἄγγελον τὸν τὴν ἐμὴν παρουσίαν τοῖς ἐν τῇ Τιβεριάδι σηματοῦντα. Πρῶτ' δὲ πλησιάζοντός μου τῇ πόλει, τὸ πλῆθος ὑπῆντα ἔαζεν, καὶ Ἰωάννης σὺν αὐτοῖς· ὃς καὶ πάννυ με τεταραγμένως ἀσπασάμενος, δέσας μὴ εἰς ἐλεγχον αὐτοῦ τῆς πράξεως ἀρτιζόμενης ἀπολέσθαι κινδυνεύει, ὑπεχώρησε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν ἐαυτοῦ κατάλυσιν. Κἀγὼ δὲ, γενόμενος κατὰ τὸ στάδιον, τοὺς περὶ ἐμὲ σωματοφύλακας ἀπολύσας, πλὴν ἑνὸς, καὶ μετὰ τούτου κατασχὼν δέκα τῶν ὑπαικῶν, δημηγορεῖν ἐπειρώμην τῷ πλῆθει τῶν Τιβεριέων, στάς ἐπὶ τριγχοῦ τινος ὕψους, παρεκάλουν τε μὴ οὕτως αὐτοὺς ταχέως ἀρτίττασθαι·

ne decimas quidem ab afferentibus accipiebam, licet mihi ut sacerdoti debitas. Ex manubis tamen, postquam Syros urbes finitimas incolentes viceram, partem sumpsi, quam me Hierosolyma misisse ad cognatos fateor. Quumque bis Sephoritas vi expugnassem, Tiberienses quater, Gadarenses semel, et Joannem saepius insidias mihi molitum in potestatem redegissem, neque de ipso neque de ullo praedictorum populorum penas sumere sustinui, prout in sequentibus ostendet narratio. Quamobrem Deum arbitror (ipsum enim non latent qui honeste se gerunt) ex illorum etiam manibus me eripuisse, ac deinde, quum in multa pericula incidissem, conservasse. De quibus posthac narrabimus.

16. Tanta autem erat populi Galilaeorum erga me benevolentia ac fides, ut urbibus eorum expugnatis, et uxoribus liberisque in captivitatem abductis, non adeo suis ingemiscerent calamitatibus, ac de mea unius incolumitate solliciti fuerunt. Atqui Joannem, quum ista videret, subiit invidia: et ad me scribit, obsecrans ut, quum Tiberiadem descenderet, ipsi permitterem uti calidis loci istius aquis ad corporis valetudinem curandam. Atque ego, minime illum mali alicujus auctorem fore suspicatus, non prohibui: quin et his, quibus a me commissa erat Tiberiadis administratio, nominatim scripsi, hospitium ut appararent Joanni illisque qui cum eo venturi essent, rerumque omnium necessariorum copiam eis suppeditarent. Atque ipse eo tempore agebam in vico Galilae, qui vocatur Cana.

17. Joannes autem, quum ad Tiberiensem urbem venisset, egit cum hominibus illis, ut a sua erga me fide desciscerent ipsi se adjungerent. Et multi preces illius libenter admiserunt, rerum novarum semper appetentes, et a uatura facti aptique ad mutationes, et seditionibus gaudentes: praecipue vero Justus et pater ejus Pistus animos impulerunt ut, facta a me defectione, Joanni se addicerent id quod, eos praevetendo, facere prohibui. Venerat enim ad me nuncius a Sila, quem ego Tiberiadis praetorem constitueram, ut jam ante dicebam, Tiberiensium voluntatem indicans, hortansque ut festinarem; quippe fore, si cunctarer, ut civitas in aliorum potestatem veniat. Acceptis igitur Silae literis, assumptisque viris ducentis, tota nocte iter faciebam, praemisso nuncio qui adventum meum iis qui erant in Tiberiade significaret. Mane autem, quum urbi appropinquarem, multitudo mihi obviam veniebat, et cum illis Joannes; qui quum me perturbate admodum salutasset, veritus ne facinore ejus detecto vitae discrimen adiret, pleno gradu in diversorium suum se recepit. Ego vero, quum in stadium pervenissem, dimissis omnibus qui circa me erant satellitibus, praeter unum, cumque eo retentis decem armatis, id agebam ut Tiberiensium multitudinem alloquerer e septo quodam sublimi, hortabarque eos ne tam cito deficerent: mutationem enim ipsis cessuram esse

κατάγνοιςιν γὰρ αὐτοῖς οἴσιν τὴν μεταβολὴν, καὶ τῶν μετὰ ταῦτα προϊσταμένων δι' υποψίας γενήσεσθαι διακαίας, ὡς μὴδὲ τὴν πρὸς ἐκείνους πίστιν φυλάττειν.

10 ἡ'. Οὐπὼ δέ μοι πάντα λελάλητο, καὶ τινος ἐξήκουσα τῶν οἰκείων καταβαίνειν κελύοντος· οὐ γάρ μοι καιρὸν εἶναι φροντίζειν τῆς παρὰ Τιβεριέων εὐνοίας, ἀλλὰ περὶ τῆς ἰδίας σωτηρίας, καὶ πῶς τοὺς ἐχθροὺς ἐκρύγω. Ἐπεπόμφει δ' ὁ Ἰωάννης τῶν περὶ αὐτὸν 15 ὁπλιτῶν ἐπιλέξας τοὺς πιστοτάτους, ἐκ τῶν χιλιῶν 10 ὁπερ ἦσαν αὐτῷ· καὶ προσέταξε τοῖς πεμψθεῖσιν ἀνελεῖν με, πεπυσμένος ὡς εἶην μετὰ τῶν οἰκείων μεμονωμένος. Ἦκον δ' οἱ πεμψθέντες, καὶ ἐπεπράχρισαν τοῦργον, εἰ μὴ τοῦ τριγυῖ θάπτον ἀφαλλόμενος ἐγὼ μετὰ τοῦ σωματορύλακος Ἰακώβου, καὶ ὑπὸ τινος Τι- 15 βεριέως Ἡρώδου προσανακουρισθεὶς, ὁδηγηθεὶς τε ὑπὸ τούτου ἐπὶ τὴν λίμνην, καὶ πλοίου λαβόμενος καὶ ἐπιβὰς, παρὰ ὁδὸν τοὺς ἐχθροὺς διαφυγῶν εἰς Ταριχίας ἀφικόμην.

10 ἰθ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ὡς ἐπύθοντο τὴν τῶν Τιβεριέων ἀπιστίαν, σφόδρα παρωζύνθησαν. Ἀρπάσαντες οὖν τὰ ὅπλα παρεκάλουν σφᾶς 20 ἀγειν ἐπ' αὐτούς· (θελειν γὰρ ἔφασκον ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ δίκας λαβεῖν παρ' αὐτῶν) διηγέλλον τε τὰ γεγονότα καὶ τοῖς κατὰ τὴν Γαλιλαίαν πᾶσαν, ἐρεθίσαι 25 καὶ τούτους κατὰ τῶν Τιβεριέων διὰ σπουδῆς ἔχοντες· παρεκάλουν τε πλείστους συναθρόντας ἀφικέσθαι πρὸς αὐτοὺς, ἵνα μετὰ γνώμης τοῦ στρατηγοῦ πράττωσι τὸ ὁῶσαν. Ἦκον οὖν οἱ Γαλιλαῖοι πολλοὶ πανταχόθεν 30 μεθ' ὁπλων, καὶ παρεκελούοντό μοι προσβαλεῖν τῇ Τιβεριάδι, καὶ κατὰ κράτος αὐτὴν ἐξελεῖν, καὶ πᾶσαν 35 ἔσχατος ποιήσαντα τοὺς ἐνοίκους σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις ἀνδροποδίσασθαι· συνεβούλευον δὲ ταῦτα καὶ τῶν φίλων οἱ ἐκ τῆς Τιβεριάδος διασωθέντες. Ἐγὼ δὲ οὐ συνεπένευον, δεινὸν ἡγούμενος ἐμφυλίου πολέμου κα- 30 τάρχειν. Μέγρι λόγων γὰρ ὦμην εἶναι δεῖν τὴν φιλοεικίαν· καὶ μὴ οὐδ' αὐτοῖς ἔφασκον συμφέρειν τοῦτο πράξει, Ῥωμαίων ταῖς πρὸς ἀλλήλους στάσεσιν αὐτοὺς ἀπολέσθαι προσδοκῶντων. Ταῦτα δὲ λέγων ἔπαυσα 35 τῆς ὁργῆς τοὺς Γαλιλαίους.

40 κ'. Ὁ δὲ Ἰωάννης, ἀπράκτου τῆς ἐπιβουλῆς αὐτῷ γενομένης, ἔδεισε περὶ ἑαυτοῦ, καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ὁπλίτας ἀναλαβὼν ἀπῆρεν ἐκ τῆς Τιβεριάδος εἰς τὰ Γίσχλα, καὶ γράφει πρὸς με περὶ τῶν πεπραγμένων ἀπολογούμενος, ὡς μὴ κατὰ γνώμην τὴν αὐτοῦ γενο- 45 μένοι· παρεκάλει τε μὴδὲν ὑπονοεῖν κατ' αὐτοῦ, προστιθείς ὅρκους καὶ δεινάς τινας ἀράς, δι' ὧν ᾔετο πιστευθῆσεσθαι περὶ ὧν ἐπέστειλεν.

50 κα'. Οἱ δὲ Γαλιλαῖοι (πολλοὶ γὰρ ἕτεροι πάλιν ἐκ τῆς χώρας πάσης ἀνήχθησαν μεθ' ὁπλων) εἰδότες τὸν ἀνθρῶπον ὡς πονηρὸς ἐστὶ καὶ ἐπιόρκος, παρεκάλουν ἀγαγεῖν σφᾶς ἐπ' αὐτὸν, ἄρδην ἀφανίσαι ἐπαγγελλόμενοι σὺν αὐτῷ καὶ τὰ Γίσχλα. Χάριν μὲν οὖν ἔχειν αὐτῶν ταῖς προθυμίαις ὠμολόγουν ἐγὼ καὶ νικήσειν αὐτῶν τὴν εὐνοίαν ἐπαγγελλόμεν, παρεκάλουν δ' ὁμοῦς

in vituperationem, foreque ut merito iis, qui posthac praefecturam gesturi sint, in suspicionem veniant, ut qui neque praecedentibus fidem debitam servaverint.

18. Nondum omnia loquutus sum, quum audieram ex meis quendam iubentem me descendere : non enim me tempus sinere sollicitum esse de Tiberiensium benevolentia, sed de mea ipsius incolumitate, et quo pacto effugere possem inimicos. Nam Joannes, ubi intellexit me solum relictum esse cum domesticis, delectos e militibus suis, qui mille cum ipso erant, fidissimos quosque miserat; illisque in mandatis dederat ut me occiderent. Jamque missi veniebant, atque patratum fuisset facinus, nisi ipse ocius e septo desiliens cum Jacobo corporis mei custode, et ab Herode quodam Tiberiensi sublevatus, ab eoque praeviente viam deductus ad lacum, navigio quod forte ibi nactus sum consenso, e manibus inimicorum praeter opinionem elapsus, Tarichaeas me contulisset.

19. Urbis autem istius incolae, audita Tiberiensium perfidia, majorem in modum exasperati erant. Armis igitur correptis me obsecrabant ut ipsos adversum eos ducerem; (se enim pro suo duce dicebant sumere velle pernas ab ipsis;) facinusque hoc per Galilaeam omnem sermonibus divulgabant, studiose id agentes ut Galilaeos contra Tiberienses irritarent; eosque adhortabantur ut quamplurimi conferti ad se accederent, facturi de consilio ducis id quod visum fuerit. Venerunt itaque permulti ex omni undique Galilaea armis accincti, meque obsecrabant ut Tiberiadem invaderem, eamque vi expugnarem, totaque solo adaequata incolas cum uxoribus et liberis in servitutem abducerem : eademque suadebant amici qui ex Tiberiade salvi evaserant. Ego vero illis non assentiebar, nefarium ratus belli civilis initium facere. Arbitrabar enim contentionem non debere ultra verba progredi : imo ne ipse quidem dicebam id expedire, Romanis exspectantibus dum nos mutuis dissidiis nosmet conficiamus. Atque ista loquutus feci ut resideret Gallaeorum ira.

20. At Joannes, ubi ex animi sententia non successerunt insidiae, sibi ipsi timere coepit; et, militibus quos circa se habebat assumptis, relicta Tiberiade Gischala petit, et ad me scripsit, quae facta erant excusans, quasi non ex sua voluntate fierent; rogabatque ne quam adversum ipsum suspicionem admitterem, iusjurandum etiam adhibens et diras quasdam execrationes, quibus existimabat se iis quae scripserat fidem esse facturum.

21. Galilaei autem (nam alii quamplurimi ex omni regione armis instructi denuo adducti erant) quod hominem probe nossent malum esse et perjurum, rogabant ut ipsos contra eum ducerem, promittentes funditus se deleturos et ipsum et Gischala. Ceterum ego me quidem illis pro sua erga me voluntate propensa gratias habere fatebar, meque illorum benevolentiam victurum esse spondebam : verumtamen ut

ἐπισχεῖν αὐτοὺς ἀξίῳ, καὶ συγγνώσκειν μοι δέοντος προηρημένῳ τὰς ταραχὰς χωρὶς φόνων καταστέλλειν. Καὶ πείσας τὸν πλῆθος τῶν Γαλιλαίων εἰς τὴν Σεπφορίην ἀφικνούμενην.

5 κβ'. Οἱ δὲ τὴν πόλιν ταύτην κατοικοῦντες ἄνδρες, κεκριότες τῇ πρὸς Ῥωμαίους ἐμμεῖναι πίστει, δεδιότες δὲ τὴν ἐμὴν ἀφίξιν, ἐπειράθησαν ἑτέρα με πράξει περισπάσαντες ἀδεεῖς εἶναι περὶ αὐτῶν. Καὶ δὴ πέμψαντες πρὸς Ἰησοῦν τὸν ἀρχιληστήν εἰς τὴν Πτολεμαίδος μεθορίαν, ἐπέσχεον δώσειν πολλὰ χρήματα
10 θελήσαντι μετὰ τῆς σὺν αὐτῷ συνάμεως (ἦσαν δὲ ὀκτακόσιοι τὸν ἀριθμὸν) πολέμον ἐξῆσαι εἰς ἡμᾶς. Ὁ δ' ὑπακούσας αὐτῶν ταῖς ὑποσχέσεσιν ἠθέλησεν ἐπιπεσεῖν ἡμῖν ἀνετοίμοις καὶ μηδὲν προγινώσκουσιν. Πέμψας γοῦν πρὸς με παρεκάλει λαβεῖν ἐξουσίαν ἀσπασόμενον ἀφικέσθαι. Συγχωρήσαντος δέ μου (τῆς γὰρ ἐπιβουλῆς οὐδὲν προηπιστάμην) ἀναλαβὼν τὸ σύνταγμα τῶν λεηστῶν ἐσπευδὲν ἐπ' ἐμέ. Οὐ μὴν ἐρθασεν αὐτοῦ τέλος λαβεῖν ἢ κακούργια. Πλησιάζοντος γὰρ ἤδη,
20 τῶν σὺν αὐτῷ τις αὐτομολήσας ἦκε πρὸς με τὴν ἐπιχείρησιν αὐτοῦ φράζων. Κἀγὼ πυθόμενος ταῦτα προῆλθον εἰς τὴν ἀγορὰν, σκηψάμενος ἀγνοεῖν τὴν ἐπιβουλὴν. Ἐπηγόμεν δὲ πολλοὺς ὀπλίτας Γαλιλαίους, τινὰς δὲ καὶ Τιβεριέων· εἴτα προστάξας τὰς ὁδοὺς πάσας
25 ἀσφαλίστατα φρουρεῖσθαι, παρηγγεῖλα τοῖς ἐπὶ τῶν πυλῶν μόνον Ἰησοῦν, ἐπειδὴν παραγένηται, μετὰ τῶν πρώτων εἰσελθεῖν ἔχειν, ἀποκλείσαι δὲ τοὺς ἄλλους, βιαζομένους δὲ τύπτειν. Τῶν δὲ τὸ προσταχθέν ποιησάντων, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς μετ' ὀλίγων, καὶ χελεύ-
30 σαντος ἐμοῦ ῥῆξαι τὰ ὅπλα θᾶπτον, (εἰ γὰρ ἀπειθοίη τεθνήξεσθαι,) περιεστῶτας ἰδὼν πανταχόθεν αὐτῇ τοὺς ὀπλίτας, φοβηθεὶς ὑπήκουσεν. Οἱ δ' ἀποκλεισθέντες τῶν ἐπακολουθούντων αὐτῷ πυθόμενοι τὴν σύλληψιν ἐφυγον. Κἀγὼ προσκαλεσάμενος τὸν Ἰησοῦν κατ'
35 ἰδίαν, οὐκ ἀγνοεῖν ἔβην τὴν ἐπ' ἐμὲ συσκευασθεῖσαν ἐπιβουλὴν, οὐδ' ὑπὸ τίνων πεμψθεῖν συγγνώσεσθαι δ' ὅμως αὐτῷ τῶν πεπραγμένων, εἰ μέλλοι μετανοήσῃ καὶ πιστὸς ἐμοὶ γενήσεσθαι. Ὑπισχνουμένου δὲ πάντα ποιήσῃ ἐκείνου, ἀπέλυσα, συγχωρήσας αὐτῷ συναγα-
40 γεῖν πάλιν οὐς πρότερον εἶχεν. Σεπφορίταις δ' ἠπειλήσα, εἰ μὴ παύσαιντο τῆς ἀγνομουσίνης, λήψεσθαι παρ' αὐτῶν δίκας.

κγ'. Κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἀφικνούνται πρὸς με δύο μεγιστᾶνες τῶν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ βασιλέως ἐκ
45 τῆς τῶν Τραχωνιτῶν χώρας, ἐπαγόμενοι τοὺς ἑαυτῶν ἵππους, καὶ ὅπλα καὶ χρήματα δ' ἐπικομίζοντες. Τούτους περιτέμνεσθαι τῶν Ἰουδαίων ἀναγκαζόντων, εἰ θέλουσιν εἶναι παρ' αὐτοῖς, οὐκ εἶασα βιασθῆναι, φάσκων δὲ ἵνασθαι ἀνθρώπον κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν
50 τὸν Θεὸν εὐσεβεῖν, ἀλλὰ μὴ μετὰ βίας· γρη῏ν δὲ τούτους δι' ἀσφάλειαν πρὸς ἡμᾶς καταφεύγοντας μὴ μετανοεῖν. Πεισθέντος δὲ τοῦ πλῆθους, τοῖς ἥκουσιν ἀνδράσι τὰ πρὸς τὴν συνήθη δίαιταν ἀπαντα παρεῖον διαψιλῶς.

sibi temperarent ab ejusmodi conatu precibus contendebam, veniamque orabam quod tumultus compescere maluerim absque caedibus. Quumque id persuasissem Galilaeorum multitudini, Sepphorim me recipiebam.

22. Viri autem hujus urbis incolae, quum statinissent in fide erga Romanos permanere, mei vero adventum metuissent, conati sunt, aliis negotiis me distrahendo, suae prospicere securitati. Adeoque nuncio ad Jesum latronum principem misso in Ptolemaidis confinia, magnam pecuniae vim se daturus pollicebantur, si vellet cum sua militum manu (erant autem numero octoginta) bellum in nos commovere. Atque illi, quum non displicerent ei quae promissa erant, in animo fuit, nos necopinantes et imparatos aggredi. Itaque ad me rogatum misit, ut sibi liceret me salutatum venire. Quod quum ei concessissem, (nihil enim insidiarum praesenseram,) assumpta latronum cohorte, ad me festinabat. Non tamen ei successit quod in animo agitalerat maleficium. Quum enim jam non longe abesset, quidam e suis transfuga ad me veniebat, quid ille noliretur indicans. Atque ego, quum ista audissem, in formam processi, de insidiis simulans nihil me rescivisse. Mihi autem adsciscerebam multos Galilaeos armatos, et quosdam etiam Tiberienses: quumque edixissem ut aditus in urbem omnes firmissimis praesidiis et custodiis munirentur, portarum praefectis in mandatis dedi ut solum Jesum, quum adveniret, et primos e suis intrmitterent, ceteros vero excluderent, vinque adhibentes plagis repellerent. Illis autem quae imperaveram facientibus, Jesus cum paucis ingressus est: quumque ipse jussissem ut ocius arma projiceret, (alioqui morituum, ni pareret,) ubi vidit se undique armatis obsessum, timore percussus jussis obtemperavit. Qui vero ex ejus comitibus exclusi erant, ut comprehensum esse audiverant, in fugam se conjecerunt. Atque ego, Jesu ad me seorsum accito, dicebam me non ignorare paratas mihi insidias, neque a quibus missus esset; ei tamen factorum veniam daturum, si voluerit respicere, mihi que fidelis esse. Illo autem omnia se factorum esse pollicente, dimisi, hoc ei concesso, ut iterum colligeret quos prius habuerat. Sepphoritis vero interminatus sum me poenas ab illis sumpturum esse, nisi in me ingrati esse desinere-

23. Per idem tempus e Trachonitarum regione ad me venerunt magnates duo, e numero illorum qui regis imperio suberant, suos secum adducentes equos, insuper et arma et pecuniam afferentes. Hos quum Judaei circumcidi coacturi essent, si apud ipsos manere vellent, non permisi ut vi ulla eo adigerentur, dicens hominum quemque oportere ex animi sui voluntate Deum colere, et non ad id faciendum cogi: neque committendum aliquid, unde eos, qui securitatis causa ad nos confugerint, ejus consilii preniteat. Atque ita persuasa multitudine, viris venientibus omnia ad consuetum victum affatim suppeditabam.

κδ'. Πέμπει δ' ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας δύναμιν καὶ στρατηγὸν ἐπ' αὐτῆς Αἰκουον Μόδιον, Γάμαλα τὸ φρούριον ἐξαίρησοντας. Οἱ δὲ πεμφθέντες κυκλώσασθαι μὲν τὸ φρούριον οὐκ ἤρκεσαν, ἐν δὲ τοῖς φανεροῖς τῶν τῶπων ἐπεδρεύοντες ἐπολιόρχουν τὰ Γάμαλα. Αἰδούτιος δὲ ὁ δεκάδαρχος ὁ τοῦ μεγάλου πεδίου τὴν προστασίαν πεπιστευμένος, ἀκούσας ὅτι παρεῖν εἰς Σιμωνιάδα κώμην ἐν μεθορίοις κειμένην τῆς Γαλιλαίας, αὐτοῦ δ' ἀπέχουσαν ἐξήκοντα σταδίου, νυκτὸς ἀναλαβὼν τοὺς ἑκατὸν
 10 ἱππεῖς οὓς εἶχε σὺν αὐτῷ, καὶ τινὰς πεζοὺς περὶ διακοσίους, καὶ τοὺς ἐν Γαβᾷ πόλει κατοικοῦντας ἐπαγόμενος συμμάχους, νυκτὸς ὁδύσας, ἤκεν εἰς τὴν κώμην ἐν ᾗ διέτριβον. Ἀντιπαράταξαμένου δὲ καμοῦ μετὰ δυνάμεως πολλῆς, ὁ μὲν Αἰδούτιος εἰς τὸ πεδίον ὑπάγειν ἤμας ἐπειρᾶτο, (σφόδρα γὰρ τοῖς ἱππεῦσιν ἐπεποίθει,) οὐ μὴν ὑπακούσαν. Ἐγὼ γὰρ τὸ πλεονέκτημα συνιδὼν τὸ γενησόμενον τοῖς ἱππεῦσιν, εἰ καταβιβάμεν εἰς τὸ πεδίον, (πεζοὶ γὰρ ἡμεῖς σύμπαντες ἦμεν,) ἔγνων αὐτοῦ τοῖς πολεμίοις συνάπτειν. Καὶ
 20 μέχρι μὲν τινος γενναίως ἀντέσχε σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν ὁ Αἰδούτιος· ἀρχεῖον δ' ὄρων κατὰ τὸν τόπον τοῦτον οὖσαν αὐτῷ τὴν ἱππικὴν δύναμιν, ἀναξύνουσι ἀπρακτοὺς εἰς Γαβᾶν πόλιν, τρεῖς ἄνδρας ἀποβαλὼν κατὰ τὴν μάχην. Εἰσόμενος δὲ κατὰ πόδας ἐγὼ, δισχιλίους ἐπαγόμενος
 25 ὀπλίτας· καὶ περὶ Βησαρὰν πόλιν γενόμενος ἐν μεθορίοις τῆς Πολεμαΐδος κειμένην, εἰκοσι δ' ἀπέχουσαν στάδια τῆς Γαβᾶς, ἐθα διέτριβεν ὁ Αἰδούτιος, στήσας τοὺς ὀπλίτας ἐξωθεν τῆς κώμης, καὶ φρουρεῖν αὐτοῖς ἀσφαλῶς τὰς ὁδοὺς προσταζάς ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐνοχλῆσαι
 30 τοὺς πολεμίους ἡμῖν, ἕως τὸν σίτον ἐκπορήσωμεν, (πολὺς γὰρ ἀπέκειτο Βερενίκης τῆς βασιλίδος ἐκ τῶν περίεξ κωμῶν εἰς τὴν Βησαρὰν συλλεγόμενος,) πληρώσας καμήλους καὶ τοῦφόνους (πολλοὺς δὲ ἐπηγόμην) διέπεμψε τὸν σίτον εἰς τὴν Γαλιλαίαν. Τοῦτο δὲ πράξας προσε-
 35 καλούμενος εἰς μάχην τὸν Αἰδούτιον. Οὐχ ὑπακούσαντος δ' ἐκείνου, (κατεπέπληκτο γὰρ τὴν ἡμετέραν ἐτοιμότητα καὶ τὸ θάρρος,) ἐπὶ Νεοπολιτανὸν ἐτραπόμην, τὴν Τιβερίωνος χώραν ἀκούσας ὑπ' αὐτοῦ λεηλατεῖσθαι. Ἦν δὲ ὁ Νεοπολιτανὸς ὧς μὲν ἐπαρχος, παρειλήφει
 40 δὲ τὴν Σκυθόπολιν εἰς φυλακὴν τὴν ἀπὸ τῶν πολεμίων. Τοῦτον οὖν κωλύσας ἐπὶ πλεόν τὴν Τιβεριάδα κακοῦν, περὶ τὴν τῆς Γαλιλαίας πρόνοιαν ἐγίνετο.

κε'. Ὁ δὲ τοῦ Λευὶ παῖς Ἰωάννης, ὃν ἔφαμεν ἐν
 45 τοῖς Γισγάλοις διατρίβειν, πυθόμενος πάντα κατὰ νοῦν μοι προχωρεῖν, καὶ δι' εὐνοίας μὲν εἶναί με τοῖς ὑπηκόοις, τοῖς πολεμίοις δὲ δι' ἐκπλήξεως, οὐκ εὖ τὴν γνώμην ἐτέθη· καταλύσιν δ' αὐτῷ τὴν ἑμὴν εὐπραγίαν φέρειν νομίζων, εἰς φθόνον ἐξώκειλεν οὐ τι μέτριον,
 50 καὶ παύσειν με τῆς εὐτυχίας ἐλπίσας, εἰ παρὰ τῶν ὑπηκόων μίσος ἐξάψειεν, ἐπειθε τοὺς τὴν Τιβεριάδα κατοικοῦντας καὶ τοὺς τὴν Σέπφωριν, νομίζων πρὸς τούτοις καὶ τοὺς Γάβαρ (πόλεις δ' εἰσὶν αὗται τῶν κατὰ τὴν Γαλιλαίαν αἱ μέγιστα) τῆς πρὸς με πίστεως

24. Interea autem rex Agrippa copias militū dūce Aequo Modio, Gamala castellum expugnaturus. Qui vero missi erant, quum numero nimis exiguo essent ad castellum cingendum, in locis apertis collocati Gamala oppugnabant. Ebutius autem decurio, cui uni credita erat magni campī praefectura, audito quod in Simoniadem vicum venissem in confiniis Galilaeae situm, distantem ab ipso sexaginta stadiis, noctu assumptis quos secum habebat centum equitibus, peditibus item aliquot circiter ducentis, ascitis insuper in auxilium civitatis Gabae incolis, nocturno itinere in eum vicum pervenit in quo morabar. Quum autem ipse cum valido exercitu aciem ex adverso explicuissem, Ebutius quidem id sedulo egit ut nos in planitiem proliceret; nam equitibus magnopere confidebat; nos tamen eo adduci noluimus. Ego enim, quum probe nossem quam magnum in commodum cessurum esset equitibus, si in planitiem descenderemus, (nam nos universi pedites eramus,) decrevi in vico cum hostibus configere. Et Ebutius quidem lique qui cum eo erant aliquantisper strenue resisterunt: quum autem videret copias equestres isto in loco inutiles ipsi esse, re infecta in Gabam civitatem se recepit, tribus viris in ea pugna amissis. Ego vero e vestigio eos persequabar cum armatorum duobus millibus; et postquam fere ad urbem Besaram veneram, in confiniis Ptolemaidis sitam, viginti autem stadiis a Gaba distantem, ubi tum erat Ebutius, quum milites extra vicum stavissem, jussissenque eos cante admodum observare omnes viarum aditus, ne nobis molestiam facerent hostes, quam diu frumentum exportarem, (nam magna ejus vis, quae Berenices reginae erat, recondebatur, ex vicis finitimis in Besaram congesta,) oneratis camelis asinisque, (quippe multos adduxeram,) frumentum in Galilaeam dimittendum curavi. Quum autem hoc perfecissem, ad pugnam provocabam Ebutium. Illo vero eam detrectante, (perterritus enim erat nostra alacritate et audacia,) contra Neopolitanum iter flexi, audito Tiberiensium regionem ab eo esse deprædatam. Erat autem Neopolitanus hic equitum agmini praefectus, et Scythopolim vero acceperat, ut eam ab hostium incursu custodiret et tueretur. Huic igitur quum obstitissem, ne amplius Tiberiadem vexaret, in eo eram ut Galilaeae rebus prospicerem.

25. Ceterum Joannes Levi filius, quem diximus Gischalis agere, postquam audivit omnia mihi ex animi sententia succedere, quodque subditorum quidem benevolentiam habere, hostibus vero terrori essem, iniquo animo id tulit: meamque felicitatem sibi exitio fore existimans, vehementer mihi invidere cepit. Quumque sperasset se prosperam meam fortunam eversurum esse, si subditorum in me odium concitaret, sollicitabat Tiberienses et Sepphoritas, ratus his accessuros Gabarenos, (illae enim civitates omnium in Galilaea maximae sunt,) ut a sua in me fide di-

ἀποστάντας αὐτῷ προστίθεσθαι· κρείττον γὰρ ἐμοῦ στρατηγήσειν αὐτῶν ἐφασκεν ἑαυτόν. Καὶ Σεπφωρεῖς μὲν (οὐδετέρῳ γὰρ ἡμῶν προσείχον διὰ τὸ Ῥωμαίους ἡρῆσθαι δεσπότας) οὐκ ἐπένευον αὐτῷ, Τιβεριεῖς δὲ τὴν μὲν ἀπόστασιν οὐκ ἐδέχοντο, καὶ αὐτοῦ δὲ συγκατένευον γενήσεσθαι φίλοι. Οἱ δὲ Γάβαρα κατοικοῦντες προστίθενται τῷ Ἰωάννῃ· Σίμων δ' ἦν ὁ παρακαλῶν αὐτοὺς, πρωτεύων μὲν τῆς πόλεως, ὡς φίλῳ δὲ καὶ ἐταίρῳ τῷ Ἰωάννῃ χρώμενος. Ἐκ μὲν οὖν τοῦ φανεροῦ τὴν ἀπόστασιν οὐκ ὡμολόγουν, (σφόδρα γὰρ ἐδεδοίκασαν τοὺς Γαλιλαίους, ἅτε δὴ πείραν αὐτῶν τῆς πρὸς ἐμὲ πολλάκις εὐνοίας λαβόντες,) ἐκ τοῦ λεληθότος δὲ καιρὸν παραφυλάττοντες ἐπιτήδεον ἐπιβούλευον. Καὶ δὴ ἀφικόμην εἰς κίνδυνον τὸν μέγιστον, διὰ τοιαύ-

15 τὴν αἰτίαν.

κς'. Νεανίσκοι τινὲς θρασεῖς, Δαβριττηνοὶ γένος, ἐπιτηρήσαντες τὴν Πτολεμαίου γυναῖκα, τοῦ βασιλέως ἐπιτρόπου, μετὰ πολλῆς παρασκευῆς καὶ τινοῦ ἱππέων ἀσφαλείας χάριν ἐπομένῳ, διὰ τοῦ μεγάλου πεδίου τὴν πορείαν ποιοῦμένην, ἐκ τῆς τοῖς βασιλεῦσι ὑποτελοῦς χώρας εἰς τὴν Ῥωμαίων ἐπικράτειαν, ἐπιπίπτουσιν αὐτοῖς ἄφνω· καὶ τὴν μὲν γυναῖκα φεύγειν ἠνάγκασαν, δσα δ' ἐπεφέρετο πόντα διήρπασαν. Καὶ ἤκον εἰς Ταριχαίας πρὸς με τέτταρας ἡμίονους καταφόρτους ἄγοντες ἐσθῆτος καὶ σκευῶν· ἦν δὲ καὶ ἀργυρίου σταθμὸς οὐκ ὀλίγος, καὶ χρυσοὶ πεντακόσιοι. Ταῦτ' ἐγὼ βουλόμενος διαφυλάξαι τῷ Πτολεμαίῳ, (καὶ γὰρ ἦν ὁμόφυλος, ἀπηγόρευται δ' ἡμῖν ὑπὸ τῶν νόμων μηδὲ τοὺς ἐθροὺς ἀποστρεφείν,) πρὸς μὲν τοὺς κομισάντας 20 ἔφην αὐτὰ φυλάττειν δεῖν, ἵν' ἐκ τῆς πράσεως αὐτῶν ἐπισκευασθῇ τὰ τείχη τῶν Ἱεροσολύμων. Οἱ δὲ νεανίαι χαλεπῶς ἔσχον οὐ λαβόντες μοῖραν ἐκ τῶν λαφύρων καθάπερ προσεδόκῃσαν· καὶ πορευθέντες εἰς τὰς πέριξ τῆς Τιβεριάδος κόμας, προδιδόναι μέλλειν με Ῥωμαίοις τὴν χώραν αὐτῶν ἔλεγον· κεχρησθαι γὰρ σοφίσματι 30 πρὸς αὐτοὺς, λέγοντα τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα φυλάττειν εἰς τὴν ἐπισκευὴν τῶν τειχῶν τῆς Ἱεροσολυμιτῶν πόλεως, ἐγνωκέναι δὲ πάλιν τῷ δεσπότη ἀποδοῦναι τὰ ἡρπασμένα. Καὶ κατὰ τοῦτό γε τῆς ἐμῆς γνώμης οὐ διήμαρτον. Ἀπαλλαγέντων γὰρ αὐτῶν μεταπεμφάμενος δύο τοὺς πρώτους Δασσίωνα καὶ Ἰάνναιον τὸν τοῦ Λευῆ, φίλους ἐν τοῖς μάλιστα τοῦ βασιλέως καθεστῶτας, τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς σκευὴν λαβόντας διαπέμψασθαι πρὸς ἐκείνον ἐκέλευον, θάνατον 40 ἀπειλήσας αὐτοῖς τὴν ζημίαν, εἰ πρὸς ἕτερον ταῦτα ἀπαγγελοῦσιν.

κς'. Ἐπισφύσης δὲ φήμης τὴν Γαλιλαίαν ἅπασαν ὡς τῆς χώρας αὐτῶν μελλούσης ὑπ' ἐμοῦ τοῖς Ῥωμαίοις προδίδοσθαι, καὶ πάντων παροξυνόντων ἐπὶ τὴν ἐμὴν τιμωρίαν, οἱ τὰς Ταριχαίας κατοικοῦντες, καὶ αὐτοὶ τοὺς νεανίσκους ἀληθεύειν ὑπολαβόντες, πείθουσι τοὺς σωματοφύλακας καὶ τοὺς ὀπλίτας κοιμώμενόν με καταλιπόντας παραγενέσθαι θάττον εἰς ἱππόδρομον, ὡς ἐκεῖ βουλευσομένους μετὰ πάντων περὶ τοῦ στρατηγού,

gressi se ipsi adjungerent; aiebat enim se illis ducem fore me præstantiorem. Et Sepphoritæ quidem (nostrum enim neutri auscultabant, quod Romanos pro dominis elegerant) illi nequaquam assenserunt; Tiberienses autem, etsi ad defectionem se persuaderi non sinebant, omnes tamen in eam sententiam ibant, se illi futuros esse amicos. At Gabarum incolæ Joanni sese addixerunt, utpote quod ad hoc eos adhortaretur Simon, qui primas ferebat in civitate, et Joanne ut amico socioque utebatur. Ceterum se defectores esse haud palam declarabant; (nam Galilæos valde metuerant, ut qui jam ante sæpius experti fuissent eorum erga me benevolentiam:) verum clam, observato tempore opportuno, mihi insidiabantur. Adeoque maximum adii periculum ex hujusmodi causa.

26. Juvenes quidam audaces, genere Dabariitani, quum animadvertissent uxorem Ptolemæi, regis procuratoris, multo cum apparatu, equitibus etiam aliquot securitatia gratia eam sequentibus, per magnum campum ex provincia regibus subdita in Romanorum ditionem iter facere, in eos repente irruunt: et mulierem quidem profugere coegerunt, quæ vero secum portabat omnia diripuerunt. Quo facto Taricheas ad me veniebant, quattuor mulos adducentes vestimentis onustos et alia supellectile: quin et argenti pondus erat non exiguum, et aurei quingenti. Hac ego servare volens Ptolemæo, (nam et ejusdem mecum tribus erat, et nobis legibus vetitum est vel inimicos spoliare,) his qui ea attulerant dicebam, oportere servari, ut ex illis venditis instaurarentur Hierosolymorum muri. Juvenes autem isti moleste ferebant, quod partem de præda non ceperant quemadmodum exspectabant: profectique in vicos Tiberiadi finitimos, rumorem spargebant, velle me Romanis regionem eorum prodere: me enim ipsos commento elusisse, dicentem, quæ ex raptis allata erant, servatum ire in reparationem murorum civitatis Hierosolymitanæ, quum contra apud me decrevissem quæ erepta essent suo reddere domino. Atque meum hac de re propositum recte conjiciebant. Post illorum enim discessum, accitis duobus e primoribus, Dassione et Jannæo Levi filio, qui regi facti erant amicissimi, mandabam eis ut sumpta quæ rapta erat supellectile, eam ad regem transmittendam curarent, mortem eis in mulctam interminatus, si alteri ista renunciaverint.

27. Quum autem rumor Galilæam totam pervasisset, quasi regio ipsorum a me prodenda esset Romanis, eoque omnibus exasperatis ad expetendum de me supplicium, Tarichearum etiam incolæ, qui et ipsi juvenes verum dicere arbitrabantur, suadent satellites ac milites me obdormientem deserere, seque quam ocissime in circum recipere, cum omnibus de duce suo consilium iniuros. Quum au-

Πειθομένων δὲ τούτων καὶ συνελθόντων, πολλὸς ὄχλος
 ἤδη προσυνήθροιστο, μίαν τε πάντες ἐποιοῦντο φωνήν,
 κολάζειν τὸν προδότην παντὴρὸν περὶ αὐτοὺς γεγεννημέ-
 νον. Μάλιστα δ' αὐτοὺς ἐξέκαιεν ὁ τοῦ Σαπφία παῖς
 Ἰησοῦς, ἄρχων τότε τῆς Τιβεριάδος, πονηρὸς ἄνθρωπος
 καὶ ταραξάει μεγάλα πράγματα φύσιν ἔχων, στασιοποιὸς
 τε καὶ νεωτεριστὴς ὡς οὐκ ἕτερος. Καὶ τότε δὴ λαβὼν
 εἰς χεῖρας τοὺς Μωϋσέως νόμους καὶ προσελθὼν εἰς
 μέσον, « εἰ μὴ ὑπὲρ αὐτῶν, ἔφη, πολίται, μισεῖν
 10 « δύνασθε Ἰωσήπον, εἰς τοὺς πατέριους ἀποβλέψαντες
 « νόμους, ὧν ὁ πρῶτος ὑμῶν στρατηγὸς προδότης
 « ἐμελλε γίνεσθαι, καὶ μισοπονηρήσαντες ὑπὲρ τούτων,
 « τιμωρήσασθε τὸν τοιαῦτα τολμήσαντα. »
 καὶ ταῦτ' εἰπὼν, καὶ τοῦ πλήθους ἐπιδοήσαντος,
 15 ἀνάλαβὼν τινὰς δολίτας, ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐν ἣ κατηγο-
 ρην ἐσπευδεν ὡς ἀναιρήσων. Ἐγὼ δ' οὐδὲν προαισθό-
 μενος διὰ κόπον πρὸ τῆς ταραχῆς κατεσχέμην. Σίμων
 δ' ὁ τοῦ σωματὸς μου τὴν φυλακὴν πεπιστευμένος, ὁ
 καὶ μόνος παραμείνας, ἰδὼν τὴν ἐπιδρομὴν τῶν πολι-
 20 τῶν, διεγείρει με καὶ τὸν ἐρεστώτα μοι κίνδυνον ἐξα-
 γέλλει· ἤξιού τε γενναίως θησκαίην ὡς στρατηγὸν
 ὑπ' αὐτοῦ, πρὶν διελθεῖν τοὺς ἐχθροὺς ἀναγκάσοντας ἢ
 κτενοῦντας. Ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν, ἐγὼ δὲ, τῷ Θεῷ
 τὰ κατ' ἐμαυτὸν ἐπιτρέψας, εἰς τὸ πλῆθος ὠρμήθη
 25 προσελθὼν. Μετενδὺς οὖν μελαινὰν ἐσθῆτα, καὶ τὸ
 ξίφος ἀπαρτησάμενος ἐκ τοῦ αὐγέος, καθ' ὁδὸν ἐτέ-
 ραν, ἣ μὴδέν μοι τῶν πολεμίων ὑπαντίσσειν ὤμην,
 ᾗεν εἰς τὸν ἱππόδρομον, ἄφνω τε φανείς καὶ πρηνῆς
 πᾶσιν καὶ τὴν γῆν δάκρυσι φύρων ἔλεινός ἐδοξα πᾶσιν.
 30 Συνεῖς δὲ τοῦ πλήθους τὴν μεταβολὴν, διστάναί τας
 γνώμας αὐτῶν ἐπειρώμην πρὸ τοῦ τοὺς δολίτας ἀπὸ
 τῆς οἰκίας ὑποστρέψαι. Καὶ συνεχώρουν μὲν ἀδικεῖν
 ὡς αὐτοὶ νομίζουσιν, ἐδεόμεν δὲ διδάξαι πρότερον εἰς
 τίνα χρεῖαν ἐβύλαττον τὰ ἐκ τῆς ἀρπαγῆς κομισθέντα
 35 χρήματα, καὶ τότε θνήσκειν, εἰ κελεύοιεν. Τοῦ δὲ
 πλήθους λέγειν κελεύοντος, ἐπῆλθον οἱ δολίται, καὶ
 θεασάμενοί με προσέτρεχον ὡς κτενοῦντες. Ἐπισχεῖν
 δὲ τοῦ πλήθους κελεύοντος ἐπέστησαν, προσδοκῶντες,
 ἐπειδὴν ὁμολογήσω πρὸς αὐτοὺς τὰ χρήματα τῷ βασι-
 40 λεὶ τετρημέναι, ὥς ὁμολογηκῶτα τὴν προδοσίαν ἀναι-
 ρήσειν.

καθ' ἑαυτὸν οὖν παρὰ πάντων γενομένης, « ἄνδρες, εἴ-
 « πον, ὁμόφυλοι, θανεῖν μὲν εἰ δίκαιόν ἐστιν οὐ παραιτοῦ-
 « μαι· βούλομαι δ' ὅμως πρὸ τοῦ τελευτῆσαι τὴν ἀλήθειαν
 45 « φράσαι πρὸς ὑμᾶς. Τὴν γὰρ πόλιν ταύτην φιλοξέ-
 « νωτάτην οὖσαν ἐπιστάμενος, πληθύουσάν τε τοσούτων
 « ἀνδρῶν, οἱ τὰς ἑαυτῶν πατρίδας καταλιπόντες ἀφί-
 « κοιτο κοιωνοὶ τῆς ὑμετέρας γενόμενοι τύχης, ἐδου-
 « λήθησαν ταῖς κατασκευαῖς ἐκ τῶν χρημάτων τούτων,
 50 « περὶ ὧν ἢ παρ' ὑμῶν ἐστὶν ὁργὴ δαπανωμένων εἰς
 « τὴν οἰκοδομίαν αὐτῶν. » Πρὸς ταῦτα παρὰ μὲν τὴν
 Ταρχαϊατῶν καὶ ξένων ἐγείρεται φωνή, χάριν ἔχειν
 ὁμολογούντων καὶ θάρρειν προτρεπομένων, Γαλιλαῖοι
 δὲ καὶ Τιβεριεῖς τοῖς θυμοῖς ἐπέμενον. Καὶ γίνεται

tem isti persuaderentur eoque convenissent, frequens jam
 ante congregatus erat populus, unaque voce clamabant
 omnes supplicio plectendum esse qui sese pro nefario ipso-
 rum proditor gesserit. Sed maxime eos accendebat Jesus
 Sapphiæ filius, summus eo tempore Tiberiadis magistra-
 tus, vir malus et a natura facilius ad res magnas turbandas,
 quique ut nemo alius seditiosus erat rebusque novis stude-
 bat. Et tum quidem, quum manu sumpsisset Moysis leges
 et in medium prodiiisset, « si non vestri gratia, inquit, o
 « cives, Josephum poteritis odisse, oculis in patrias leges
 « conjectis, quarum iste, exercitus vestri dux primarius,
 « proditor futurus erat, et illarum ergo odio ipsum prose-
 « cuti, ab eo qui hujusmodi quid ausus est penas exi-
 gite. »

28. Ista loquutus et populi acclamatione exceptus, militi-
 bus quibusdam assumptis, ad domum, in qua ipse deversa-
 bar, properabat, quasi me occisurus. Ego vero, ut qui
 nihil præsenseram, ex lassitudine ante tumultum somno
 captus, quiescebam. At Simon, cui commissa erat corpo-
 ris mei custodia, et qui tuus solus mecum permanserat,
 viso civium incursu, e somno me excitat, et periculum mihi
 impendens enunciat: orabatque ut forti animo, prout du-
 cem oporteret, ipsius manu mortem oppeterem, prius-
 quam penetrarent hostes vim illaturi aut interfectori.
 Atque ille quidem ista dicebat, ego vero, ut qui meipsum
 Deo permiseram, desiderio tenebar memet propripendi in
 mediam multitudinem. Veste igitur nigra indutus, appen-
 soque ad collum gladio, alia via, qua neminem hostium
 mihi occisurum esse putabam, in circum ibam, et ex im-
 proviso apparens humique prostratus, et terram lacrimis
 perfundens, omnibus miserandum visus sum spectaculum.
 Quum autem intellexissem factam esse in populo mutatio-
 nem, pro virili adnibebar illos ut in varias distraherem
 sententias, priusquam milites a domo reverterentur: et
 concedebam quidem me iuque egisse, ut ipsorum ferret opi-
 nio, postulabam vero ut primum ipsos docerem, quem in
 usum pecuniarum rapto quaesitam et ad me allatam serva-
 rem, et tunc me mori non recusare, si juberent. Multitudine
 vero ut dicerem jubente, supervenerunt milites, et ad me
 conspectum occidendi animo accurrerunt. At quum plebs
 imperaret ut sese continerent, paruerunt, fore expectantes
 ut, ubi ipsis fassus fuero me regi pecuniam servasse,
 quasi mea confessione proditoris compertum necarent.

29. Itaque facto ab omnibus silentio, « viri, inquam,
 « tribules, mortem, si eam commeritus fuero, non de-
 « precor: volo tamen, antequam moriturus sim, verita-
 « tem apud vos proloqui. Civitatem enim hanc quum ani-
 « madverterem ad hospites excipiendos propensissimam,
 « multisque adeo hominibus abundantem, qui patria sua
 « relicta huc se contulerunt, ut de vestra participarent
 « fortuna, mihi in animo erat moenia condere ex istis pecu-
 « niis, de quibus vos mihi successisset et irascimini, quas
 « plane fueram insumpturus in eorum structuram. » Ad hæc
 Tarichææ quidem et hospites vocem attollunt, gratias mihi
 agentes, meque hono esse animo adhortantes; Galilæi vero
 et Tiberienses perstabant in iracundia. Factumque est

στάσις πρὸς ἀλλήλους, τῶν μὲν κολάσειν ἀπειλούντων, τῶν δὲ καταφρονεῖν. Ἐπεὶ δὲ ἐπηγγελαμένη καὶ Τι-
 βεριάδῃ κατασκευάσειν τείχη καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν
 αὐτῶν ταῖς ἀναγκαίαις, πιστεύσαντες ὑπεχώρου ἕκα-
 5 στος εἰς τὴν ἑαυτοῦ. Κἀγὼ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα διαφυ-
 γόντων τὸν προειρημένον κίνδυνον, μετὰ τῶν φίλων καὶ
 ὁπλιτῶν εἰκοσιν εἰς τὴν οἰκίαν ὑπέστρεψα.

λ'. Πάλιν δὲ οἱ λησταὶ καὶ τῆς στάσεως αἴτιοι, δει-
 10 σάντες περὶ ἑαυτῶν μὴ δίκας εἰσπραχθῶσιν ὑπ' ἐμοῦ
 τῶν πεπραγμένων, ἀναλαβόντες ἐξακοσίους ὁπλίτας ἔχον
 ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἔνθα διέτριβον, ἐμπρήσαντες αὐτήν.
 Ἀπαγγελθείσης δέ μοι τῆς ἐρώδου, φεύγειν μὲν ἀπρε-
 πές ἡγησάμην, ἔκρινα δὲ παραβαλόμενος χρήσασθαι τι
 καὶ τόλμη. Προστάξας οὖν ἀποκλείσαι τῆς οἰκίας τὰς
 15 θύρας, αὐτὸς ἐπὶ τὸ ὑπερῶον ἀναβὰς παρεκάλουν
 εἰσπείψαι τινὰς ληφομένους τὰ χρήματα· παύσασθαι
 γὰρ οὕτω τῆς ὀργῆς αὐτοὺς ἔρην. Εἰσπεμψάντων δὲ
 τὸν θρασύτατον αὐτῶν μάλιστα αἰκισάμενος εἰς τὸ μυ-
 20 χαίτατον τῆς οἰκίας παρασύρας, τὴν ἑτέραν τε τῶν
 χειρῶν ἀποκόψαι κελεύσας καὶ κραμάσας ἐκ τοῦ τραχή-
 λου, τοιοῦτον ἐξέβαλον πρὸς τοὺς ἀποστειλάντας. Τού-
 δ' ἔλαβεν ἐκπληξίς καὶ φόβος οὐτὶ μέτριος. Δείσαντες
 οὖν καὶ αὐτοὶ ταῦτα πείσεσθαι εἰ μένοιεν, (εἰκαζον γὰρ
 ἐνδοῦν ἔμελλε με πλείους αὐτῶν ὁπλίτας,) εἰς φυγὴν ὥρμη-
 25 σαν. Κἀγὼ τοιοῦτω στρατηγήματι χρησάμενος τὴν
 δευτέραν ἐπιβουλήν διέφυγον.

λα'. Πάλιν δὲ τὸν δῆλον τινὲς ἠρέθιζον, τοὺς ἀφι-
 κομιτὰς πρὸς με βασιλικούς μεγιστάνους οὐκ ὀφείλιν
 30 ζῆν λέγοντες, μὴ μεταβῆναι θέλοντας εἰς τὰ παρ' αὐ-
 τοῖς ἔθνη, πρὸς οὓς σωθῆσόμενοι πάρεισι· διέβαλλόν τε
 φαρμακείας εἶναι λέγοντες καὶ κωλυτὰς τοῦ Ῥωμαίων
 περιγενέσθαι. Ταχὺ δὲ τὸ πλῆθος ἐπείθετο, ταῖς τῶν
 λεγομένων πρὸς χάριν αὐτοῖς πιθανότησιν ἀπατώμενοι.
 Πυθόμενος δὲ περὶ τούτων ἐγὼ πάλιν τὸν δῆμον ἀνε-
 35 ὀδασκον μὴ δεῖν διώκεσθαι τοὺς καταφυγόντας πρὸς
 αὐτοὺς, τὸ δὲ φλύαρον τῆς περὶ τῶν φαρμάκων αἰτίας
 διέσυρον, οὐκ ἂν τοσαύτας μυριάδας στρατιωτῶν Ῥω-
 μαίους λέγων τρέφειν, εἰ διὰ φαρμάκων ἦν νικᾶν τοὺς
 40 πολεμίους. Ταῦτα λέγοντος ἐμοῦ πρὸς ὀλίγον μὲν
 ἐπείθεοντο, πάλιν δ' ἀναχωρήσαντες ὑπὸ τῶν πονηρῶν
 ἐξηρεθίζοντο κατὰ τῶν μεγιστάνων. Καί ποτε μεθ'
 ὁπλων ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτῶν τὴν ἐν Ταριχαίᾳ ἐπῆλθον,
 ὥς ἀναιρήσοντες. Ἐδείσα δ' ἐγὼ πυθόμενος μὴ τοῦ
 45 μύσου τέλος λαβόντος ἀνέπιθας γέννηται τοῖς κατα-
 φυγεῖν εἰς αὐτὴν θέλουσιν. Παρεγενόμην οὖν εἰς τὴν
 τῶν μεγιστάνων οἰκίαν μετὰ τινων ἐτέρων, καὶ κλεί-
 σας διώρυγὰ τε ποιήσας ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὴν λίμνην
 ἄγουσαν, μεταπεμψάμενός τε πλοῖον, καὶ σὺν αὐτοῖς
 50 ἐμὲ δὲ, ἐπὶ τὴν μεθόριον τῶν Ἰππηνῶν διεπέρασα, καὶ
 δούς αὐτοῖς τὴν τιμὴν τῶν ἱππων (οὐ γὰρ ἡδυνήθην
 αὐτοὺς ἐπαγαγέσθαι τοιαύτης γενομένης τῆς ἀποδρά-
 σεως) ἀπέλυσα, πολλὰ παρακαλέσας τὴν προσπεσοῦ-
 σαν ἀνάγκην γενναίως ἐνεγκεῖν. Αὐτὸς τε μεγάλως
 ἠχθόμενος, β' ασθεὶς τοὺς προσφυγόντας ἐκθεῖναι πάλιν εἰς

inter ipsos dissidium, his quidem supplicium minantibus, illis vero contra securum me esse jubentibus. Postquam autem promiseram et Tiberiadi me aedificaturum monia, et aliis eorum civitatibus quibus necessaria erant, fide militi habita, ad sua quisque recedebant. Atque ego quum prae-
 30 ter omnem spem periculum commemoratum effugissem, cum amicis et viginti militibus domum redii.

30. Sed denuo latrones et seditionis auctores, timentes sibi ipsis ne poenas ab iis exigere ob ea quae perpetrarent, assumptis secum sexcentis militibus, ad domum, in qua diversabar, veniebant, eam incendio deleturi. Nunciato autem mihi illorum adventu, turpe ratus fuga me prori-
 35 pere, decrevi memet periculum audacter et intrepide obicere. Clausis igitur meo jussu aedium foribus, quum coenaculum ipse conscendissem, postulabam ut ad me aliquos mitte-
 40 rent pecuniam accepturos; ita enim ab ira ipsos desituros esse dicebam. Quumque audacissimum eorum, quos intro-
 miserant, verberibus cecidissem in abditissimam domus partem tractum, jussissemque alteram e manibus ei abscidi, colloque ejus appendissem, ita affectum ejeci ad eos qui
 45 ipsum miserant rediturum. At illi animis consternati erant et metu non mediocri percussi. Veriti igitur ne ipsi, si diutius illic haerent, eadem paterentur, (coniciebant enim me plures intus habere milites quam qui cum ipsis
 50 essent,) subito diffugerunt, atque ego, ejusmodi usus stragemate, insidias iterum in me structas evasi.

31. Verum non defuerunt qui rursum in me populum concitarent, affirmantes, magnates illos regios, qui ad me confugerant, indignos esse qui viverent, transire recusantes in eorum ritus et instituta, apud quos agant incolumitatis
 35 ergo: eosque traducebant, veneficos esse dicentes, quique impedirent quominus Romanos superarent. Atque illico in eorum sententiam adducta erat multitudo, decepti ver-
 40 borum praestigii quae ad gratiam eorum aucupandam erant accommodata. Quum autem ista auditione accepissem, ego rursus populum edocebam, non oportere eos exagitari qui
 45 ad ipsos confugerint: futilemque istam veneficii accusatio-
 nem irridebam, dicitans Romanos militum tot myriadas non fuisse alturos, si veneficorum opera hostes superare pos-
 50 sent. Me ista dicente, ad breve quidem tempus quiescebant: quum autem digressi essent, rursum a perditis quibusdam in magnates irritabantur. Et aliquando armati in aedes quas Tarichaeae habitabant impetum faciebant, quasi eos inter-
 55 fecturi. Quod ut audiui, valde timui ne hoc scelere perpe-
 trato nemo in posterum vellet auderetur ad eam confugere. Itaque cum aliis quibusdam in magnatum aedes proficisce-
 60 bar, et obseratis foribus, ac fossa excavata quae inde ad la-
 cum duceret, accitum navigium cum eis inscendens, in Hip-
 penorum confinia trajeci; datoque eis equorum pretio (in ejusmodi enim fuga non poteram equos accersere) dimisi,
 65 multis verbis rogatus ut praesentem necessitatem forti fer-
 rent animo. Atque ipse valde dolebam, quod necesse ha-
 berem eos in hostilem terram reponere qui ad fidem meam

τὴν πολέμειαν· ἀμεινον δ' εἶναι νομίσας παρὰ Ῥωμαίοις ἀποθανεῖν αὐτοὺς, εἰ συμπέσοι, μᾶλλον ἢ κατὰ τὴν ἐμὴν γῶραν. Οἱ δ' ἄρα διασώθησαν· συναγώρῃσε γὰρ αὐτοὺς βασιλεὺς Ἀγρίππας τὰ ἡμαρτημένα. Καὶ τὰ μὲν περὶ ἐκείνους τοῦτ' ἔσχε τὸ τέλος.

λβ'. Οἱ δὲ τὴν τῶν Τιβεριέων πόλιν κατοικοῦντες γράρουσι πρὸς τὸν βασιλέα, παρακαλοῦντες πέμψαι δύναμιν τὴν φυλαζούσαν αὐτῶν τὴν γῶραν· θέλει γὰρ αὐτῷ προστίθεσθαι. Κάκιστ' αὖ μὲν ταῦτ' ἔγραφον. Ἀρ-
10 κόμενον δέ με πρὸς αὐτοὺς παρεκάλουν τὰ τείχη κα-
τασκευάζειν αὐτοῖς ὡς ὑπεσχήμην, Ἥχηκόεισιν δὲ τὰς Ταριχάδας ἤδη τετελεῖσθαι. Κατανεύσας οὖν ἐγὼ καὶ πάντα τὰ πρὸς τὴν οἰκοδομίαν παρασκευασάμενος, τοὺς ἀρχιτέκτονας ἐκέλευον ἐνεργεῖν. Μετὰ δὲ τρίτῃ
15 ἡμέρᾳ εἰς Ταριχάδας ἀπερχομένων μου, τῆς Τιβεριάδος ἀπεχούσας στάδια τριάκοντα, συνέβη τινὰς Ῥω-
μαίων ἱππεῖς οὐ πόρουθεν τῆς πόλεως ὁδοποροῦντας ὁρῶναι, οἱ δόξαν παρέσχον τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν ἔχειν. Εὐθέως γοῦν εἰς μὲν τὸν βασιλέα μετὰ
20 πολλῶν ἑπαιτῶν ἤρriesαν φωνάς, κατ' ἐμοῦ δὲ βλασφη-
μοὺς· καὶ ἐπιδορμῶν τις ἀπήγγειλέ μοι τὴν διάνοιαν αὐτῶν, ὡς ἀρίστασθαί μου διεγνώσκουσιν. Ἐγὼ δ' ἀκούσας ἐταράχθην μὲν σφόδρα. Τοὺς γὰρ ὁπλίτας
25 ἔτυχον ἐκ τῶν Ταριχαιῶν ἐπὶ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις ἀρει-
κῶς, διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν σάββατον ὑπάρχειν· οὐ γὰρ ἐβουλόμην ὑπὸ τοῦ στρατιωτικῷ πλήθους ἐνοχλεῖσθαι τοὺς ἐν ταῖς Ταριχαίαις· (ὁσάκις γοῦν ἐν
αὐταῖς διέτριβον, οὐδὲ τῆς περὶ τὸ σῶμα φυλακῆς ἐποιούμην πρόνοιαν, πείραν περὶ τῶν ἐνοικούντων τῆς
30 πρὸς με πίστειος λαθῶν πολλῶν·) μόνους δ' ἔχων περὶ
ἐμυτὸν ἐπὶ τῶν ὁπλιτῶν καὶ τοὺς φίλους, ἠπόρουν δὲ πράξω. Μεταπέμπεσθαι γὰρ τὴν ἐμὴν δύναμιν διὰ
τὸ λήγειν ἤδη τὴν ἐστῶσαν ἡμέραν οὐκ ἐδοκίμαζον· οὐδὲ γὰρ ἀρικομένης αὐτῆς εἰς τὴν ἐπιούσαν ὅπλα λα-
35 βεῖν, κωλυόντων ἡμᾶς τῶν νόμων, καὶ μεγάλη τις ἐπεί-
γειν ἀνάγκη δοκῇ. Εἰ δὲ τοῖς Ταριχαιάταις καὶ τοῖς παρ'
αὐτοῖς ξένοις ἐπιτρέψαιμιν τὴν πόλιν διαρπάζειν, ἐώρων ὡχρικανούς ἐσομένους, τὴν δὲ ἐμὴν ὑπέρβειν ἐώρων μα-
κροτάτην· φηθήσεσθαι γὰρ καὶ τὴν παρὰ βασιλέως δύ-
40 ναμιν ἀρικνουμένην καὶ ἐκπεσεῖσθαι τῆς πόλεως φύμην.
Ἐβουλεύομην οὖν στρατηγῆματι χρῆσθαι τινὶ κατ'
αὐτῶν. Παραχρῆμα δὲ τοὺς πιστοτάτους τῶν φίλων
ταῖς πύλαις τῶν Ταριχαιῶν ἐπιστήσας φυλάζοντας μετ'
ἀσφαλείας τοὺς ἐξίεναι θέλοντας, καὶ τοὺς πρώτους τῶν
45 οἴκων προσκαλεσάμενος, αὐτῶν ἕκαστον ἐκέλευσα κα-
θελκύσαντα πλοῖον, ἐμβάντα συνεπαγόμενον τὸν κυ-
βερνήτην ἐπεσθαι μοι πρὸς τὴν Τιβεριέων πόλιν. Καὶ
αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν φίλων καὶ ὁπλιτῶν, οὓς ἔρχην ἐπὶ
τὸν ἀριθμὸν εἶναι, ἐμβὰς ἔπλεον ἐπὶ τὴν Τιβεριάδα.
50 λγ'. Τιβεριεῖς δὲ τὴν παρὰ τοῦ βασιλέως δύναμιν
ὡς ἔγνωσαν οὐχ ἤκουσαν αὐτοῖς, πλοῖον δὲ τὴν λίμνην
πᾶσαν ἐθεάσαντο πλήρη, δέισαντες περὶ τῇ πόλει καὶ
καταπλαγέντες, ὡς ἐπιδατῶν πλήρεις εἶεν αἱ νῆες,
μετατιθίνονται τὰς γνώμας. Πρίψαντες οὖν τὰ ὅπλα,

confugerant : satius tamen esse ducebam Romanorum manu eos, si ita accideret, perimi, quam in mea ditione. Atqui demum servati sunt : iis enim peccatorum veniam indulisit rex Agrippa. Et quæ ad eos quidem spectabant huiusmodi exitum habebant.

32. Cives autem Tiberienses per literas regem rogaverunt ut milites, qui regionem ipsorum custodirent, mittendos curaret : se enim velle ad eum transire. Atque ita quidem ei scribebant. Quum autem ad eos venissem, postulabant ut mœnia ipsorum urbi, sicuti fueram pollicitus, exstruerem. Audiverant enim Tarichæas jam manibus cinctas. Ego itaque quum annuissem, et omnia ad structuram necessaria parassem, architectos jubebam operi manus admovere. Post triduum vero, quum a Tiberiade digrederer Tarichæas, triginta stadiis inde dissitas, contigit ut equites aliquot Romanorum conspicerentur non procul a civitate iter facientes, qui Tarichæatas adduxerunt ut credentem exercitum venire a rege missum. Mox igitur iugenti clamore ovabant, regem multis laudibus effequentes, et in me contumelias jactantes : et quidam accurrens mihi nuntiabat quæ esset eorum sententia, quod a me defectionem facere decreverint. Ego vero istis auditis valde perturbatus eram. Nam milites Tarichæis domum quemque suam dimiseram, quod dies insequens sabbatum esset : quippe nolebam ut qui Tarichæis erant militari multitudo molestiam facessere, (et alioquin, quoties illic versarer, nihil mihi curæ erat corpori adhibere custodiam, ut qui incolarum in me fidei experimentum saepius fecerim,) sed septem duntaxat e militibus et amicos quosdam circa me habens, incertus harebam quid mihi agendum esset. Meas autem copias revocare non placebat, die jam inclinante et vespera appetente : nam etiamsi advenissem, crastina die ad arma non iretor, lege nos id facere vetante, magna licet necessitas eo nos adigere videretur. Quodsi Tarichæatis et peregrinis qui apud ipsos erant urbem diripiendam permissem, eos numero haud satis magno fore perspiciebam, meamque moram longiusculam esse sentiebam : nam copias a rege missas brevi venturas et civitatem præoccupaturas esse, foreque arbitrabar ut civitate exciderem. Itaque mecum statuebam quodam adversus eos uti strategemate. E vestigio scilicet quum amicorum fidissimos Tarichæarum portis præfēcissem, summa cum cautione eos qui egredi vellent observaturos, et familiarum principes ad me advocassem, singulos eorum jussi navem in lacum detractam conscendere, et gubernatore secum adducto me sequi ad urbem usque Tiberensium. Dem ipse cum amicis et militibus, quos septem numero fuisse dicebam, nave conscensa ad Tiberiadem navigabam.

33. Tiberienses autem ubi cognoverunt nullas a rege ipsorum in auxilium venire copias, lacum vero omnem navibus stratum conspexerunt, de urbe solliciti et timore perculti, ac si vectoribus plenæ essent naves, mutarunt sententiam. Armis igitur projectis obviam mihi cum viro-

μετὰ γυναικῶν καὶ παιδῶν ὑπηντίαζον, πολλὰς μετ' ἐπαίνων φωνὰς εἰς ἐμὲ ἀφίεντες (εἵκαζον γὰρ οὐ προπεύσθαι με τὴν διάνοιαν αὐτῶν) καὶ παρεκάλουν φείσασθαι τῆς πόλεως. Ἐγὼ δὲ πλησίον γενόμενος, ἀγκύρας μὲν ἐνὶ πόρῳ τῆς γῆς ἐκέλευον βλάσθαι τοὺς κυβερνήτας, ὑπὲρ τοῦ μὴ κατὰόηλα τοῖς Τιβεριῦσιν εἶναι τὰ πλοῖα κενὰ τῶν ἐπιβατῶν ὄντα. Πλησιάζας δ' αὐτὸς ἐν τινὶ πλοίῳ κατεμεμφόμεν αὐτῶν τὴν ἀγνοίαν, καὶ ὅτι δὴ οὕτως εὐχερεῖς εἶεν, πάσης δικαίας ἀνευ προφάσεως ἐξίστασθαι τῆς πρὸς με πίστεως. Ὁμολόγουν δ' εἰς τε τὸ λοιπὸν αὐτοῖς συγγνώμην βεβαίως, εἰ πέμψειαν δέκα τοῦ πλήθους προεστῶτας. Ὑπακουσάντων δ' ἐτοίμως καὶ πεμφάντων ἄνδρας οὓς προεῖπον, ἐμβιδάσας ἀπέλυον εἰς Ταριχαίας φυλαχθ-
15 σομένους.

λδ'. Τῷ στρατηγῇματι δὲ τούτῳ τὴν βουλὴν πᾶσαν κατ' ὀλίγους λαβὼν, εἰς τὴν προειρημένην πόλιν καὶ μετ' αὐτῶν τοὺς πολλοὺς τοῦ δήμου πρῶτους ἄνδρας οὐκ ἐλάττους ἐκείνων ὄντας διεπεμψάμην. Τὸ δὲ πλή-
20 θος, ὡς εἶδον εἰς οἶον κακῶν ἤκουσι μέγελος, παρεκάλουν με τὸν αἴτιον τῆς στάσεως τιμωρῆσασθαι. Κλεῖτος δ' ἦν ὄνομα τούτῳ, θρασύς τε καὶ προπετής νεανίας. Ἐγὼ δ' ἀποκτεῖναι μὲν οὐχ ὅσον ἡγούμενος ὁμόφυλον ἄνδρα, κολάσαι δ' ἀνάγκην ἔχων, τῶν περὶ ἐμὲ τινι
25 σωματοφυλάκων Λευὶ προσέταξα προσελθόντι κόψαι τοῦ Κλεῖτου τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν. Δείσαντος δὲ τοῦ κελευσθέντος εἰς τοσοῦτο πλήθος προδελθὲν μόνου, τὴν δειλίαν τοῦ στρατιώτου μὴ βουλήσεις κατὰόηλον γενέσθαι τοῖς Τιβεριῦσιν, αὐτὸν Κλεῖτον φωνήσας,
30 « ἐπειδὴ καὶ ἄξιός, εἶπον, ὑπάρχεις ἀμφοτέρως τὰς « χεῖρας ἀποβαλεῖν, οὕτως ἀχάριστος εἰς ἐμὲ γενόμε-
« νός, γενοῦ σαυτοῦ δήμιος, μὴ καὶ ἀπειθήσας χεῖρονα
« τιμωρίαν ὑπόσῃς. » Τοῦ δὲ τὴν ἐτέραν αὐτοῦ συγ-
χειρῆσαι πολλὰ δεομένου, μόλις κατένευσεν. Κάκεις
35 ἄσμενος ὑπὲρ τοῦ μὴ τὰς δύο χεῖρας ἀποβαλεῖν λαβὼν μάχαιραν κόπτει τὴν ἀριστερὰν ἑαυτοῦ. Καὶ τοῦτο τὴν στάσιν ἐπαυσεν.

λε'. Τιβεριεῖς δὲ, ὡς εἰς τὰς Ταριχαίας ἀφικόμην, γνόντες τὴν στρατηγίαν ἥ κατ' αὐτῶν ἐρρησάμην, ἀπε-
40 θύμαζον ὅτι χωρὶς φόνων ἔπαυσα τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐκ τῆς εἰρκτικῆς μεταπεμψάμενος τοῦ πλήθους τῶν Τιβεριέων (ἦν δὲ σὺν αὐτοῖς Ἰούστος καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Πίστος) συνδείπνους ἐποιήσάμην· καὶ παρὰ τὴν ἐστίασιν ἔλεγον ὅτι τὴν Ῥωμαίων δύνα-
45 μιν οὐδ' αὐτὸς ἀγνοῦ πασῶν διαφέρουσιν, σιγῇ μὲν-
τοι διὰ τοὺς ληστὰς περὶ αὐτῆς. Καὶ αὐτοῖς δὲ ταῦ-
τα συνεβούλευον ποιεῖν, τὸν ἐπιτήδειον περιμένουσι
καιρὸν, καὶ μὴ δυσανασχετῆν ἐμὸν στρατήγιον· μηδε-
νός γὰρ αὐτοὺς ἐτέρου δυνήσεσθαι βραδύως ἐπεικούς
50 ὁμοίως τυχεῖν. Τὸν Ἰούστον δὲ καὶ ὑπεμύνησκον ὅτι πρόσθεν ἤ με παραγενέσθαι ἐκ τῶν Ἱεροσολύμων εἰ Γαλιλαῖοι τὰδελεφθὲν τὰς χεῖρας ἀποκόμειαν αὐτοῦ, πρὸ τοῦ πολέμου πλαστῶν αὐτῷ γραμμάτων κακούργιαν ἐπιχαλῶσαντες, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τὴν Φι-

ribus et liberis prodibant, me summis laudibus efferentes (existimabant enim me nihil adhuc de illorum proposito ne fando quidem audivisse) et obsecrabant ut urbi parcerem. Ego vero, quum jam in propinquo essem, jussi gubernatores paulo longius a terra ancoras jacere, ne Tiberienses vecto-ribus vacuas esse naves deprehenderent. Ego vero, quum navi quadam vectus eis propinquassem, illorum stultitiam increpabam, quodque adeo faciles essent ad discedendum a sua in me fide, idque sine ulla justa causa. Pollicebar tamen etiam in posterum me veniam illis certo daturum, si decem eorum qui populo praeerant mitterent. Quum autem prompte mihi auscultassent, misissentque quos jam dictos postulaveram, in navem impositos Tarichaeas misi in custodiam.

34. Atque hoc strategemate quum paulatim nactus essem universum senatum, eos in civitatem praedictam, unaque cum eis multos e populi primoribus, illis non pauciores, mittendos curavi. Populus vero, ubi viderunt in quantam calamitatem inciderint, me rogabant ut seditionis auctorem supplicio afficerem. Is autem nomine erat Clitus, juvenis et audax et temerarius. Ego vero, qui nefas ducebam ejusdem tribus hominem interficere, et tamen necesse habebam poenam de eo sumere, Levi, uni e satellitibus qui tum forte aderant, praecepi ut Clitum adiret, eique manum alteram amputaret. Quum autem is, qui jussus erat, non ausus fuerit solus in tantam multitudinem progredi, ipse, ut qui nollem militis timiditatem Tiberiensibus innotescere, Clitum ipsum allocutus, « quandoquidem, aiebam, « meritis es ambas manus amittere, qui in me adeo ingra-
« tus exstitisti, esto tibi ipsi carnifex, ne, si recusaveris, « poenam graviorem subeas. » Quumque multis precibus, alteram manum sibi ut condonarem, peteret, agre annui. Atque ille libenter, ne utramque perderet manum, sumpto gladio sinistram sibi praecidit. Atque hoc ipsum seditionem restinxit.

35. Tiberienses autem, postquam Tarichaeas perveni, ubi resciverunt quo essem adversus eos usus strategemate, mirabantur quod sine caede sedavisset eorum vesaniam. Ego autem, quum certos quosdam Tiberiensium e custodia accivissem, (erat in his Justus, et Justi pater Pistus,) eos convivio adhibui: atque inter epulandum dicebam me non ignorare Romanorum potentiam omni potestati praestare, eam licet dissimularim propter latronum multitudinem. Atque ipsis suadebam ut eadem facerent, tempus opportunitum exspectantes; neque gravatim ferrent quod ipse exercitum ducerem: neminem enim alium eos facile nacturos esse, qui mihi adeo mansuetoque regeret imperio. Porroque Justo in memoriam revocabam quod, antequam ego Hierosolymis relictis venissem, Galilaei fratri ejus manus amputaverint, obiecto ei literarum ante bellum fictarum maleficio; et quod post Philippi discessum Gamalithae, dia-

λίππου Γαμαλίται πρὸς Βαβυλωνίους στασιάζοντες ἀνέλοιεν Χάρητα, (συγγενὴς δ' ἦν οὗτος τοῦ Φιλίππου,) καὶ ὡς Ἰησοῦν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς Ἰούστου σωφρόνως κολάσειαν. Ταῦτα παρὰ τὴν ἐστίασιν διαλεγεῖς τοὺς περὶ τὸν Ἰούστον ἔωθεν ἐκέλευσα πάντας τῆς φυλακῆς ἀπολυθῆναι.

λς'. Πρὸ δὲ τούτων συνέβη τὸν Ἰακίμου Φιλίππον ἀπελθεῖν ἐκ Γάμαλα τοῦ φρουρίου, τοιαύτης αἰτίας γενομένης. Φιλίππος, πυθόμενος μεταστῆναι μὲν 10 Οὐάρον ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀγρίππα, διάδοχον δὲ ἀρῆχθαι Μόδιον Αἰκουον, ἄνδρα φίλον αὐτῷ καὶ συνήθη πάλοι, γράφει πρὸς τοῦτον τὰς καθ' ἑαυτὸν τύχας ἀπαγγέλλων, καὶ παρακαλῶν τὰ παρ' αὐτοῦ πεμ-
ρθέντα γράμματα πρὸς τοὺς βασιλέας ἀποστεῖλαι. Καὶ 15 Μόδιος, δεξάμενος τὰς ἐπιστολάς, ἐχάρη σφόδρα, σὺν-
ζεσθαι τὸν Φιλίππον ἐξ αὐτῶν ἐπιγνούς, καὶ πρὸς τοὺς βασιλέας ἐπέμψεν τὰ γράμματα, περὶ Βηρυτὸν ὄντας. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας ὡς ἔγνω ψευδῆ τὴν περὶ Φιλίππου φήμην γενομένην, (λόγος γὰρ διήλθεν ὡς στρα-
20 τηγού τῶν Ἰουδαίων ἐπὶ τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλε-
μον,) ἐπέμψεν ἱππεῖς τοὺς παραπέμψαντας τὸν Φιλίπ-
πον. Καὶ παραγενομένον ἀσπάζεται τε φιλοφρόνως, τοῖς τε Ῥωμαίων ἡγεμόσιν ἐπεδείκνυεν ὅτι δὴ Φιλίπ-
πος οὗτός ἐστιν περὶ οὗ διεξήκει λόγος ὡς Ῥωμαίων 25 ἀποστάντος. Κελεύει δ' αὐτὸν ἱππεῖς τινὰς ἀναλα-
βόντα ὁρττον εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον πορευθῆναι, τοὺς οἰκείους αὐτῷ πάντας ἐκεῖθεν ἐξάζοντα καὶ τοὺς Βαβυλωνίους εἰς τὴν Βαταναίαν πάλιν ἀποκαταστή-
σοντα. Παρήγγειλε δὲ καὶ πᾶσαν ποιῆσασθαι πρό-
30 νοιαν ὑπὲρ τοῦ μὴ γίνεσθαι τινὰ νεωτερισμόν παρὰ τῶν ὑπηκόων. Φιλίππος μὲν οὖν, ταῦτα τοῦ βασιλέως ἐπιστείλαντος, ἔσπευδε ποιῆσων ἃ προσέταξεν.

λς'. Ἰώσηπος δὲ τῆς ἱατρῆς πολλοὺς νεανίσκους θρασεῖς προτρέψάμενος αὐτῷ συνάρασθαι, καὶ ἐπανα-
35 στὰς τοῖς ἐν Γάμαλα πρώτοις, ἐπειθεν αὐτοὺς ἀρίστα-
σθαι τοῦ βασιλέως, καὶ ἀναλαθεῖν τὰ ὅπλα, ὡς δι' αὐ-
τοῦ τὴν ἐλευθερίαν ἀποληψομένους. Καὶ τινὰς μὲν ἐβιάσαντο, τοὺς δὲ μὴ συναρεσκομένους αὐτῶν ταῖς γνῶμαις ἀνῆρουν. Κτείνουσι δὲ καὶ Χάρητα, καὶ μετ' 40 αὐτοῦ τινὰ τῶν συγγενῶν Ἰησοῦν, καὶ Ἰούστου δὲ τοῦ Τιβεριέως ἀδελφὸν ἀνέϊλον, καθὼς ἤδη προείπομεν. Γράφουσι δὲ καὶ πρὸς με, παρακαλοῦντες πέμψαι δύ-
ναμιν αὐτοῖς ὀπλιτῶν καὶ τοὺς ἀναστήσοντας αὐτῶν τῇ πόλει τείχη. Καθὼς πρὸς οὐδέτερον ἀντίπον ὦν ἤξιω-
45 σαν. Ἀρίσταται δὲ τοῦ βασιλέως καὶ ἡ Γαυλανίτις χώρα μέχρι κώμης Σολύμης. Σελευκεὶα δὲ καὶ Σω-
γάνη φύσει κώμας ὀχυρωτάταις ὠκοδόμησα τείχη-
τάς τε κατὰ τὴν ἀνω Γαλιλαίαν κώμας, καὶ πάνυ πε-
τρῶδεις οὕσας, ἐτείχισα παραπλησίως ὀνόματα δ' αὐ-
50 ταῖς, Ἰάμεναι, Μηρῶθ, Ἀγαθάρη. Ὠχύρωσα δὲ καὶ τὰς ἐν τῇ κάτω Γαλιλαίᾳ, πόλεις μὲν Ταριχάϊας, Τιβεριάδα, Σέπφωριν, κώμας δὲ Ἀρβήλων σπήλαιον, Βηρσάβην, Σελαμὶν, Ἰωπάπατα, Καφαρεκῶ καὶ Σιγῶ καὶ Ἰαφὰ καὶ τὸ Ἰταθύριον ὄρος. Εἰς ταύτας καὶ σίτον

sidentes a Babyloniiis, Charetem interfecerint, (erat autem hic Philippi consanguineus,) quodque Jesum ejus fratrem, sororis Justi maritum, modica poena affecerint. Ista quum in convivio loquutus essem, mane Justum cum suis omni-
bus e custodia dimittendos esse jussi.

36. Verum paulo ante contigit Philippum Jacimi filium e Gamala castello disoessisse, hujusmodi de causa. Philip-
pus, audito Varum a rege Agrippa defecisse, eique succes-
surum venisse Modium Æquum, virum sibi amicum olim-
que familiarem, ad hunc scribit, quæcunque ipsi evenierint
narrans, simulque obsecrans ut literas ab ipso missas ad
reges perferendas curaret. Tum Modius, quum literas ac-
cepisset, valde lætatus est, ut qui ex eis Philippum sal-
vum esse et incolumem intellexerit; easque literas ad reges
misit, qui circa Berytum agebant. Rex autem Agrippa,
ubi rescivit falsum esse rumorem de eo sparsum, (fama enim
percrebuit ipsum ducem esse Judæorum qui bellum
contra Romanos moverint,) equites misit Philippum ad
ipsum deducturos. Quumque jam adesset, eum amice co-
mitterque salutat rex, Romanisque ducibus monstrabat
hunc scilicet Philippum esse, qui foretetur a Romanis de-
scivisse. Movque jubet eum assumpta equitum manu ocuis
Gamala castellum proficisci, domesticos suos omnes inde
abducturum, rursusque Babylonios in Batanæam restitutu-
rum. Insuper illi in mandatis dedit ut modis omnibus
provideret ne quid novi moliantur subditi. Et Philippus
quidem, quum ista rex imperasset, festinabat ea sedulo exse-
qui, quæ facere jussus erat.

37. Josephus autem obstrictus filius, quum juvenes mul-
tos audaces secum stare hortatus esset et in primores Ga-
malitarum insurrexisset, illis persuasit a rege desciscere et
arma corripere, ut qui ipsius opera sese in libertatem vindica-
rent. Et vi quidem nonnullos eo adegerunt, alios vero,
quibus illorum displicerent consilia, peremerunt. Qui
et Charetem occidunt, et cum eo Jesum unum e consan-
guineis, porroque Justi Tiberiensis fratrem interfecerunt,
ut jam ante diximus. Post hæc ad me scribunt, obsecran-
tes ut vim militum ad ipsos mitterem, quique civitatis
ipsorum mœnia excitaturi essent. Atque ego neutri postu-
lationi contradicebam. Tunc a rege desciscit etiam Gaulanitis
regio usque ad vicum Solymam. Atque Soganæ et Se-
leuciae, vicis natura monitissimis, mœnia circumdedi; alios
item in Galilæa superiore vicos, quamvis scopulis imposi-
tos, muris similiter munivi. Nomina autem illis sunt, Jamnia,
Merothi, Achabare. Loca præterea Galilæae inferioris mu-
nimentis firmavi, urbes quidem, Tarichæas, Tiberiadem,
Sepphorin; vicos vero, Arbelorum speluncam, Bersaben,
Selamin, Jotapata, Caphareccho, et Sigo, et Japhia, et

ἀπεθήμενὴν πολλὴν καὶ ὅπλα πρὸς ἀσφάλειαν τὴν μετὰ ταῦτα.

λγ'. Ἰωάννη δὲ τῷ τοῦ Λευὶ τὸ κατ' ἐμοῦ μῖσος μᾶλλον προσήζετε βαρέως φέροντι τὴν ἐμὴν εὐπραγίαν. Προθέμενος οὖν πάντως ἐκποδῶν με ποιήσασθαι, τῇ μὲν αὐτοῦ πατρίδι τοῖς Γισχάλοις κατασκευάζει τείχη, τὸν ἀδελφὸν δὲ Σίμωνα, καὶ τὸν τοῦ Σισέinna Ἰωνάθην καὶ ὅπλιτας περὶ ἑκατὸν εἰς Ἱεροσόλυμα πέμπει πρὸς τὸν τοῦ Γαμαλιήλου Σίμωνα, παρακαλέσοντας αὐτὸν πείσαι τὸ κοινὸν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, τὴν ἀρχὴν ἀπελομένους ἐμὲ τῶν Γαλιλαίων αὐτῷ ψηφίσασθαι τὴν ἐξουσίαν τούτων. Ὁ δὲ Σίμων οὗτος ἦν πόλεως μὲν Ἱεροσολύμων, γένους δὲ σφόδρα λαμπροῦ, τῆς δὲ Φαρισαίων αἰρέσεως, ὃ περὶ τὰ πάτρια νόμιμα δοκοῦσι τῶν ἄλλων ἀκριβεῖα διαφέρειν. Ἦν δ' οὗτος ἀνὴρ πλήρης συνέσεως τε καὶ λογισμοῦ, δυνάμενός τε πράγματα κακῶς κείμενα φρονήσει τῇ ἑαυτοῦ διορθώσασθαι, φίλος τε παλαιὸς τῷ Ἰωάννῃ καὶ συνήθης, πρὸς ἐμὲ δὲ τότε διαφόρως εἶχεν. Διζήμενος οὖν τὴν παράκλησιν ἐπειθε τοὺς ἀρχιερεῖς Ἀνανὸν καὶ Ἰησοῦν τὸν τοῦ Γαμαλιᾶ, τινὰς τε τῶν τῆς αὐτῶν στάσεως ἐκείνης, ἐκκόπτειν με φυόμενον καὶ μὴ περιιδεῖν ἐπὶ μήχιστον αὐτοχθέντα δόξης, συνοίσειν αὐτοῖς λέγων, εἰ τῆς Γαλιλαίας ἀραιρεθείη. Μὴ μέλλειν δὲ παρεκάλει τοὺς περὶ τὸν Ἀνανὸν, μὴ καὶ φθάσας γνῶναι μετὰ πολλῆς ἐπέλθω τῇ πόλει δυνάμει. Ὁ μὲν Σίμων ταῦτα συνεβούλευεν· ὁ δὲ ἀρχιερεὺς Ἀνανὸς οὐ ῥᾶδιον εἶναι τὸ ἔργον ἀπέβαινεν· πολλοὺς γάρ τῶν ἀρχιερέων καὶ τὸν πλήθος προεστῶτας μαρτυρεῖν ὅτι καλῶς ἐγὼ στρατηγῷ ποιεῖσθαι δὲ κατηγορεῖν ἀνδρὸς, καθ' οὗ μὴδὲν λέγειν δίκαιον δύνανται, φάλῳ ἐργὸν εἶναι. λδ'. Σίμων δ' ὡς ἤκουσε ταῦτα παρὰ τοῦ Ἀνανοῦ, σιωπᾶν μὲν ἐκείνους ἤξισσε μᾶρ' εἰς πολλοὺς ἐκφέρειν τοὺς λόγους αὐτῶν· προνοήσασθαι γὰρ αὐτὸς ἐφασκεν ἵνα θάττον μετασταθείη ἐκ τῆς Γαλιλαίας. Προσκαλεσάμενος δὲ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάννου προσέταξε πέμπειν δωρεὰς τοῖς περὶ τὸν Ἀνανὸν· τάχα γὰρ οὕτως ἔφη πείσειν αὐτοὺς μεταθεῖσθαι τὰς γνώμας. Καὶ τέλος ἐπραξεν ὁ Σίμων ὃ προῦθετο. Ὁ γὰρ Ἀνανὸς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τοῖς χρήμασι διαφθαρέντες συντίθενται τῆς Γαλιλαίας ἐκβαλεῖν με, μηδενὸς ἄλλου τῶν κατὰ τὴν πόλιν τοῦτο γινώσκοντος. Καὶ δὴ ἔδοξεν αὐτοῖς πέμπειν ἄνδρας κατὰ γένος μὲν διαφέροντας, τῇ παιδείᾳ δ' ὁμοίους. Ἦσαν δ' αὐτῶν οἱ μὲν δημοτικοὶ δύο, Ἰωνάθης καὶ Ἀνανίας, Φαρισαῖοι τὴν αἵρεσιν, ὁ δὲ τρίτος Ἰόχαρος ἱερατικοῦ γένους, Φαρισαῖος καὶ αὐτός, Σίμων δ' ἐξ ἀρχιερέων νεώτατος ἐκείνων. Τούτους ἐκέλευον ἀφικομένους εἰς τὸ πλῆθος τῶν Γαλιλαίων πυθέσθαι παρ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐμὲ φιλοῦσιν. Εἰ δὲ φαίεν ὅτι πόλεως εἶην τῆς Ἱεροσολύμων, καὶ αὐτοὺς ἐξ ἐκείνων λέγειν ὑπάρχειν τοὺς τέσσαρας· εἰ δὲ διὰ τὴν ἐμπερίαν τῶν νόμων, μᾶρ' αὐτοὺς ἀγνοεῖν εἶη τὰ πάτρια φάσκειν· εἰ δ' αὖ διὰ τὴν ἱερων

montem Itabyrium. In ea loca et frumenti magnam vim recondidi, et arma ad securitatem in futurum.

38. Interim Joanni Levi filio odium in me adaugebatur, ut qui successus meos graviter ferebat. Quum itaque decrevisset omnino me de medio tollere, Gischalis patriæ suæ moenia ædificat : Simonem vero fratrem et Jonatham Sissenæ filium, et milites ferme centum Hierosolyma mittit ad Simonem Gamalielis filium, eum obsecraturus ut suaderet communi Hierosolymorum mihi auferre Imperium in Galilæos, et potestatem in eos ipsi decernere. Simon autem hic ortu quidem erat Hierosolymitanus, genere vero perquam illustri, et e secta Phariseorum, qui accurata legum patriarum scientia et custodia inter alios videntur excellere. Hic proinde vir sapientia abundabat et ratione plurimum valebat, et suo unius consilio res labantes restituere poterat, vetusque erat Joannis amicus eique per familiaris, mihi vero tunc temporis infensus infestusque. Huic igitur adhortationi obsequutus, pontifices Ananum et Jesum Gamalæ filium, alios item aliquot, ejusdem cum illis factionis, adiit suadens me viribus crescentem tollere, nec sinere me ad summum gloriæ fastigium evectum iri, e re ipsorum fore dicens, si a Galilææ præfectura summo verer. Ananum autem et qui cum eo erant hortabatur ut nullam moram facerent, ne ipse, si prius rem resciscerem, urbem magno cum exercitu invaderem. Et Simon quidem ista suggerebat. Ananus vero pontifex id negotii difficile esse ostendebat, quod magna pars pontificum, eorumque qui populo præerant, mihi laudem boni ducis suo adstruerent testimonio ; atque improborum esse in eum accusationem instituire, cui nihil haberent quod objiceretur.

39. Tum Simon, ubi ab Anano ista acceperat, illos quidem tacere obsecrabat, neque sinere ut isti sermones in vulgus emanarent : sibi enim curæ fore dicebat ut ipse quantocius a Galilæa ejiceretur. Dein, accito fratre Joannis, mandavit ei munera mittere ad Ananum ejusque amicos : ita enim forsân futurum esse aiebat ut de sua sententia decedere persuadeantur. Tandemque quod proposuit, effecit Simon. Nam Ananus suique, largitionibus corrupti, constituunt me de Galilæa deturbare, e civibus nemine alio hujus rei conscio. Adeoque illis visum est viros mittere generis nobilitate spectabiles, paresque doctrinæ laude. Horum quidem duo viri erant populares, Jonathas et Ananias, secta Pharisei ; tertius autem Jozarus, genere sacerdotali natus, et ipse Phariseus, Simon vero e pontificibus illorum natu minimus. Hos jusserunt, quum in Galilæorum concionem venirent, ab illis quærere quid causæ esset cur me ita diligerent. Quodsi responderent, quia Hierosolymitanus sim, dicere et ipsos quattuor ex eadem urbe esse : sin autem, quod legum bene peritus sim, subungere nec ipsos institutorum patriorum ignaros esse : sin vero dicere

σύνην λέγειεν ἀγαπᾶν με, καὶ αὐτῶν ἀποκρίνασθαι δύο ἱερεῖς ὑπάρχειν.

μ'. Ταῦθ' ὑποθέμενοι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην, τέσσαρας μυριάδας ἀργυρίου διδόνασιν αὐτοῖς ἐκ τῶν δημοσίων χρημάτων. Ἐπεὶ δὲ τινα Γαλιλαίων ἤκουσαν, Ἰησοῦν ὄνομα, περὶ αὐτὸν τάξιν ἐξακοσίων ὁπλιτῶν ἔχειν, ἐπιδημούντα τοῖς Ἱεροσολύμοις, τότε μεταπεμφάμενοι τοῦτον καὶ τριῶν μηνῶν μισθὸν δόντες ἐκέλευσαν ἔπεσθαι τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην πειθαρχοῦντα
10 αὐτοῖς, καὶ τῶν πολιτῶν δὲ τριακοσίας ἀνδράσι δόντες ἀργύριον εἰς τροφὴν τῶν ὄλων, προσέταξαν ἀκολουθεῖν τοῖς πρέσβεσιν. Πεισθέντων οὖν αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν ἑξοδὸν εὐτρεπισθέντων, ἐξήσαν οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην σὺν τούτοις, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν ἀδελφὸν τὸν Ἰωάννου
15 καὶ ὁπλίτας ἑκατὸν, λαθόντες ἐντολὰς παρὰ τῶν πεμφάντων, εἰ μὲν ἔκων καταθεῖμην τὰ ὅπλα, ζῶντα πέμπειν εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, εἰ δ' ἀντιτασσοίμην, ἀποκτεῖναι μηδὲν δεδιότας· αὐτῶν γὰρ εἶναι τὸ πρόσταγμα. Ἐγγεγράφεισαν δὲ καὶ τῷ Ἰωάννῃ
20 πρὸς τὸν κατ' ἐμοῦ πόλεμον ἐτοιμαζέσθαι τοῖς τε Σέπφοριον καὶ Γάβαρα κατοικοῦσι καὶ Τιβεριεῦσι προσέταττον συμμαχίαν τῷ Ἰωάννῃ πέμπειν.

μα'. Ταῦτά μοι τοῦ πατρὸς γράψαντος, (ἐξείπε δὲ πρὸς αὐτὸν Ἰησοῦς ὁ τοῦ Γαμαλᾶ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ βουλῇ
25 λῇ γενομένων εἰς, φίλος ὢν καὶ συνήθης ἐμοί,) σφόδρα περιήλγησα, τοὺς τε πολίτας οὕτω περὶ ἐμὲ γενομένους ἀχαρίστους ἐπιγνοὺς διὰ φύλον ἀναιρεθῆναι με προστάξαι, καὶ τῷ τὸν πατέρα διὰ τῶν γραμμάτων πολλὰ με παρακαλεῖν ἀφικέσθαι πρὸς αὐτόν· ποθεῖν γὰρ ἔφη
30 θεάσασθαι τὸν υἱὸν πρὸ τοῦ τελευτῆσαι. Ταῦτα δὲ πρὸς τοὺς φίλους εἶπον, καὶ ὅτι μετὰ τρίτην ἡμέραν καταλιπὼν τὴν χώραν αὐτῶν εἰς τὴν πατρίδα πορευσοίμην. Λύπη δ' ἅπαντας τοὺς ἀκούσαντας κατέσχε, παρεκάλουν τε κλαίοντες μὴ ἐγκαταλιπεῖν αὐτοὺς ἀπο-
35 λυμένους, εἰ τῆς ἐμῆς στρατηγίας ἀποστερηθῶσιν. Οὐ κατανεύοντος δὲ μου ταῖς ἱκεταῖς αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐμαυτοῦ φροντίζοντος σωτηρίας, δείσαντες οἱ Γαλιλαῖοι μὴ ἀπελθόντος εὐκαταφρόνητοι τοῖς λησταῖς γένοιτο, πέμπουσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἅπασαν τοὺς
40 σηματούοντας τὴν ἐμὴν γνώμην περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς. Πολλοὶ δὲ καὶ πανταχόθεν συνήχθησαν, ὥς ἤκουσαν, μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, οὐ πόθῳ, δοκῶ μοι, τῷ πρὸς ἐμὲ μᾶλλον ἢ τῷ περὶ αὐτῶν δέει τοῦτο πράττοντες· ἐμοῦ γὰρ παραμένοντος πείσεσθαι κακὸν οὐδὲν
45 ὑπελάμβανον. Ἦκον οὖν πάντες εἰς τὸ μέγα πεδῖον, ἐν ᾧ διέτριβον· Ἀσοχίς ἐστὶν ὄνομα τούτου.

μβ'. Θαυμάσιον δὲ ὅσον ὄνειρον διὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἐθεασάμην. Ἐπεὶ γὰρ εἰς κοίτην ἐτραπόμην διὰ τὰ γραφέντα λυπούμενος καὶ τεταραγμένος, ἑδοξά
50 τινα λέγειν ἐπιστάνα μοι, « παῦσαι τὴν ψυχὴν, ὦ « οὗτος, ἀλγῶν, παντός τ' ἀπαλλάσσου φόβου. Τὰ « γὰρ λυποῦντά σε μέγιστον ποιήσει καὶ ἐν πᾶσιν εὐτυ- « χέστατον. Κατορθώσεις δ' οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ

pergerent se amare me ob sacerdotii dignitatem; denuo subicere et ex ipsis duos sacerdotes esse.

40. Quum ista suggesissent Jonathan: ejusque collegis, quattuor illis argenti myriadas dant e publicis pecuniis. Deinde audito Galilæum quendam, Jesum nomine, cum sexcentorum militum cohorte jam venisse Hierosolyma, tunc ipsum accitum et trimestri stipendio donatum jussurunt Jonathan ejusque collegas sequi et illis obtemperare, insuper et trecentis e civibus imperarunt legatos comitari, dato omnibus in commeatum argento. Illis igitur persuasis et ad profectionem paratis, Jonathas ejusque collegæ egressi sunt, secum habentes etiam Joannis fratrem atque milites centum, mandatis ab his qui ipsos miserunt acceptis, ut si sponte ab armis discederem, me vivum in Hierosolymitarum urbem ablegarent; sin vero repugnarem, nihil metuentes me occiderent, freti scilicet ipsorum mandato. Scripserunt autem et Joanni ut ad bellum adversus me sese accingeret; simul et Sepphoritis et Gabarenis et Tiberiensibus injungebant ut Joanni suppetias mitterent.

41. Ista mihi quum pater literis significasset, (ut qui ea acceperat ab Jesu Gamalæ filio, qui concilio interfuit, mihi scilicet amico et familiari,) valde indolui, et quod novam civem in me adeo ingratos exstitisse, ut per invidiam de medio me tolli juberent; et quod pater me per literas vehementer obsecraverat, ad se ut venirem; dicebat enim se filium videre velle antequam mortem oppeteret. Ista sane amicis narrabam quodque post triduum regione relicta in patriam profecturus essem. Universos autem, qui ea audierant, occupabat mœror, meque lacrimantes obtestabantur, ne eos desererem, perituros si desererent meo regi imperio. Quum autem precibus illorum non annuerem, sed de mea unius salute sollicitus essem, veriti Galilæi ne post meum discessum latronibus contemptibiliores fierent, nuncios per Galilæam omnem dimiserunt, meam de discessione sententiam indicaturos. Multi autem, quum primum id resciverunt, undique congregati sunt cum uxoribus et liberis, non tam mei, ut opinor, desiderio id agentes, quam quod sibimet metuerent: nam persuasum habuerunt, me permanente, nihil se mali adituros. Venerunt igitur ad me universi in magnum campum, ubi tum agebam: Asochis nomen ipsi est.

42. Nocte autem illa mirandum mihi objectum est somnium. Quum enim in cubile me recepissem, mœustus et turbatus ex iis quæ ad me scripta erant, visus sum mihi videre quendam adstantem, dicentemque, « heus tu, qui « mœres, alleva animum a mœrore, et liber es! « a formidine. Quæ tu doles, magnum te reddent, et in omnibus « felicissimum. Nam facies ut non hæc solum tibi prospere

« καὶ πολλὰ ἕτερα. Μὴ κἀνευθὲς δὲ μένησο δ' ὅτι
 « καὶ Ῥωμαίοις δεῖ σε πολεμεῖσθαι. » Τούτων δὲ τὸν
 ὄναρον θεασάμενος, διανίσταμαι καταβῆναι πρὸς τοὺς
 5 πλῆθος τῶν Γαλιλαίων (ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς γυναῖκες τε
 καὶ παῖδες) ἐπὶ στόμα βίβαντες ἑαυτοὺς καὶ δακρύον-
 τες ἰκέτευον μὴ σφᾶς ἐγκαταλιπεῖν τοῖς πολεμίοις,
 μηδ' ἀπελθεῖν ἑάσαντα τὴν χώραν αὐτῶν ἐνὺβρισμα
 τοῖς ἐχθροῖς ἐσομένῃν. Ὡς δὲ ταῖς δεήσεσιν οὐκ
 10 ἐπειθον, κατηνάγκαζον ὄρκους μένειν παρ' ἑαυτοῖς.
 Ἐλθοδοῦντό τε τῷ δήμῳ πολλὰ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν,
 ὡς εἰρηνεύεσθαι τὴν χώραν αὐτῶν οὐκ ἐῶντι.

μγ'. Ταῦτα δὲ καὶ ἐπακούον αὐτοὶ καὶ βλέπων τοῦ
 πλῆθους τὴν κατ' ἥθειαν, ἐκλάσθηεν πρὸς ἔλεον, ἄξιον
 15 εἶναι νομίζων ὑπὲρ τοσούτου πλῆθους καὶ προδύλου
 κινδύνου ὑπομένειν. Κατανεύς δὲ μένειν, καὶ πεν-
 τακισχίλους ἐξ αὐτῶν ὀπλίτας ἤκειν κελύσσας ἔχοντας
 ἑαυτοῖς τροφάς, ἐπὶ τὰς οἰκήσεις διαφῆκα τοὺς ἄλλους.
 Ἐπεὶ δὲ οἱ πεντακισχίλιοι παρεγένοντο, τούτους ἀνα-
 20 λαβὼν καὶ τρισχίλους τοὺς σὺν ἑαυτῷ στρατιώτας,
 ἵππεις δ' ὀγδοήκοντα, τὴν πορείαν εἰς Χαβωλὴν κώμην,
 Πτολεμαίδος μεθόριον οὖσαν, ἐποιτῶσάμην. Κάκει
 τὰς δυνάμεις συνεῖλον, ἐτοιμάζεσθαι σκηπτόμενος ἐπὶ
 τὸν πρὸς Πλάκιον πόλεμον. Ἀφίκετο δ' οὗτος μετὰ
 25 δύο σπειρῶν πεζοῦ στρατεύματος καὶ ἵππεων ἑλκυστῶν,
 ὑπὸ Κεστίου Γάλλου πεμψθεὶς, ἵν' ἐμπρήσῃ τὰς κώ-
 μας τῶν Γαλιλαίων, αἱ πλησίον ἦσαν Πτολεμαίδος.
 Βαλλομένου δ' ἐκείνου χάρακα πρὸ τῆς Πτολεμαίδος
 πόλεως, τίθεμαι ἀγῶνι στρατόπεδον, τῆς κώμης ὅσον
 30 ἐξήκοντα σταδίου ἀποσφῶν. Πολλάκις μὲν οὖν τὰς
 δυνάμεις προηγάγεμεν ὡς εἰς μάχην, πλέον δ' οὐδὲν
 ἀκροβολισμῶν ἐπράττεμεν. Ὁ γὰρ Πλάκιος ὅσῳ περ
 ἐγίνωσκε σπεύδοντά με πρὸς μάχην, αὐτὸς καταπλη-
 τόμενος ὑπεστέλλετο τῆς μέντοι Πτολεμαίδος οὐκ
 35 ἐχωρίζετο.

μδ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἀφικόμενος Ἰωνά-
 θης μετὰ τῶν συμπρέσβειων, ὧν ἔραμεν ἐκ τῶν Ἱεροσο-
 λυμίων ὑπὸ τῶν περὶ Σίμωνα καὶ Ἀνανὸν τὸν ἀρχιερέα
 πεπεμφθαι, λαθεῖν μὲν δι' ἐνέδρας ἐπεβούλευεν· φανερώς
 40 γὰρ ἐπιχειρεῖν οὐκ ἔτολμα. Γράφει δὲ πρὸς με τοιαύ-
 την ἐπιστολήν. « Ἰωνάθης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, πεμ-
 « φθέντες ὑπὸ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν, Ἰωσήφῳ χαίρειν.
 « Ἡμεῖς ὑπὸ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πρώτων, ἀκουσάν-
 « των ὃν ἀπὸ Γισχάων Ἰωάννην ἐπιβεβουλευκέναι σοι
 45 « πολλάκις, ἐπέμψθημεν ἐπιπλήζοντες αὐτῷ καὶ παραι-
 « νήσαντες εἰς τὸ λοιπὸν ἀπαχοῦεαι σοι. Βουλεύεσθαι
 « δὲ σὺν σοὶ θέλοντες περὶ τῶν κοινῇ πρακτέων, παρα-
 « καλοῦμεν ἤκειν θάπτον πρὸς ἡμᾶς, καὶ μὴ μετὰ πολ-
 « λῶν· οὐδὲ γὰρ ἡ κώμη δύναται ἂν στρατιωτῶν πλῆθος
 50 « ὑποδέξασθαι. » Ταῦτα δ' ἔγραψον προσδοκῶντες
 δυοῖν θάτερον, ἢ εἰ χωρὶς ὅλων ἀφικόμενον πρὸς αὐ-
 τοὺς ἔξουσιν ὑποχεῖρτον, ἢ πολλοὺς ἐπαγόμενον κρινούσι
 πολέμιον. Ἦκε δέ μοι τὴν ἐπιστολήν ἱππεὺς κομι-
 ζων, θρασὺς ἄλλως νεανίας τῶν παρὰ βασιλεῖ ποτε

« cedant, sed et alia permulta. Itaque ne labora. Fac
 « memineras quod oporteat te cum Romanis quoque bellum
 « gerere. » Quum ista per somnium vidissem, surgebam eo
 animo ut in campum descenderem. Ubi vero me conspexerant,
 multitudo omnis Galilaeorum (erant autem in his mulieres et liberi)
 prostrata in faciem cum lacrimis supplicabant ne ipsos dederem in hostium potestate, neve
 discederem regione ipsorum relicta expositaque inimicorum
 injuriis. Et quum precibus nihil proficerent, cogeabant me,
 adjuratione adhibita, apud se manere, jactabantque multa
 in populum Hierosolymitarum convicia, ut qui regionem
 suam pace et tranquillitate frui non sinerent.

43. Itaque quum ista audissem, et vidissem populi multitudinem,
 flectebar ad misericordiam, æquum esse existimans ut pro tanta
 multitudine non recusarem vel manifestum adire discrimen. Itaque
 mansurum me annuebam: quumque jussissem quinque millia ex
 ipsis cum armis et commatu ad me venire, ceteros domum quemque
 suam dimisi. Postquam vero mihi præsto erant quinque illa mil-
 lia, assumptis his et ter mille militibus quos mecum habebam,
 et equitibus octoginta, recta contendebar ad vicum Chabolo in
 Ptolemaidis continis situm: atque ibi continebam exercitum,
 simulans mihi bellum gerendum esse contra Placidum. Is autem
 advenit cum duobus peditum cohortibus et ala una equitum,
 missus a Cestio Gallo, ut incenderet Galilaeorum vicos, qui
 proximi erant Ptolemaidis. Dumque ille ante Ptolemaensium urbem
 vallum exstrueret, ipse etiam, quum stadiis circiter sexaginta a
 Chabolo abessem, castra metatus sum. Et sæpe quidem militem
 utrinque produximus, quasi prælio congressuri, sed non ultra
 velitationes processimus. Placidus enim, in quantum novit me
 modis omnibus agere ut pugnam inirem, præ metu prælium
 detrectabat: veruntamen a Ptolemaide non recessit.

44. Per idem autem tempus advenit Jonathas cum collegis,
 quem missum Hierosolymis diximus a factione Simonis et Anani
 pontificis, et insidias ad me capiendum intendebat: non enim
 audebat aperto Marte me adoriri. Ad me vero hujusmodi
 epistolam scribit. « Jonathas et qui cum
 « eo missi sunt ab Hierosolymitis Josepho S. Nos ab Hierosolymitarum
 primoribus, qui audiverant Joannem
 « Gischalenum sæpe tibi insidias tetendisse, missi sumus,
 « ut illum increparemus, et in posterum facere admonere-
 « mus quicquid tu imperabis. Itaque quum nobis in animo
 « sit tecum deliberare de iis quæ in communem tibi nobis-
 « cum utilitatem agenda sint, obsecramus ut ad nos ociosus
 « non magno comitatu venias: neque enim vicus hic exci-
 « piendo est militum multitudinem. » Atque hæc scribebant,
 alterutrum expectantes, aut fore ut me ad ipsos sine armis
 venientem in sua potestate haberent, aut ut multos mecum
 adducentem pro hoste condemnarent. Istas ad me literas deferens
 veniebat eques, juvenis aliqui audaculus, qui olim sub rege
 stipendia meruerat. Erat au-

στρατεύσασθαι. Ἦν δ' ὥρα νυκτὸς ἤδη δευτέρα, καθ' ἣν ἐτύγχανον μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν Γαλιλαίας πρώτων ἐστιώμενος. Οὗτος δὲ, προσαγγειλαντος οἰκέτου μοι ἦκειν τινὰ ἱππέα Ἰουδαίων, εἰσκληθεὶς ἐμοῦ
 5 κελεύσαντος, ἡσπάσατο μὲν οὐδ' ὄλωις, τὴν δὲ ἐπιστολὴν προτείνας, «ταύτην, εἶπεν, οἱ ἐξ Ἱεροσολύμων « ἔχοντες πεπόμφασί σοι. Γράψε δὲ τάχιστα καὶ σύ « καὶ γὰρ ἐπείγομαι πρὸς αὐτοὺς ὑποστρέφειν. » Οἱ μὲν οὖν κατακείμενοι τὴν τοῦ στρατιώτου τολμᾷ
 10 ἐθαύμασαν, ἐγὼ δὲ καθίζεσθαι παρεκάλουν καὶ συνδινεῖν ἡμῖν. Ἀρνησάμενός δὲ, τὴν μὲν ἐπιστολὴν μετὰ χειρὸς εἶχον ὡς ἐδεξάμην, πρὸς δὲ τοὺς φίλους περὶ πραγμάτων ἐτέρων τὴν διελίαν ἐποιούμην. Μετ' οὐ πολλὴν δὲ ὥραν ἐξαναστὰς, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους
 15 ἀπολύσας ἐπὶ κοιτῇ, τέσσαρας δέ μοι μόνων τῶν ἀναγκαίων φίλων προσμεῖναι κελεύσας, καὶ τῷ παιδί προστάξας οἶνον ἐτοιμάσαι, τὴν ἐπιστολὴν ἀναπτύξας μηδενὸς ἐμβλέποντος, καὶ αὐτῆς ταχὺ συνείς τὴν τῶν γεγραφότων ἐπίνοιαν, πάλιν αὐτὴν ἐσημνάμην. Καὶ
 20 ὡς μὴ προανεγνωκώς, ἀλλὰ μετὰ χειρὸς αὐτὴν ἔχων, προσέταξα τῷ στρατιώτῃ δραχμὰς εἴκοσιν ἐρόδιον δοθῆναι. Τοῦ δὲ λαβόντος καὶ χάριν ἔχειν φήσας, συνείς τὴν αἰσχροκερδίαν αὐτοῦ, καὶ ὡς ταύτῃ μάλιστα ἔστιν ἄλωσιμος, «ἀλλ' εἰ συμπιεῖν ἡμῖν, ἔρην,
 25 « δειλῆσις, λήξει κατὰ κύσθον δραχμὴν μίαν. » Ὁ δ' ἀσμένως ὑπήκουσεν, καὶ πολλὴν τὸν οἶνον προσφερόμενος ὑπὲρ τοῦ πλείον λαβεῖν ἀργύριον, καὶ μεθύσει οὐκέτι τὰ ἀπόρρητα στέγειν ἰδύνατο, ἀλλ' ἔφραζεν οὐκ ἐρωτώμενος τὴν τε συνισκευασμένην ἐπιβουλὴν καὶ
 30 καταψηφισμένον εἶναι θάνατον παρ' αὐτοῖς. Ταῦτα ἀκούσας ἀντιγράφω τὸν τρόπον τοῦτον. « Ἰωσήπος « Ἰωνάθῃ καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ χαίρειν. Ἐρρωμένους « ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἦκειν πυθόμενος ἤδομαι, « ἀλίστα δ' ὅτι δυνήσομαι, παραδοὺς ὑμῖν τὴν τῶν
 35 « ἐνθάδε πραγμάτων ἐπιμέλειαν, εἰς τὴν πατρίδα προρευθῆναι· τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ποιεῖν ἤθελον. « Ἐδοὶ μὲν οὖν μὴ μόνον εἰς Ἰαλοθ παραγενέσθαι με « πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ πόρρω, καὶ μηδὲ κελευσάντων. « Συγγνώμης δὲ τυχεῖν ἀξιῶ μὴ δυνάμενος τοῦτο
 40 « ποιῆσαι. Παραφυλάσσω γὰρ ἐν Χαβωλὼ Πλάκιδον εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἀναβῆναι δι' ἐννοίας ἔχοντα. « Ἦκετε οὖν ὑμεῖς πρὸς με τὴν ἐπιστολὴν ἀναγνόντες. « Ἐρρωσθε. »
 με. Ταῦτα γράψας καὶ δοὺς τῷ στρατιώτῃ φέρειν,
 45 συνεξέπεμψα τριάκοντα τῶν Γαλιλαίων δοκιμωτάτους, ὑποθέμενος αὐτοῖς ἀσπασσάσθαι μὲν ἐκείνους, ἕτερον δὲ μηδὲν λέγειν. Ἐταξα δὲ καθ' ἕνα αὐτῶν πιστῶν ὁπλιτῶν ἓνα παραφυλάσσοντα, μὴ τις τοῖς πεμφθεῖσιν ὑπ' ἐμοῦ πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην διελίαν γένηται.
 50 Καὶ οἱ μὲν ἐπορεύθησαν, οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, τῆς πρώτης πείρας ἀμαρτύνοντες, ἐτέραν ἐπιστολὴν μοι τοιαύτην ἐπέμψαν. « Ἰωνάθῃ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ « Ἰωσήπῳ χαίρειν. Παραγγέλλομέν σοι χωρὶς δὲ « πλειόνων εἰς τρίτην παραγενέσθαι πρὸς ἡμᾶς εἰς Γα-

tem hora noctis jam secunda, et tam forte amicos et Galilaeorum primores convivio excipiebam. Hic sane, quum mihi nunciasset famulus adesce equitem quendam Judaeum, intro jussu meo vocatus, ne salutare quidem me dignatus est, sed porrecta epistola, hanc, « inquit, tibi miserunt legatarii Hierosolymitani. Scribe jam et tu quam celerrime: nam
 « mihi necesse est reditum ad ipsos accelerare. » Et ille quidem qui accumbebant valde mirati sunt militis audaciam; ego vero obsecrabam ut discumberet et nobiscum epularetur. Quum autem abuisset, epistolam quidem, uti eam acceperam, manu tenebam, cum amicis vero aliis de rebus colloquebar. At non multo post quum surrexissem, et alios quidem cubitum dimissem, quattuor vero solum et necessariis meis et amicis manere hortatus essem, jussissemque puero ut vinum appararet, literis explicatis quum nemo animadverteret, statimque ex iis intellecto quid sibi vellet, rursum illas obsignabam, et quasi nondum eas legissem, sed manibus adhuc tenens, praecepi ut drachmae viginti militi darentur in vaticum. Quas quum ille accepiasset, seque mihi gratias habere dixisset, inde conjiciens hominem lucri valde cupidum esse, quodque hac parte facillime expugnari posset, dicebam, si nobiscum potare volueris, in singulos cyathos drachmam accipies. Ille libenter dicto audiebat, multoque vino epoto, quo plus pecuniae auferret, tandemque ebrius factus, non amplius secreta tacere potuit; sed nemine rogante narrabat insidias mihi structas, quodque ipsorum decreto morti essem addictus. Quibus auditis ad hunc modum rescripsi. « Josephus Jonathae
 « ejusque collegis S. Audito vos bona cum valetudine in « Galilaeam pervenisse, equidem laetor, idque maxime, « quod, rerum in hac regione cura vobis commissa, liceat « mihi in patriam reverti: hoc enim facere mihi jampridem in votis fuit. Et oportebat quidem me, ut vos « convenirem, non solum in Chaloth proficisci, sed et longius, etiamsi a vobis non accerserem. Rogo tamen veniam mihi detis, quod non possim quod volui facere. « Nam apud Chabolo motus Placidi observo, in animo id « habentis ut in Galilaeam ascendat. Vos igitur, quum hanc « epistolam legeritis, ad me venite. Valete. »

45. Quum has literas scripsissem, militique, qui eas perferret, dedissem, misi cum eo triginta Galilaeorum spectatissimos, quibus jussi ut legatos salutarent quidem, nihil vero praeterea dicerent. Singulis autem horum adjoinxi e militibus unum fidissimum, qui eos observaret an qui a me missi erant sermones sererent cum Jonathae ejusque sociis. Et illi quidem profecti sunt; Jonathas vero sociique, ubi primum iis non successit tentamen, alteram mihi miserunt epistolam, hujusmodi verbis. « Jonathas ejusque collegae Josepho S. Tibi denunciamus mandamusque ut tertio « abhinc die sine militibus venias ad nos in oppidum Gaba-

« βαρώθ κώμην, ἵνα διακούσωμεν τῶν πρὸς Ἰωάννην
 « ἐγκλημάτων σοι γεγονότων. » Ταῦτα γράψαντες
 καὶ ἀσπασάμενοι τοὺς Γαλιλαίους οὐς πέπομα, ἀφί-
 5 κοντο εἰς Ἰάφραν κώμην μεγίστην οὕσαν τῶν ἐν τῇ Γα-
 λιλαιᾷ, τείχεσιν ὀχυρωτάτῃ καὶ πολλῶν οἰκητόρων
 μεστήν. Ἰππηγίαζεν δὲ τὸ πλῆθος αὐτοὺς μετὰ γυ-
 ναικῶν καὶ τέκνων, καὶ κατεβῶν κελεύοντες ἀπιέναι
 καὶ μὴ φθονεῖν αὐτοῖς ἀγαθοῦ τοῦ στρατηγοῦ. Παρη-
 10 νεύον μὲν τὴν ὁργὴν οὐκ ἐτόλμων, οὐκ ἀζιώσαντες δ'
 αὐτοὺς ἀποκρίσεις, εἰς τὰς ἄλλας κώμας ἐπορεύοντο.
 « Ομοίαι δ' ὑπῆντων αὐτοῖς παρὰ πάντων αἱ καταβολή-
 σεις, μεταπίσειν αὐτοὺς βούντων οὐδένα περὶ τοῦ μὴ
 στρατηγὸν εἶναι Ἰωσήπον. Ἀπρακτοὶ δὲ παρὰ τού-
 15 των ἀπελθόντες οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, εἰς Σέπρωριν,
 μεγίστην τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλιν, ἀρκενοῦνται. Οἱ
 δ' ἐντεῦθεν ἄνθρωποι πρὸς Ῥωμαίους ταῖς γνώμας
 ἀποδιδόντες ἐκείνοις μὲν ὑπῆντων, ἐμὲ δὲ οὔτε ἐπῆ-
 νουν οὔτε ἐβλάσφημον. Παρὰ δὲ Σεπρωριτῶν εἰς
 20 Ἀσχαίν καταβάντες, οἱ ἐντεῦθεν παραπλησίως τοῖς Ἰα-
 φηνοῖς κατεβῶν αὐτῶν. Οἱ δὲ τὴν ὁργὴν οὐκέτι κατα-
 σρόντες κελεύουσι τοῖς μετ' αὐτῶν ὀπλίταις τύπτειν
 ξυλοῖς τοὺς καταβῶντας. Κατὰ Γάβαρα δὲ γενομέ-
 νους ὑπαντιάζει μετὰ τρισχιλίων ὀπλιτῶν Ἰωάννης.
 25 Ἐγὼ δ' ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἤδη συνείς ὅτι διεγνώκασι
 πρὸς με πολεμῆν, ἀναστὰς ἀπὸ Χαβωλὼ μετὰ τρισχι-
 λίων ὀπλιτῶν, καταλιπὼν ἐν τῷ στρατοπέδῳ τὸν πιστό-
 τατον τῶν φίλων, εἰς Ἰωτάπατα παρεγενόμην, πλησίον
 αὐτῶν εἶναι βουλόμενος ὅσων ἀπὸ τεσσαράκοντα στα-
 30 δίων καὶ γράψω πρὸς αὐτοὺς τάδε. « Εἰ πάντως με
 « πρὸς ὑμᾶς ἐλθεῖν βούλεσθε, διακρίσιναι καὶ τέσσαρες
 « κατὰ τὴν Γαλιλαίαν εἰσὶ πόλεις καὶ κῶμαι τούτων
 « εἰς ἣν θελήσετε παραγενήσονται χωρὶς Γαβάρων καὶ
 « Γισγάλων. Ἡ μὲν γὰρ πατρίς ἐστὶν Ἰωάννου, ἡ
 35 « δὲ σύμμαχος καὶ φίλη. »
 μς'. Ταῦτα τὰ γράμματα λαβόντες οἱ περὶ τὸν Ἰω-
 νάθην οὐκέτι μὲν ἀντιγράφουσιν, συνέδριον δὲ τῶν φί-
 λων καθιστάντες καὶ τὸν Ἰωάννην παραλαβόντες ἐβου-
 λεύοντο τίνα τρόπον ἐπιχειρήσωσί μοι. Καὶ Ἰωάννης
 40 μὲν ἰδοὺ γράφειν πρὸς πάσας τὰς ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ
 πόλεις καὶ κώμας· εἶναι γὰρ ἐν ἐκάστῃ πάντως ἕνα
 γοῦν καὶ δεύτερον διάφορον ἐμοί, καὶ καλεῖν τούτους
 ὡς ἐπὶ πολέμιον. Πέμπειν δ' ἐκέλευε τὸ δόγμα τοῦτο
 καὶ εἰς τὴν τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν, ἵνα κακῆνοι
 45 γνόντες ὑπὸ τῶν Γαλιλαίων κεκρίσθαι με πολέμιον, καὶ
 αὐτοὶ ψηφίσωνται. Γενομένου γὰρ τούτου καὶ τοὺς
 εὖνος ἔχοντάς μοι Γαλιλαίους ἐγκαταλείψειν ἐφ' ὀφθη-
 θέντας. Ταῦτα συμβουλευσάντος Ἰωάννου, σφόδρα καὶ
 τοῖς ἄλλοις ἤρεσε τὰ λεγθέντα. Περὶ δὲ ὥραν τῆς
 50 νυκτὸς τρίτην εἰς γῶσιν ἤξέ μοι ταῦτα, Σαχχαίου τῶν
 σὺν αὐτοῖς τινος αὐτομολήσαντος πρὸς με καὶ τὴν ἐπι-
 χεῖρσιν αὐτῶν ἀπαγγεῖλαντος. Οὐκέτι δὲ ἤδειν ὑπερ-
 τίθεσθαι τὸν καιρὸν· ἄξιον δὲ κρίνας Ἰάκωβον ὀπλί-
 τῃν τῶν περὶ ἐμὲ πιστῶν κελεύω διακοσίου ὀπλί-

« roth, ex te cognituros de criminationibus quæ Joanni
 « objecisti. » His scriptis et consalutatis Galilæis quos
 miseram, veniunt in Japham, vicum Galilææ maximum,
 moenibus munitissimum, plenumque incolarum. Obviam
 autem eis prodiit universa multitudo virorum cum uxoribus
 et liberis, et sublato clamore jubebant eos discedere, et
 ducem bonum ipsi non invidere. Ista vociferatione valde
 irritati erant Jonathas ejusque collegæ; et iram quidem
 patrefacere non audebant, illos vero nullo dignati responso,
 alios adibant vicos. Clamore autem non dissimili ab omni-
 bus excipiebantur, vociferantibus neminem posse ipsos a
 sententia dimovere Josephum pro duce habendi. Jonathas
 igitur ejusque collegæ re infecta illinc discedentes Seph-
 15 rim se recipiunt, urbem omnium in Galilæa maximam.
 Istius autem loci homines, animis in Romanos propenden-
 tes, illis quidem obviam ibant, de me vero nihil dicebant,
 neque in laudem neque in vituperium. At quum a Seph-
 20 ritis in Asochin descendissent, ejus incolæ similiter ac
 Japheni clamoribus eos excipiebant. Illi vero, utpote qui
 iram non amplius cohibendo erant, jubent suos milites
 fustibus eos cadere qui adversus ipsos inclamarent. At
 postquam Gabara venerant, Joannes illis occurrit cum tri-
 bus militum millibus. Proinde ego, qui jam ex literis
 præsenseram quod mihi bellum inferre decreverint, Cha-
 bolo digressus cum tribus militum millibus, relictoque in
 castris amicorum fidissimo, Jotapata me conferebam, ut
 qui ab illis longius quadraginta stadiis abesse nollem: scri-
 psique eis in hunc modum. « Si omnino me conventum
 « esse expetitis, in Galilæa urbes sunt vicique quattuor et
 « ducenti: horum in quemcunque, prout vos statueritis,
 « ipse veniam, præter Gabara et Gischala. Nam hæc
 « quidem civitas patrias est Joanni, illa vero socia et
 « amica. »

46. Quum istas literas accepissent Jonathas ejusque col-
 legæ, non amplius ad me rescribunt: sed convocato ami-
 corum concilio et in id adhibito Joanne, consultabant quo
 modo me possent aggredi. Et Joanni quidem videbatur
 scribi oportere ad omnes in Galilæa urbes vicosque: esse
 enim omnino in singulis unum et alterum in diversum a
 me abeuntes, illosque vocandos esse tanquam adversus
 hostem. Atque decretum hoc mittendum esse jubebat etiam
 in Hierosolymitarum urbem, ut quum et illis cognitum esset
 me a Galilæis haberi pro hoste, idem et ipsi confirmatum
 irent. Quod si fieret, fore aiebat ut Gallæi, quotquot be-
 nevolis uter, perterriti me desererent. Quum ita eis con-
 sultuisset Joannes, valde ceteris placuere quæ dicebat.
 Ceterum sub horam noctis tertiam ista mihi innouerunt,
 beneficio Sacchæi cujusdam, qui cum illis erat, et ad me
 transfugit, et quid molirentur renunciavit. Noveram autem
 non amplius cunctandum esse. Itaque quum virum ido-
 neum existimassem Jacobum, e fidis qui circa me erant
 militibus jubeo ut ducentis assumptis exitus omnes e

τας λαβόντα φρουρεῖν τὰς ἀπὸ Γαβάρων εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐξόδους, καὶ τοὺς παριόντας συλλαμβάνοντα πρὸς ἐμὲ πέμπειν, μάλιστα δὲ τοὺς μετὰ γραμμάτων ἀλίσκουμένους. Ἰερεμίαν δὲ καὶ αὐτὸν ἐκ τῶν φίλων μου
6 μετὰ ἑξακοσίων ὁπλιτῶν εἰς τὴν μεθόριον τῆς Γαλιλαίας ἐπεμψα, τὰς ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν Ἱεροσολυμιτῶν πόλιν ὁδοὺς παραφυλάζοντα, πρόσταγμα δοὺς καί κειναι τοὺς μετ' ἐπιστολῶν ὀρεύοντας συλλαμβάνειν, καὶ τοὺς μὲν ἄνδρας ἐν δεσμοῖς ἐπὶ τόπου φυλάττειν, τὰ δὲ γράμματα
10 πρὸς ἐμὲ διαπέμπειν.

μζ'. Ταῦτα τοῖς πεμπομένοις ἐντειλάμενος Γαλιλαίους διηγγεῖλαι κελεύων εἰς τὴν ἐπισύσταν ἀναλαβόντας τὰ ὅπλα καὶ τριῶν ἡμερῶν τροφὴν εἰς Γαβάρῳ κώμην παραγενέσθαι πρὸς με. Τῶν δὲ περὶ ἐμὲ ὁπλιτῶν
15 μοῖρας τέτταρας νεύμας, τοὺς πιστοτάτους αὐτῶν περὶ τὴν τοῦ σώματος φυλακὴν ἑτάξα, ταξιαρχούς αὐτοὺς ἐπιστήσας, καὶ φροντίζειν κελεύσας ὑπὲρ τοῦ μηδένα στρατιώτην ἀγνωστον αὐτοῖς συναναμίγνυσθαι. Τῇ δ' ἐπισύσῃ περὶ πέμπτην ὥραν ἐν Γαβάρῳ γενόμενος
20 εὕρισκω πᾶν τὸ πεδὶον τὸ πρὸ τῆς κώμης ὁπλιτῶν πλήρες, τῶν ἐκ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὴν συμμαχίαν παρόντων, ὡς αὐτοῖς παρηγγέλλειν· πολλὸς δὲ καὶ ἄλλος ἐκ τῶν κοιμῶν ὄχλος συνέτρεχεν. Ἐπεὶ δὲ καταστάς εἰς αὐτοὺς λέγειν ἠρξάμην, ἐβόων ἅπαντες εὐεργέτην καὶ
25 σωτήρα τῆς χώρας αὐτῶν καλοῦντες. Καὶ γὰρ χάριν αὐτοῖς ἔειπεν ἡμολογήσας συνεβούλευον πρὸς μηδένα μήτε πολεμεῖν μήτε ἀρπαγῇ λαμβάνειν τὰς χώρας, ἀλλὰ σκηνοῦν κατὰ τὸ πεδὶον ἀρκουμένους τοῖς ἑαυτῶν ἐφοδίοις· θέλειν γὰρ ἔρασκον τὰς ταραχὰς χωρὶς φόνων
30 καταστεῖλαι. Συνέβη δὲ αὐθημερὸν εἰς τὰς ὑπ' ἐμοῦ κατασταθείσας τῶν δόων φυλακὰς τοὺς παρὰ τοῦ Ἰωνάθου πεμφθέντας μετὰ τῶν ἐπιστολῶν ἐμπεσεῖν. Καὶ οἱ μὲν ἄνδρες ἐφυλάχθησαν ἐπὶ τῶν τόπων, ὡς παρήγγειλα, τοῖς δὲ γράμμασιν ἐντυχὼν πλήρεσι βλασφημιῶν
35 καὶ ψευσμάτων, οὐδενὶ ταῦτα φράσας, ὁρμᾶν ἐπ' αὐτοὺς διεννοῦμην.

μη'. Ἀκούσαντες δὲ οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην περὶ τῆς ἐμῆς ἀφίξεως, τοὺς ἰδίους πάντας ἀναλαβόντες καὶ τὸν Ἰωάννην, ὑπεχώρησαν εἰς τὴν Ἰησοῦ οἰκίαν· βῆρις
40 δ' ἦν αὕτη μεγάλη καὶ οὐδὲν ἀκροπόλεως ἀποδέουσα. Κρύψαντες οὖν λόγον ὁπλιτῶν ἐν αὐτῇ, καὶ τὰς ἄλλας ἀποκλείσαντες θύρας, μίαν δὲ ἀνοίξαντες, προσεδόκων ἦκειν ἐκ τῆς ὁδοῦ με πρὸς αὐτοὺς ἀσπασόμενον. Καὶ ὃς διδῶσιν ἐντολὰς τοῖς ὁπλίταις, ἐπειδὴν παραγένωμαι
45 μόνον εἰσελθεῖν ἔασαι, τοὺς ἄλλους ἀπεῖρξαντας· οὗτω γὰρ ὥροντό με γενήσεσθαι βράδιως αὐτοῖς ὑποχείριον. Ἐψεύσαντο δὲ τῆς ἐλπίδος. Ἐγὼ γὰρ τὴν ἐπιβουλήν προσισθόμενος, ὡς ἐκ τῆς ὁδοῦ παρεγενόμην, καταλύσας ἀντικρυς αὐτῶν καθυδεῖν ἐσκηπτόμην. Καὶ
50 οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὑπολαμβάνοντες ὄντως ἀναπαύεσθαι με καθυπνωμένον, ὥρμησαν καταβάντες εἰς τὸ πεδὶον μεταπίθειν αὐτοὺς ὡς ἐμοῦ κακῶς στρατηγούντος. Τάνατία δὲ αὐτοὺς συνέπεισεν. Ὁφθέντων γὰρ εὐθὺς ἐγένετο βοή παρὰ τῶν Γαλιλαίων, πρὸς ἐμὲ τὸν

Gabaris in Galilæam custodiret, et quotquot præterirent comprehensos ad me mitteret, eosque inprimis qui cum literis caperentur. Ac Jeremiam, et ipsum ex amicis meis, cum sexcentis militibus misi in confinia Galilææ, qui vias inde in Hierosolymitarum urbem ducentes caute observaret, dato illi in mandatis, ut iter facientes cum literis corripere, hominesque in vincula coniectos istic loci in custodia teneret, literas vero ad me deferendas curaret.

47. Ista quum iis, qui missi erant, imperassem, Galilæis per nuncios edixi ut in crastinum cum armis et trium dierum cibariis mihi ad Gabaroth vicum præsto essent. Illis vero, quos circa me habebam, militibus in tres cohortes divisus, fidissimos illorum in corporis custodiam adhibui, et centuriones eis præfeci, qui jussi erant sedulo curare ne quem militem ignotum suis immisceri sinerent. Postidie autem ejus diei, circiter horam quartam, quum essem in vico Gabaroth, invenio campum omnem ante oppidum a militibus occupatum, qui a Galilæa mihi in auxilium aderant, sicuti eis præceperam: et præter hos ingens multitudo e vicis eo confluerat. Postquam vero in medium surrexi, verba illis facturus, clamorem omnes sustulerunt, benefactorem appellantes me et regionis suæ servatorem. Tum ego, me gratiam illis habere professus, consilium dedi ut nec quenquam pugna lacerassent, nec vi invaderent regiones, sed in agris tentoria figerent, contenti suis stipendiis: nam mihi in animo esse dicebam omnem tumultum absque corde componere. Accidit autem ut qui ab Jonatha missi erant cum literis, eodem die in viarum custodias incidere, quæ a me constitutæ erant. Et viri quidem, prout jusseram, istic locorum tenebantur; literis vero perlertis, quæ calumniis plenæ erant et mendaciis, mecum statuebam, ne verbo quidem cuiquam facto, ad eos aggrediendum propere.

48. At Jonathas ejusque collegæ, quum de adventu meo nonnihil accepissent, cum omnibus suis et Joanne se receperunt in domum Jesu: quæ turris erat magna, et nihil ab arce differens. Itaque quum in eam militum cohortem abdidissent, unamque januam aperuissent reliquis occlusis, exspectabant me ad ipsos salutandum ex itinere venturum. Adeoque militibus præcipiunt ut me, simul atque adfuerim, solum ingredi sinerent, ceteris repulsis: sic enim putabant me facile posse in ipsorum potestatem redigi. Verum spe sua falsi sunt: nam ego, qui insidias præsenseraam, quum primum e via pervenissem, et in devorsorium illis ex adverso situm me recepissem, dormitum ire simulabam. Atque Jonathas suique, existimantes me somno oppressum requiescere, facto in campum descensu, tentant eos ad se pertrahere, quasi male ducis officio fuugerer. Verum res longe aliter cecidit. Nam ad primum illorum conspectum Galilæi clamorem ediderunt, plane sua erga me ducem be-

στρατηγὸν εὐνοίας ἄξι· κατάμεψίν τε ἐποιοῦντο τῶν
περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὅτι πάρεισιν, οὐδὲν μὲν αὐτοὶ κακὸν
προπεπονθότες, ἀνατρέψοντες δὲ τὰ ἔκεινον πράγματα·
καὶ παρεκελεύοντο ἀπιέναι· μὴ γὰρ ἂν ποτε μετα-
6 πεισθῆναι προστάτην ἔτερον ἀντ' ἐμοῦ λαβεῖν. Τούτων
ἀπαγγελλέντων μοι προελθεῖν εἰς μέσους οὐκ ὤκνησα.
Κατέβαινον οὖν εὐθέως αὐτὸς τί λέγουσιν οἱ περὶ τὸν
Ἰωνάθην ἀκουσόμενος. Προελθόντος δὲ μου κρότος
παρὰ παντός τοῦ πλήθους εὐθύς ἦν, καὶ μετ' εὐφημιῶν
10 ἐπιβοήσεις χάριν ἔχειν ὁμολογούντων τῇ ἐμῇ στρατηγίᾳ.
μθ'. Ταῦτα δ' οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀκούοντες ἐφο-
βήθησαν μὴ καὶ κινδυνεύσωσιν ἀποθανεῖν, ἐπ' αὐτοὺς
ὁρμησάντων τῶν Γαλιλαίων κατὰ τὴν πρὸς ἐμὲ χάριν.
Δρασμὸν οὖν ἐπενόουν. Μὴ δυνηθέντες δὲ ἀπελθεῖν,
15 (προσμεῖναι γὰρ αὐτοὺς ἤξιωσα,) κατήρτησαν ἐκστησά-
μενοι τῷ λόγῳ. Προστάζας οὖν τῷ μὲν πλήθει τὰς
εὐφημίας πάντας ἐπισχεῖν, καὶ τῶν ὀπλιτῶν τοὺς πι-
στοτάτους ταῖς δόσις ἐπιστήσας, ὑπὲρ τοῦ φρουρεῖν μὴ
ἀπροσδοκῆτως ἡμῖν ὁ Ἰωάννης ἐπιπέσῃ, παραινέσας δὲ
20 καὶ τοῖς Γαλιλαίοις ἀναλαβεῖν τὰ ὅπλα, μὴ πρὸς τὴν
ἐξοδὸν τῶν πολεμιῶν, ἐὰν γένηται τις αἰφνίδιος, τα-
ραχθῶσιν, πρῶτον τῆς ἐπιστολῆς τοὺς περὶ τὸν Ἰωνά-
θην ὑπεμίμνησκον, ὃν τρόπον γράψαιαν ὑπὸ τοῦ κοινῶς
τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πεπεμθῆναι, διαλύσοντας μοι τὰς
25 πρὸς τὸν Ἰωάννην φιλονεικίας, ὡς παρακαλέσειάν με
πρὸς αὐτοὺς ἀρκεῖσθαι. Καὶ ταῦτα διεξίων τὴν ἐπι-
στολὴν εἰς μέσους προὔτεινον, ἵνα μηδὲν ἀρνήσασθαι
δυνηθῶσιν, ἐλεγχόντων αὐτοὺς τῶν γραμμάτων. « Καὶ
30 « μὴν, ἔφη, Ἰωνάθη ὑμεῖς τε οἱ συμπρέσβεις, εἰ
« πρὸς Ἰωάννην κρινόμενος, ὑπὲρ τοῦ παραστῆσαι τὸν
« ἑαυτοῦ βίον, δύο τινὰς ἢ τρεῖς μάρτυρας καλοὺς
« καγαθοὺς ἤγαγον, ὅσῳ ὡς ἀνάγκη ἂν εἴχετε, προεξ-
« ἐτάσαντες καὶ τοὺς τούτων βίους, ἀπαλλάξαι με τῶν
« ἐγκλημάτων. Ἰν' οὖν γνῶτε καλοὺς πεπερχῆσθαι μοι
35 « τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν, τρεῖς μὲν μάρτυρας ὀλίγους
« εἶναι νομίζω τῷ καλῶς βεβιωκότῃ τούτῳ δὲ πάντας
« ὑμῖν δίδωμι. Παρὰ τούτων οὖν πύθεσθε τίνα τρό-
« πον εἴδωσα, εἰ μετὰ πάσης σιμονότητος καὶ πάσης δὲ
« ἀρετῆς ἐνθάδε πεπολίτευμαι. Καὶ δὴ ὀρκίζω ὑμᾶς,
40 « ὅ Γαλιλαῖοι, μηδὲν ἐπικρύψασθαι τῆς ἀληθείας, λέ-
« γειν ὅ ἐπὶ τούτων, ὡς δικαστῶν, εἴ τι μὴ καλῶς πέ-
« πρακται. »

ν'. Ταῦτ' ἐτι λέγοντός μου, κοιναὶ παρὰ πάντων ἐ-
γίνοντο φωναί, καλούντων εὐεργέτην με καὶ σωτήρα.
45 Καὶ περὶ μὲν τῶν πεπερχομένων ἐμαρτύρουν, περὶ δὲ
τῶν περχομένων παρεκάλουν. Πάντες δ' ὡμυον
ἀνδρείστους μὲν εἶναι τὰς γυναῖκας, λελυπησθαι δὲ μη-
δέποτε μηδένα ὑπ' ἐμοῦ. Μετὰ τούτῳ δύο τῶν ἐπιστο-
λῶν ἅς οἱ κατασταθέντες ὑπ' ἐμοῦ φρουροὶ, πεμφθείσας
50 ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἐλόντες, ἀπεστάλκεισαν
πρὸς ἐμὲ παραινέοντες τοῖς Γαλιλαίοις, πολλῶν
βλασφημιῶν πλήρεις καὶ καταψευδομένας ὅτι τυραννίδι
μᾶλλον ἢ στρατηγίᾳ χρῶμαι κατ' αὐτῶν· ἑτέρά τε
πολλὰ πρὸς τούτοις ἐνεγέγραπτο μηδὲν παραλείποντων

nevolentia dignum : et Jonatham ejusque collegas incusa-
bant, quod adessent, nulla quidem ipsi lacessiti injuria,
res vero ipsorum funditus eversuri : eosque ad discedendum
hortabantur : nunquam enim se eo adduci posse ut alium
pro me acciperent qui ipsis praesent. His mihi renunciatis,
nihil quicquam dubitavi in medium prodire. Itaque conti-
nuo ipse descendebar, auditurus quid Jonathas ejusque
collegae dicerent. Mihi autem in publicum progressu statim
a populo universo applausum est, laetisque acclamationibus
me praedicarunt, gratias se habere fatentes meo ductui et
imperio.

49. Quum autem ista audirent Jonathas et qui cum eo
erant, valde timuerunt ne mortis discrimen adirent, facto
in eos a Galilaeis impetu mei in gratiam. Itaque de fuga
cogitabant. Verum quum abire non potuissent, (postulavi
enim ab ipsis ut manerent,) caesti vultuque demisso stabant
verbis meis attoniti. Itaque quum multitudini quidem im-
perassem ut mihi adeo acclamare omnino desinerent, et
militum fidiissimos viis ad eas custodiendas praefecissem,
ne nos inopinantes Joannes adoriretur, Galilaeos vero etiam
in armis esse admonuissem, ne ad hostium incursum, si
quis repente fieret, turbarentur; primo Jonatham ejusque
collegas commonefaciebam epistolae, quemadmodum ad me
scripserint, missos se a communi Hierosolymitarum ad
contentiones quae mihi cum Joanne erant finiendas, et ut
me obsecraverint ipsos convenire. Hisque commemoratis,
epistolam coram ipsis proferebam, ne quid infitiri possent,
dum literis ipsos coarguerem. « Atqui, dicebam, o Jona-
« tha vosque ejus collegae, si mihi cum Joanne contententi
« reddenda esset vitae meae ratio, adductis pro me duobus
« tribusve testibus qui viri essent probi et honesti, procul
« dubio necesse fuisset, facta in illorum vitas inquisitione,
« ab intentato crimine me absolvi. Ut igitur sciatis bene
« a me administratas esse res Galilaeae, tres quidem testes
« paucos esse arbitror ei qui vitam recte instituerit; hos
« vero universos vobis exhibeo sistoque. Itaque ab his
« vitae meae rationem poscite, annon cum omni honestate
« atque etiam virtute omni hic versatus fuerim. Et vos
« sane cunctos, o Galilaei, adjuro ne quid veri occultetis
« aut dissimuletis, sed coram his tanquam iudicibus dica-
« tis, si quid minus recte factum fuerit. »

50. Vix ista loquutus sum, quum una omnium vox exori-
tur, benefactorem me suum et servatorem appellantium.
Et anteactis quidem testimonium perhibebant, in agendis
vero adhortabantur. Afirmabant etiam omnes jurejurando
se uxorum quidem pudicitiam salvam habere, neminem
vero unquam a me dolore injuriave affectum. Deinde epi-
stolas duas ab Jonatha ejusque collegis datas, quas custodes
a me constituti interceptas mihi miserant, praeegebam Ga-
lilaeis, perquam plenas maledictis, meque falso insimulantes,
quod pro tyranno potius quam duce apud ipsos me gererem;
insuper et alia multa in iis perscripta erant, illis nihil uen-

ἀναισχύντου ψευδολογίας. Ἐξήν δ' ἐγὼ πρὸς τὸ πλῆθος τὰ γράμματα λαβεῖν, ὅντιν ἐκουσίως τῶν κομιζόντων· οὐ γὰρ ἐβουλόμην αὐτοὺς τὰ περὶ τὰς φρουρὰς τοὺς ἐναντίους εἰδέναι, μὴ δέισαντες τοῦ γράφειν ἀποστῶσιν.

να'. Ταῦτα ἀκούσαν τὸ πλῆθος σφόδρα παροξυνθὲν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὄρμα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ συμπαρόντας, ὡς διαφθεροῦντες. Κἀν ἐπεπράχρισαν τὸ ἔργον, εἰ μὴ τοὺς μὲν Γαλιλαίους ἔπαυσα τῆς ὀργῆς, τοῖς περὶ τὸν Ἰωνάθην δ' ἔργον συγγινώσκειν τῶν ἡδὴ πεπραγμένων, εἰ μέλλοιεν μετανοήσκειν καὶ παρευθέντες εἰς τὴν πατρίδα λέγοιεν τοῖς πέμψαι τὰληθῆ περὶ τῶν ἐμοὶ πεπολιτευμένων. Ταῦτ' εἰπὼν ἀπέλυον αὐτοὺς, καίτοι γινώσκων ὅτι μὴδὲν ὧν ὑπέσχητό ποιήσουσιν. Τὸ πλῆθος δὲ εἰς ὀργὴν ἐξεκαίετο κατ' αὐτῶν, καὶ με παρεκάλουν ἐπιτρέπειν αὐτοὺς τιμωρήσασθαι τοὺς τοιαῦτα τολμήσαντας. Παντοίως μὲν οὖν ἐγενόμην πείθων αὐτοὺς φείσασθαι τῶν ἀνδρῶν· πᾶσαν γὰρ ἡδὲν στάσιν ὀλεθρον οὖσαν τοῦ κοινῆ συμμέροντος. Τὸ δὲ πλῆθος ἔσχε τὴν κατ' αὐτῶν ὀργὴν ἀμετάβλητον, καὶ πάντες ὀρμησαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ κατέλυον οἱ περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐγὼ δὲ, συνορῶν τὴν ὀρμὴν οὖσαν αὐτῶν ἀνεπίσχετον, ἀναπηδῆσας ἐφ' ἵππων ἐκέλευσα τοῖς πλήθεσι πρὸς Σωγάνην κώμην ἐπεσθαι, Ἰαθάρων ἀπέχουσαν εἰκοσι στάδια.

25 Καὶ τοιοῦτω στρατηγῇματι χρῆσάμενος παρέσχον ἐμκυτῶ τὸ μὴ δοκεῖν ἐμυλίου πολέμου κατάρχειν.

νβ'. Ἐπεὶ δὲ περὶ τοὺς Σωγανέας ἐγενόμην, ἐπιστήσας τὸ πλῆθος, καὶ παραινέσει χρῆσάμενος περὶ τοῦ μὴ πρὸς τὰς ὀργὰς καὶ ταῦτ' ἐπ' ἀνηκέστοις τιμωρίαις ὀξέως φέρεσθαι, κελεύω τοὺς καθ' ἡλικίαν ἡδὴ προβεβηκότας καὶ πρώτους παρ' αὐτοῖς ἑκατὸν ἀνδρας, ὡς πορευομένους εἰς τὴν Ἱερουσαλυμιτῶν πόλιν εὐτρεπίεσθαι, μέμψιν ποιησομένους ἐπὶ τοῦ δήμου τῶν τὴν χώραν διαστασιαζόντων· « καὶ ἂν ἐπικλαυθῶσιν, ἔφη, πρὸς τοὺς

35 « λόγους ὑμῶν, παρακαλέσετε τὸ κοινὸν γράψαι πρὸς « ἐμέ, μένειν κελεύοντας ἐπὶ τῇ Γαλιλαίᾳ, τοὺς δὲ περὶ « τὸν Ἰωνάθην ἀναχωρεῖν ἐκεῖθεν. » Ταύτας αὐτοῖς τὰς ὑποθήκας δοὺς, ἐναρμόσαμένους τε ταχέως ἐκείνων, ἡμέρᾳ τρίτῃ μετὰ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἀποστολὴν ἐποίησαμην, συμπέμψας ὀπλίτας πεντακοσίους. Ἐγραψα δὲ καὶ τοῖς ἐν Σαμαρείᾳ φίλοις προνοήσασθαι τοῦ ἀσφαλῆ γενέσθαι τὴν πορείαν αὐτοῖς· ἡδὴ γὰρ ὑπὸ Ῥωμαίοις ἦν ἡ Σαμάρεια, καὶ πάντως ἔδει τοὺς ταχὺ βουλομένους ἀπελθεῖν δι' ἐκείνης πορεύεσθαι· τρισὶ

40 γὰρ ἡμέραις ἀπὸ Γαλιλαίας ἐνεστὶν οὕτως εἰς Ἱερουσόλυμα καταλῦσαι. Συμπαρέπεμψα δὲ τοὺς πρόσβεις καὶ ὡς μέχρι τῶν τῆς Γαλιλαίας ὁρίων, φύλακας ἐπιστήσας ταῖς ὁδοῖς, ὑπὲρ τοῦ μὴ βράδιος τινὰ μαθεῖν ἀπαλλαττομένους. Καὶ ταῦτα πράξας ἐν Ἰάφοις τὴν δια-

50 τριβὴν ἐποιούμην.

νγ'. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην, διαμαρτάνοντες τῆς κατ' ἐμοῦ πράξεως, Ἰωνάνην ἀπέλυσαν εἰς τὰ Γίσγαλα, αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν Τιβεριεὺν πόλιν πεπορεύοντο λήψεσθαι προσδοκῶντες αὐτὴν ὑποχείριον, ἐπειδὴ καὶ Ἰησοῦς,

dacii impudenter conflictum omittentibus. Sed multitudinem dicebam me literas accepisse a perferentibus, qui non inviti eas mihi dederint: quippe nolebam adversarios quidquam resciscere de custodiis, ne prae metu literas scribere desinerent.

51. Quum ista audivisset multitudo, exasperati gestiebant in Jonatham et qui cum eo aderant impetum facere, quasi interfectori. Atque id sane perfecissent, nisi Galilaeos quidem furentes coluibuissem, Jonathae vero ejusque collegis divissem me illis ignorere quae jam ante gesserint, si modo resipiscere, et profecti in patriam his a quibus missi erant vera referrent de rebus a me administratis. His dictis eos dimittebam, quamvis scirem nihil esse facturos eorum quae pollicebantur. At multitudo contra eos in iram accendebatur, neque obsecrabant ut ipsis permitterem de illis qui talia ausi fuerint poenas sumere. Verum ego summpotere adnitebar, quo eis persuaderem, istis ut parcerent hominibus: probe enim noveram omnem seditionem bono publico in perniciem cedere. At multitudo immobilis perstabat in sua contra eos iracundia, unoque impetu omnes in domum ferebantur, in qua Jonathas ejusque collegae diversabantur. Ego vero, quum conspicerem impetum illorum coluberi non posse, in equum insiliens, jussi multitudinem me sequi ad Soganam usque vicum, a Gabaris viginti stadiis distantem. Atque ejusmodi usus strategemate hoc mihi met praestabam, ut pro belli civilis auctore nequaquam habear.

52. Postquam autem propius ad Soganenses accesseram, quum multitudinem stitissem, eosque admonuissem ne ad irascendum et gravissimas poenas ocus ferrentur, jubeo centum aetate proveciores et dignitate praestantes se parare, ut qui in Hierosolymitarum urbem profecturi essent, et querelam apud populum habituri adversus eos qui in regione seditionem moverent: illisque dicebam, « si contigerit eos « flecti oratione vestra, a comuni Hierosolymorum efflagitate ut literas ad me dent, jubentes memet in Galilaea « manere, et Jonatham ejusque collegas inde discedere. » Quum ista illis suggessissem mandassemque, illique statim se ad profectionem instruxissent, tertio post habitam concionem die eos in legationem misi, unaque cum eis milites quingentos. Etiam amicis Samariae scripsi, darent operam ut legati per eorum agrum tuto iter facerent: tum enim Romanorum in potestate erat Samaria; et omnino necesse erat volentibus celeriter Hierosolyma proficisci per eam transire: sic enim tribus diebus e Galilaea Hierosolyma pervenitur. Praeterea ipse legatos deduxi ad fines usque Galilaeae, custodes qui viis praessent constituens, ne quis facile legatos discessisse rescisceret. Quumque ista perfecissem, apud Japha morabar.

53. Jonathas autem ejusque collegae, quum frustrati essent in iis quae contra me moliti sunt, Joannem Gischala remiserunt; ipsi vero in urbem Tiberiadem profecti sunt, spei pleni fore ut eam in suam potestatem redigerent: quando-

δ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἐκείνῳ ἄρχων, ἐγεγράφει
 πρὸς αὐτοὺς, πείσειν ἐπαγγελλόμενος τὸ πλῆθος ἐλ-
 θόντας ὑποδέχεσθαι καὶ αὐτοῖς ἐλίσθαι προστεθῆναι.
 Ἰκέσιντο μὲν ἐπὶ τοιαύταις ἐλπίσιν ἀπῆλθον. Ἀπαγ-
 γέλλει δέ μοι ταῦτα Σίλας διὰ γραμμάτων, ὃν ἔφη τῆς
 Τιβεριάδος ἐπιμελητὴν καταλειπομένῳ, καὶ σπεύδειν
 ἡζίου. Κἀγὼ, ταχέως ὑπακούσας αὐτῷ καὶ παρα-
 γεγόμενος, εἰς κίνδυνον ἀπωλείας κατέστην ἐξ αἰτίας
 τοιαύτης. Οἱ περὶ τὸν Ἰωάνην γεγόμενοι παρὰ τοῖς
 10 Τιβεριεῦσι, καὶ πολλοὺς πείσαντες ἀποστῆναι μου δια-
 φόρους ὄντας, ὡς ἤκουσαν τὴν ἐμὴν παρουσίαν, δέσαν-
 τες περὶ αὐτῶν ἦχον πρὸς ἐμέ. Καὶ ἀσπασάμενοι μα-
 χαρίζειν ἔλεγον οὕτω περὶ τὴν Γαλιλαίαν ἀναστρα-
 φέντα, συνήδεσθαι τε διὰ τιμῆς ἀγομένου· κόσμον γὰρ
 15 αὐτῶν εἶναι τὴν ἐμὴν δοῖαν ἔρασαν, ὡς ἂν διδασκάλων
 τ' ἐμοῦ γενομένων καὶ πολιτῶν. Δικαιοτέρην τε τῆς
 Ἰωάννου τὴν ἐμὴν πρὸς αὐτοὺς φιλίαν ὑπάρχειν ἔλεγον,
 καὶ σπεύδειν μὲν εἰς τὴν οἰκίαν ἀπελθεῖν, περιμένειν
 δὲ ἕως ὑπογέριον τὸν Ἰωάννην ἐμοὶ ποιήσωσιν. Καὶ
 20 ταῦτα λέγοντες ἐπώμοσαν τοὺς φρικωδεστάτους ὄρκους
 παρ' ἡμῖν, δι' οὓς ἀπιστεῖν οὐ θεμιτὸν ἡγοῦμην. Καὶ
 δὴ παρακαλοῦσί με τὴν κατάλυσιν ἀλλαγῶς ποιήσασθαι,
 διὰ τὸ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν εἶναι σάββατον· ὀφείσθαι
 δὲ μὴ δεῖν ὑπ' αὐτῶν τὴν πόλιν τῶν Τιβεριέων ἐρ-
 25 χον.

νό. Κἀγὼ μὴδὲν ὑπονοήσας, ἐς τὰς Ταριχάδας
 ἀπῆλθον, καταλιπὼν ὅμως ἐν τῇ πόλει τοὺς πολυπρα-
 γμονήσοντας εἰ τι περὶ ἡμῶν λέγοιτο. Διὰ πάσης δὲ
 τῆς ὁδοῦ, τῆς ἀπὸ Ταριχαίων εἰς Τιβεριάδα φερούσης,
 30 ἐπέστησα πολλοὺς, ἵνα μοι δι' ἀλλήλων σημήνωσιν
 ἅπερ ἂν παρὰ τῶν ἐν τῇ πόλει καταλειφθέντων πυνθά-
 νωνται. Κατὰ τὴν ἐπιούσαν οὖν ἡμέραν συνάγονται
 πάντες εἰς τὴν προσευχὴν, μέγιστον οἰκημα πολλῶν ὄχλων
 ἐπιδεδῆσθαι δυνάμενον. Εἰσελθὼν δὲ ὁ Ἰωάννης φα-
 35 νερώς μὲν περὶ τῆς ἀποστάσεως οὐκ ἐτόλμα λέγειν, ἔφη
 δὲ στρατηγοῦ κρείττονος χρεῖαν τὴν πόλιν αὐτῶν ἔχειν.
 Ἰησοῦς δ' ἄρχων οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἀναφανδὸν εἶπεν,
 « αἰμενὶόν ἐστιν, ὃ πολῖται, τέσσαρσιν ἡμᾶς ἀνδράσιν
 « ὑπακούειν ἢ ἐνί, καὶ κατὰ γένος λαμπροῖς καὶ κατὰ
 40 « σύνεσιν οὐκ ἀδόξοις. » Ὑπεδῆκινε δὲ τοὺς περὶ Ἰω-
 νάνην. Ταῦτ' εἰπόντα τὸν Ἰησοῦν ἐπήγει παρελθὼν
 Ἰούδας, καὶ τινες ἐκ τοῦ ὄχλου συνέπειθεν. Οὐκ
 ἤρρεσκετο δὲ τοῖς λεγθεῖσι τὸ πλῆθος, καὶ πάντως ἂν
 εἰς στάσιν ἐνέωρσαν, εἰ μὴ τὴν σύνοδον διέλυσεν ἐπελ-
 45 θύσα ἑκτὴ ὥρα, καθ' ἣν τοῖς σάββασιν ἀριστοποιεῖσθαι
 νόμιμόν ἐστιν ἡμῖν. Καὶ οἱ περὶ τὸν Ἰωάνην, εἰς
 τὴν ἐπιούσαν ὑπερθέμενοι τὴν βουλὴν, ἀπήεσαν ἀπρα-
 κτοι. Εὐθύς δέ μοι τοῦτων ἀπαγγελλέντων, πρῶτ' ἐπέ-
 γνων εἰς τὴν Τιβεριέων πόλιν ἀφικέσθαι καὶ τῇ ἐπιούσῃ
 50 περὶ πρώτην ὥραν ἦχον ἀπὸ τῶν Ταριχαίων, καταλαμ-
 βάμεν δὲ συναγόμενον ὄχρ' τὸ πλῆθος εἰς τὴν προσευ-
 χήν· ἐφ' ὃ τ' ἂν αὐτοὺς σύνοδος, οὐκ ἐγίνωσκον οἱ συλ-
 λεγόμενοι. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰωάνην ἀπροσδοχῆτως
 θεασάμενοί με παρόντα διεταρσύνοντο· εἰτ' ἐπινούσι

quidem et Jesus, qui eo tempore summæ rerum istic præ-
 erat, scripserat ad ipsos, promittens se populo persuasu-
 rum esse ut venientes exciperent, et in eorum partes
 transire vellent. Illi quidem hujusmodi spe freti illinc
 digressi sunt. Ista autem Silas mihi per literas significat,
 (quem dixi Tiberiædis curatorem me reliquisse,) utque fe-
 stinarem me rogabat. Atque ego, quum e vestigio illi obse-
 quutus eo me contulisset, in interitus periculum incidi ex
 hujusmodi causa. Jonathas ejusque collegæ, quum apud
 Tiberienses essent, et multis adversæ mihi factionis a me
 delicere suasissent, quum primum me adesse audissent,
 de se solliciti ad me veniunt, meque salutato beatum præ-
 dicabant, qui ita me gesserim in Galilææ rebus admini-
 strandis, seque mihi gratulari quod tanto in honore habitus
 essem; meam enim gloriam sibi in decus cedere dicebant,
 ut qui civis ipsorum et ab ipsis institutus fuisset. Adji-
 ciebantque justius esse ut meam erga ipsos amicitiam quam
 Joannis complecterentur: et domum quidem ocios redire
 aiebant, manere vero donec Joannem in meam potestatem
 tradiderint. Atque ista loquuti jusjurandum jurarunt unum
 et alterum, ex iis quæ apud nos horroris plenissima ha-
 bentur, quorum gratia illis diffidere nefas ducebam. Deinde
 me rogabant ut in alium locum deverterem, quod in crasti-
 num diem sabbatum incideret; ipsosque minime decere aie-
 bant Tiberiensium civitatem in tumultus conjicere.

54. Tum ego nihil suspicatus Tarichæas me conferrebam,
 relictis tamen aliquibus in civitate, curiose in sermones
 inquisituris, qui de me sererentur; et per omnem viam,
 quæ a Tarichæis Tiberiadem ferebat, aliquamultos dispo-
 sui, qui, alius ex alio, mihi significarent quæcunque inau-
 dirent ab iis qui in urbe relictis erant. Die igitur sequenti
 omnes congregantur in proseucham, domum amplissimam
 et ingentis multitudinis capacem. Quum autem Joannes
 esset ingressus, palam quidem minime audebat verba fa-
 cere de defectione, duce vero meliore civitati ipsorum opus
 esse aiebat. At Jesus, qui urbi præerat, nihil dissimulans,
 aperte dicebat, « præstat, o cives, quattuor nos viris quam
 « uni parere, præsertim illustri ortis genere, et rerum scien-
 « tia inclitis. » Quibus verbis Jonathas subindicabat ejus-
 que collegas. Hæc loquutum Jesum Justus, quum in medium
 prohiisset, laudibus extollebat, et nonnullos e plebe in suam
 sententiam adducebat. At populo haud placebant quæ dicta
 erant, et procubito coorta fuisset seditio, nisi necesse
 habuissent e concione discedere sexta hora appetente, quo
 tempore moris est nobis Sabbatis prandere. Atque Jona-
 thas ejusque collegæ, quum in crastinum diem concilium
 distulissent, re infecta abierunt. Istitis autem mihi actutum
 renunciatis, decrevi mane Tiberiadem pervenire: et prima
 diei sequentis hora a Tarichæis veniebam, populumque in
 proseucham jamjam congregatum deprehendo: quem vero
 in linem advocarentur in concionem, plane nesciverunt qui
 convenerant. At Jonathas ejusque collegæ, quum me ex
 improvviso adesse conspexissent, primo perturbati erant,
 deinde illis in mentem venit rumorem spargere procul visos

διαδοῦναι λόγον ὅτι Ῥωμαίων ἱππεῖς ἐν τῇ μεθορίῳ πόρρω τριάκοντα σταδίων ἀπὸ τῆς πόλεως, κατὰ τόπον λεγόμενον Ὀμόνοϊαν, εἰσὶν ἐνωραμένοι. Καὶ προσαγγελλέντων τούτων ἐξ ὑποβολῆς παρεκάλουν οἱ περὶ τὸν

5 Ἰωνάθην μὴ περιδεῖν ὑπὸ τῶν πολέμιων λεηλατούμενην αὐτῶν τὴν γῆν. Ταῦτα δ' ἔλεγον δι' ἐννοίας ἔχοντες ἐμὲ προφάσει τῆς κατεπειγούσης βοηθείας μεταστήσαντες αὐτοὶ τὴν πόλιν ἐχθράν μοι κατασκευάσαι.

10 νε'. Ἐγὼ δὲ καίπερ εἰδὼς αὐτῶν τὸ ἐνθύμημα ὁμοῦς ὑπήκουσα, μὴ δοῶν παράσχω τοῖς Τιβεριεῦσιν οὐ προνοούμενος αὐτῶν τῆς ἀσφαλείας. Ἐξῆλθον οὖν, καὶ γεόμενος κατὰ τὸν τόπον, ὡς οὐδ' ἔγνος πολέμιον ἤβρον, ὑποστρέψω συντόνας δδεύσας καὶ καταλαμβάνων

15 τὴν τε βουλὴν πᾶσαν συνεληλυθυῖαν καὶ τὸν δημοτικὸν ὄχλον, ποιουμένους τε πολλὴν κατηγορίαν μου τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην, ὡς τοῦ μὲν τὸν πόλεμον ἐπελαφρύνειν αὐτοῖς ἀμελοῦντος, ἐν τρυφαίᾳ δὲ διάγοντος. Ταῦτα δὲ λέγοντες προὔφερον ἐπιστολὰς τέσσαρας ὡς ἀπὸ τῶν ἐν

20 τῇ μεθορίᾳ τῆς Γαλιλαίας γεγραμμένας πρὸς αὐτοὺς, ἐπὶ βοήθειαν ἤκειν παρακαλοῦντων, (Ῥωμαῖον γὰρ δύναμιν μέλλειν ἱππέων τε καὶ πεζῶν εἰς τρίτην ἡμέραν τὴν γῶρξιν αὐτῶν λεηλατεῖν,) ἐπισπεύδειν τε καὶ μὴ περιορῆσαι δεομένους. Ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ Τιβεριεῖς,

25 λέγειν ἀληθῆς δοῶντας αὐτοὺς, καταβολήσεως ἐποιῶντο, μὴ καθεζεσθαι με δεῖν λέγοντες, ἀλλ' ἀπελθεῖν ἐπικουρήσοντα τοῖς ὁμοεθνεῖσι αὐτῶν. Πρὸς ταῦτ' ἐγὼ (συνῆκα γὰρ τὴν ἐπινόειαν τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην) ὑπακούσεσθαι μὲν ἔφην ἐτόιμως, καὶ χωρὶς ἀναβολῆς δρμήσειν πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιγγειλάμην· συνεβού-

30 λειον δ' ὁμοῦς, καὶ ἐπεὶ τὰ γράμματα κατὰ τέσσαρας τόπους Ῥωμαῖους σημαίνει προσβαλεῖν, εἰς πέντε μοῖρας διαιῶντας τὴν δύναμιν, ἐκάστη τούτων ἐπιστῆσαι τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς ἐταίρους αὐτοῦ· πρέ-

35 πειν γὰρ ἀνδράσι ἀγαθοῖς μὴ μόνον συμβουλευεῖν, ἀλλὰ καὶ χρεῖας ἐπειγούσης ἡγουμένους βοηθεῖν· ἐγὼ γὰρ πλὴν μιᾶς μοῖρας οὐκ ἔφην ἀφῆγεσθαι δυνατὸς εἶναι. Σφόδρα τῷ πλήθει συνήρσεν ἡ ἐμὴ συμβουλίαι. Κάκεινους οὖν ἠνάγκαζον ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξίεναι. Τοῖς

40 δ' οὐχὶ μετρίως συνεχύθησαν αἱ γυνῶμαι, μὴ κατεργασμένοις ἀδιανοήθησαν, ἐμοὶ τοῖς ἐπιχειρήμασιν αὐτῶν ἀντιστρατηγήσαντος.

νε'. Ἢς δὲ τις ἐξ αὐτῶν Ἀνανίας τοῦνομα, πονηρὸς ἀνὴρ καὶ κακοῦργος, εἰσῆγγεῖτο τοῖς πλήθεσι πανδημεῖ

45 νηστεῖαν εἰς τὴν ἐπιούσαν τῷ Θεῷ προθέσθαι· καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐκέλευεν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον ἀνόπλους παρεῖναι, τῷ Θεῷ φανερὸν ποιήσαντας ὅτι μὴ τῆς παρ' ἐκείνου τυγχάνοντες βοηθείας πᾶν ὄπλον ἄχρηστον εἶναι νομίζουσιν. Ταῦτα δ' ἔλεγεν οὐ δι' εὐσέβειαν, ἀλλ'

50 ὑπὲρ τοῦ λαβεῖν ἀνοπλὸν με καὶ τοὺς ἐμούς. Κἀγὼ δι' ἀνάγκην ὑπήκουον, μὴ δοῶν καταρροεῖν τῆς περὶ τὴν εὐσέβειαν ὑπόθηκας. Ὡς οὖν ἀνεχωρήσαμεν ἐπὶ τὰ αὐτῶν, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην γράρουσι τῷ Ἰωάννῃ πρὸς αὐτοὺς ἔωθεν ἀφικέσθαι κελεύοντες μεθ'

esse Romanorum equites in confiniis, triginta stadiis ab urbe, in loco qui Homonoea dicitur. Atque istis nunciatis, admonendo hortandoque subijciunt Jonathas ejusque collegæ, non permittendos esse hostes agrum ipsorum depopulari. Dicebant autem hæc eo animo ut, quum me auxilii præsentis ferendi prætextu ab urbe amovissent, ipsi interim eam mihi infestam infensamque redderent.

55. Ego vero, etiamsi probe noram quid illi in mente agerent, eis tamen obsequutus sum, ne Tiberiensibus viderer parum prospicere illorum securitati. Itaque egressus sum, quumque ad locum pervenissem, ubi ne vestigium quidem ullum hostium deprehendi, maturato itinere revertor, et senatum omnem populique multitudinem congregatam invenio, et Jonatham ejusque collegas prolixam in me accusationem instituentes, quasi nihil pensi haberem eos belli miseriis levare, interim vero in deliciis ipse vitam agerem. Quum ista dicerent, quatuor epistolas proferebant, quasi ab his qui in Galilææ confiniis degebant ad ipsos scriptas, ut sibi subveniretur obsecrantibus, (Romanorum quippe copias equestres pedestresque intra triduum regionem illorum populaturas esse,) et orantibus ut summa adhiberetur festinatio, et non negligerentur. His auditis Tiberienses, rati illos vera dicere, clamore sublato mihi nequaquam desidendum esse dicebant, sed ad ferendas popularibus suis suppetias abundum. Ad hæc ego, ut qui intelligerem quid Jonathas sociique cogitarent, respondi me prompte imperata facturum esse, promissique sine mora in bellum profecturum: ceterum, quandoquidem literæ significarent Romanos in loca quattuor incursionem facere, suadebam oportere in quinque partes divisæ copiis Jonatham ejusque socios singulos singulis præfici: decere enim viros fortes non modo consilium dare, sed et aliis necessitate urgente ad opem ferendam præire; nam fieri non posse dicebam ut ego nisi partis unius me ducem præberem. Hoc meum consilium vehementer placuit multitudini. Itaque et eos compulerunt ad bellum proficisci. Illi vero non mediocriter animis consternati erant, ut qui perficere non potuerint quæ mente versaverant, quod ego contra ea quæ moliebantur strategemata adhibuerim.

56. Unus autem ex illis, nomine Ananias, vir sceleratus et malorum artifex, auctor erat multitudini ut in crastinum diem universo populo apud Deum indiceretur jejunium: jussitque eadem hora sine armis convenire in eundem locum, Deo palam facturos quod arma parum valere existiment, nisi ipse eis adsit in auxilium. Hæc autem non pietatis ergo dicebat, sed ut me meosque inermes opprimerent. Atque ego, necessitate coactus, parebam, ne piam admonitionem contemnere viderer. Postquam igitur nosmet in domum quisque suam recepimus, Jonathas ejusque collegæ scribunt Joanni, adhortantes ut mane ad ipsos veniat secum

ὅσων ἂν στρατιωτῶν δυνήθῃ λήψεσθαι γὰρ εὖ ἐμὲ ὑπο-
χειρίσιν καὶ ποιήσιν ὅπερ ἔχοι δι' εὐχῆς. Δεξιόμενος
δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνος, ὑπακούειν ἔμελλεν. Ἐγὼ
δὲ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας δύο τῶν περὶ ἐμὲ σωματοφυ-
λάκων, τοὺς κατ' ἀνδρείαν δοκιματώτους καὶ κατὰ πί-
στιν βεβαίους, κελεύω ξιφίδια κρύψαντας ὑπὸ τὰς
εσθῆτας ἐμοὶ συμπροελθεῖν, ἵν' εἰ γένοιτο παρὰ τῶν
ἐχθρῶν ἐπιθέσεις ἀμυνώμεθα. Θώρακα δ' ἔλαβον αὐ-
τὸς, καὶ μάχιραν ὑπεξωσάμην ὥς οἶόν τε ἦν ἀφανέ-
στατα, καὶ ἄλλον εἰς τὴν προσευχὴν.

νζ'. Τοὺς μὲν οὖν σὺν ἐμοὶ πάντας ἐκκλεῖσαι προσέ-
ταξεν Ἰησοῦς ὁ ἄρχων. Αὐτὸς γὰρ ταῖς θύραις ἐξε-
πτήκει· μόνον δὲ μετὰ τῶν φίλων εἰσελθεῖν εἴασεν.
Ἦδη δ' ἡμῶν τὰ νόμιμα ποιοῦντων καὶ εἰς εὐχὰς τρα-
πομένων, ἀναστὰς δ' Ἰησοῦς περὶ τῶν ληφθέντων ἐκ
τοῦ ἐμπρησμοῦ τῆς βασιλικῆς σκευῶν καὶ τοῦ ἀσπίου
ἀργυρίου ἐπυνθάνετό μου παρὰ τὴν τυγχάνει κείμενα.
Ταῦτα δ' ἔλεγε διατρίβειν τὸν χρόνον βουλόμενος, ἕως
ἂν δ' Ἰωάννης παραγένηται. Καγὼ πάντα Κάπελλον
ἔχον ἔφην καὶ τοὺς δέκα πρώτους Τιβεριέων, ἀνακρί-
ναι δ' αὐτοὺς ἔφην εἰ ψευδομαί. Τῶν δὲ παρ' ἑαυτοῦ
εἶναι λεγόντων, « οἱ δ' εἰκοσιν, εἴπει, χρυσοὶ οὐς ἔλαβες
πωλήσας τινὰ σταθμὸν ἀσπίου τί γεγόνασιν; » Καὶ τού-
τους ἔφην δεδωκέναι πρέσβειν αὐτὸν ἐφόδιον πεμψαῖ-
σιν εἰς Ἱεροσόλυμα. Πρὸς ταῦτα οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰω-
νάθην οὐ καλῶς ἔφασαν πεποιηκέναι με δόντα τοῖς
πρέσβεσι τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινοῦ. Παροξυνθέντος δὲ
τοῦ πλήθους ἐπὶ τούτοις, (ἐνόησαν γὰρ τῶν ἀνθρώπων
τὴν πονηρίαν,) συνεῖς ἐγὼ στάσιν μέλλουσαν ἐξάπτε-
σθαι, καὶ προσεξερεθίσαι μάλλον βουλόμενος τὸν δῆμον
ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους, « ἄλλ' εἰ γε μὴ ὀρθῶς, εἶπον,
« ἔπραξα δούς τὸν μισθὸν ἐκ τοῦ κοινοῦ τοῖς πρέσβεσιν
« ὑμῶν, παύεσθε χαλεπαίνοντες· ἐγὼ γὰρ τοὺς εἰκοσι
« χρυσοὺς αὐτὸς ἀποτίσω. »

νη'. Ταῦτ' εἰπόντος, οἱ μὲν περὶ τὸν Ἰωνάθην ἡσύ-
χασαν, ὁ δὲ δῆμος ἔτι μάλλον κατ' αὐτῶν παρωζύνθη,
φανερὰν ἐπιδεικνυμένων τὴν ἀδικίαν πρὸς ἐμὲ δυσμέ-
νειαν. Συνιδὼν δὲ τὴν μεταβολὴν Ἰησοῦς, τὸν μὲν
δῆμον ἐκέλευσεν ἀναχωρεῖν, προσμεῖναι δὲ τὴν βουλὴν
ἡξίωσεν· οὐ γὰρ δύνασθαι ὑορυδουμένους περὶ πρα-
γμάτων τοιούτων τὴν ἐξέτασιν ποιῆσθαι. Τοῦ δὲ δῆ-
μου βοῶντος μὴ καταλείψειν παρ' αὐτοῖς ἐμὲ μόνον,
ἥκε τις ἀγγέλλων κρύφα τοῖς περὶ τὸν Ἰησοῦν Ἰωάν-
νην μετὰ τῶν ὁπλιτῶν πλησιάζειν. Καὶ οἱ περὶ τὸν
Ἰωνάθην οὐκέτι κατασχόντες αὐτοὺς, (τάχα καὶ τοῦ
θεοῦ προνοούντος τῆς ἐμῆς σωτηρίας· μὴ γὰρ ἂν γενο-
μένου τούτου πάντως ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου διεφθάρην,)
« παύσασθε, ἔφη, ὦ Τιβεριεῖς, τὴν ζήτησιν εἰκοσι
« χρυσῶν ἔνεκεν. Διὰ τούτους μὲν γὰρ οὐκ ἀξίός ἐστιν
« Ἰώσηπος ἀποθανεῖν, ὅτι δὲ τυραννεῖν μὲν ἐπεθύμησε,
« καὶ τὰ Γαλιλαίων πλήθῃ λόγοις ἀπατήσας τὴν ἀρ-
« γὴν αὐτῶν κατεκτήσατο. » Ταῦτα δὲ λέγοντος, εὐθὺς
μοι τὰς χεῖρας ἐπέβαλλον ἀναγρεῖν τε εἰπερώοντο. Ὅς
δ' εἶδον οἱ σὺν ἐμοὶ τὸ γινόμενον, σπασάμενοι τὰς μα-

adducens quotcunque milites possit : facile enim me cap-
tulum esse et facturum quicquid facere vellet. Ille ac-
ceptis literis dicto audire in animo habebat. Ego vero die
sequenti duos ex satellitibus qui circa me erant, fortitudinē
spectatissimos fideique constantes, jubeo sicis sub vestibus
celatis una mecum prodire, ut, si hostes vim intentarent,
eam propulsarem. Thoracem præterea ipse cepi et
gladio me succinxī, quam occultissime fieri potuit, et in
proseucham veniebam.

57. Ceterum eos qui mecum erant omnes excludi præ-
cepit Jesus princeps. Ipse enim foribus adstitit, solum-
que cum amicis ingredi sivit. Quum autem adhuc in ritibus
patriis occuparemur et ad preces converteremur, surrexit
Jesus, et me de supellectile et argento non signato e regia,
dum combureretur, ereptis percontabatur, apud quem depo-
sita essent : atque hæc eo animo dicebat ut tempus extrabe-
ret tantisper dum Joannes adveniret. Ego respondi, quic-
quid fuerit penes Capellum esse et decem Tiberiensium pri-
mores, jussique ut ex ipsis sciscitarentur an mentirer.
Illis vero in sua potestate esse dicentibus, subjecit, « at isti
viginti aurei quos capiebas, quum certum auri non signati
pondus vendidisses, quid de iis factum est? » Et hos, inquam,
dedi viaticum legatis ab illis Hierosolyma missis. Ad hæc
Jonathas quidem ejusque collegæ responderunt non recte
a me factum, quod legatis ex publica pecunia mercedem
solverim. Ex istis multitudine exasperata, ut quæ homi-
num malignitatem perspexerat, quum ipse intelligerem non
procul a seditione rem abesse, cupiensque magis etiam con-
tra eos populum irritare, adjiciebam : « si male feci,
« quod legatis vestris mercedem dederim ex publico, desi-
« nite mihi succensere; nam ipse viginti istos aureos re-
« pendam. »

58. Quum ista dixissem, Jonathas quidem ejusque col-
legæ conticuerunt : populus vero magis adhuc adversus
illos incitatus erat, ut qui iniquam erga me malevolentiam
palam fecerant. Atque Jesus, ubi *animorum mutatio-*
nem vidit, populum quidem abire jussit, senatum vero ut
maneret imploravit : fieri enim non posse ut in tumultu
de ejusmodi negotiis inquisitio haberetur. Populo autem
clamante se neutiquam me solum apud eos relicturos esse,
accedebat quidam, Jesu ejusque sociis clam nuncians in
propinquo esse Joannem cum militibus. Tum Jonathas
non valens amplius sese colibere, (Deo fortasse salutis mem
prospiciente; nisi enim id contigisset a Joanne interissem,) in
hæc verba erumpit, « desinite, o Tiberienses, de viginti
« aureis inquirere; propter hos enim haud morte dignus
« est Josephus, sed quod tyrannidem affectavit, et decepto
« verborum lenociniis Galilæorum vulgo imperium in eos
« est adeptus. » Ista autem quum diceret, e vestigio ma-
nus in me iniiciebant, meque interficere adnabantur. At
quum primum comites mei facinus conspexerunt, gladius

χαίρας καὶ παίειν ἀπειλήσαντες, εἰ βιάζοντο, τοῦ τε δήμου λίθους ἀρμένον, καὶ βάλλειν ἐπὶ τὸν Ἰωνάθην ὀρμήσαντος, ἐξαρπάζουσί με τῆς τῶν πολέμιων βίβας.

νθ'. Ἐπεὶ δὲ προσελθὼν ὀλίγον ὑπκντιάζειν ἐμελλον
6 τὸν Ἰωνάννην ἰόντα μετὰ τῶν ἡπλιτῶν, δεισας ἐκείνων
μὲν ἐξέκλιναν· διὰ στενωποῦ δὲ τινος ἐπὶ τὴν λίμνην
συνθεῖς καὶ πλοίου λαβόμενος, ἐμβὰς εἰς τὰς Ταριχαίας
διεπεραιώθη, ἀπροσδοκῆτως τὸν κίνδυνον διαφυγών.
Μεταπέμπομαί τε εὐθὺς τοὺς πρωτεύοντας τῶν Γαλι-
10 λαίων· καὶ φράζω τὸν τρόπον ὃ παρεσπονδηθεὶς ὑπὸ
τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην καὶ τοὺς Τιβεριοῦς παρ' ὀλίγον
διαφθαρείην παρ' αὐτῶν. Ὁργισθὲν δ' ἐπὶ τοῦτοις
τῶν Γαλιλαίων τὸ πλῆθος παρεκελεύετό μοι μηκέτι μέλ-
λειν τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον ἐκτρέφειν, ἀλλ' ἐπιτρέ-
15 πειν αὐτοῖς ἐλθοῦσιν ἐπὶ τὸν Ἰωνάννην ἄρδην αὐτὸν
ἀρᾶνσαι καὶ τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην. Ἐπεὶ γὰρ δ'
ὅμως αὐτοὺς ἐγὼ, καίπερ οὕτως ὀργιζομένους, περιμέ-
νειν αὐτοὺς κελεύων ἕως μάθωμεν τί οἱ πεμψθέντες ὑπ'
αὐτῶν εἰς τὴν Ἱερουσαλυμιτῶν πόλιν ἀπαγγελοῦσιν·
20 μετὰ τῆς ἐκείνων γὰρ γνώμης τὰ δοκούντα πράττειν
αὐτοὺς ἔφην. Καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἔπεισα. Τότε δὴ
καὶ Ἰωνάννης, οὗ λαβούσης αὐτοῦ τέλος τῆς ἐνέδρας,
ἀνεξέρχυνεν εἰς τὰ Ἰσραῖλα.

ξ'. Μετ' οὐ πολλὰς δ' ἡμέρας ἀφικνοῦνται πάλιν
25 οὗς ἐπέμψαμεν, καὶ ἀπήγγελλον σφόδρα τὸν δῆμον ἐπὶ
τοὺς περὶ τὸν Ἀνανὸν καὶ τὸν Σίμωνα τὸν τοῦ Γαμα-
λιήλου παρωζύνθαι, ὅτι χωρὶς γνώμης τοῦ κοινοῦ
πέμψαντες εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐκπεσεῖν με παρεσκεύα-
σαν. Ἐρχασιν δ' οἱ πρέσβεις ὅτι καὶ τὰς οἰκίας αὐτῶν
30 ὁ δῆμος ὄρμησεν ἐμπιπράναι· ἔφερον δὲ καὶ γράμ-
ματ' αἰ' ὧν οἱ τῶν Ἱερουσαλυμιτῶν πρῶτοι, πολλὰ
τοῦ δήμου δεσθέντος αὐτῶν, ἐμοὶ μὲν τῆς Γαλιλαίας
ἀρχὴν ἐβεβήκειον, τοῖς δὲ περὶ τὸν Ἰωνάθην προσέ-
τασσον εἰς τὴν οἰκίαν ὑποστρέφειν ὅσσοι. Ἐντυ-
35 γὼν οὖν ταῖς ἐπιστολαῖς εἰς Ἀρβήλα κώμην ἀφικόμην,
ἐνθα σύνοδον τῶν Γαλιλαίων ποιησάμενος ἐκέλευσα
τοὺς πρέσβεις διηγεῖσθαι τὴν τῶν Ἱερουσαλυμιτῶν ἐπὶ
τοῖς πεπραγμένοις ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἰωνάθην ὀργὴν
καὶ μισοπονῆριαν, καὶ ὡς κυρώσειαν ἐμοὶ τῆς χώρας
40 αὐτῶν τὴν προστασίαν, τὰ τε πρὸς τοὺς περὶ τὸν Ἰω-
νάθην γεγραμμένα περὶ ἀπαλλαγῆς· πρὸς οὓς δὴ καὶ
τὴν ἐπιστολὴν εὐθέως διεπεμψάμην, πολυπραγμονῆσαι
τὸν κομίσαντα κελεύσας τί ποιεῖν μέλλουσιν.

ξα'. Δεξάμενοι δ' ἐκεῖνοι τὴν ἐπιστολὴν καὶ ταρα-
45 χθέντες οὐκ ἡμετέρως, μεταπέμπονται τὸν Ἰωνάννην καὶ
τοὺς ἐκ τῆς βουλῆς τῶν Τιβεριοῦς τοὺς τε πρωτεύοντας
Γαβάρων, βουλὴν τε προτιθέσθαι σκοπεῖσθαι κελεύον-
τες τί πρακτέον ἐστὶν αὐτοῖς. Τιβεριοῦσι μὲν οὖν ἀν-
τέχεσθαι μᾶλλον εἶδοιεν τῶν πραγμάτων· οὐ δέιν γὰρ
60 ἔρασαν ἐγκαταλίπεσθαι τὴν πόλιν αὐτῶν ἅπαξ ἐκείνοιας
προσπεποιημένην, ἄλλως τε καὶ ἐμοῦ μέλλοντος αὐτῶν
ἀφῆεσθαι. Τοῦτο γὰρ ὡς ἠπειληχότος ἐμοῦ κατε-
ψεύοντο. Ὁ δὲ Ἰωνάννης οὐ μόνον τοῦτοις συντρέ-
σκετο, πρέβηθαι δὲ συνεβούλευεν αὐτῶν τοὺς δύο κα-

strictis plagisque intentatis, si qua mihi illata esset vis,
populoque sublatis lapidibus in Jonatham irruente, ab ho-
stium violentia me eriperunt.

59. Postquam vero paululum progressus in eo eram ut
Joanni cum militibus iter facienti obviam fierem, praemetu
illius de via deflexi, et per angiportum quendam ad lacum
salvus perveniens, navigio forte arrepto eoque conscensa
Tarichas trajeci, ita ut praeter expectationem e periculo
evaserim. Atque illico Galilaeorum primores ad me acciri
jubeo, illisque denaro quo modo ab Jonatha sociisque et
Tiberiensibus contra fudera proditus essem, utque parum
abfuerit quin ab illis occiderer. Istis auditis, Galilaorum
multitudo ira accensa me adhortabatur ut non cunctarer
illis bellum inferre, sed ipsis permitterem in Joannem profi-
cisci, eumque cum Jonatha ejusque collegis penitus e
medio tollere. Attamen eos, ira licet adeo incitados, ipse
reprimebam, expectare jubens donec rescisceremus quid-
nam legati in Hierosolymitarum urbem ab ipsis missi re-
nunciaturi sint: ex illorum enim sententia quae factu optima
viderentur agere ipsos oportere aiebam. Quumque ista di-
xissim, eis persuasi. Tunc autem et Joannes, quod insidiae
ei parum successerant, Gischala se recipiebat

60. Non multis autem post diebus revertuntur legali, et
nunciabant populum valde irasci Anano et Simoni Gama-
lielis filio, quod, inscio communi Hierosolymorum, in
Galilaeam ab ipsis missi essent qui id egerint ut ex ea ex-
ciderem. Aiebant etiam legati quod incitatus ferelatur
populus ad domos eorum comburendas. Praeterea literas
afferebant, quibus Hierosolymitarum primores, multis pre-
cibus eos obsecrante populo, mihi quidem confirmabant
Galilaeae principatum, Jonathae vero ejusque collegis praeci-
piebant quantocius domum redire. Literis igitur perle-
ctis in vicum Arbela concessi: quo loci congregatis Galileis
jussi legatos enarrare quantum irascerentur Hierosolymite
et indignarentur iniquitatem eorum, quae perpetrata erant
ab Jonatha suisque, et ut regionis ipsorum praefecturam
suo decreto mihi ratam fecerint; quaeque Jonathae ejusque
sociis scripserant de discessu: ad quos literas e vestigio
mittendas curabam, jussu tabellario curiose inquirere quid-
nam factori essent.

61. Illi vero, quum epistolam accepissent et non medio-
criter turbati essent, accersunt Joannem, et senatores Ti-
beriensium, primoresque Gabarorum; et hac de re ad con-
cilium referunt, consultare jubentes quidnam ipsos facere
oporteat. Tiberiensibus igitur optimum videbatur ut re-
rum administrationem mordicus tenerent; nec debere eos
aiebant urbem suam deserere quae semel ipsis commis-
sit, praesertim quum foret ut ipse illis manus non absti-
nerem. Hoc enim confingebant, quasi id illis intermi-
natus fuissim. Et Joannes non solum ista comprobabat,
sed et suadebat ut ex ipsis duo me accusatum irent co-

τηγορήσαντάς μου πρὸς τὸ πλῆθος, ὅτι μὴ καλῶς τὰ κατὰ τὴν Γαλιλαίαν διοικῶ, καὶ πείσειν βραδίως αὐτοὺς ἔφη διὰ τε τὸ ἄξιωμα καὶ παντὸς πλῆθους εὐτρεπῶς ἔχοντος. Δόξαντος οὖν τοῦ Ἰωάννου κρατίστην εἰσενηνοχέειν γνώμην, ἔδοξε δύο μὲν ἀπείναι πρὸς τοὺς Ἱεροσολυμίτας, Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν, τοὺς ἐτέρους δὲ δύο μένοντας ἐν τῇ Τιβεριάδι καταλιπεῖν. Συνεπηγάγοντο δὲ φυλακῆς ἕνεκα τῆς ἑαυτῶν ὀπλίτας ἑκατόν.

10 ἔβ'. Τιβεριεῖς δὲ τὰ μὲν τεῖχῃ προενόησαν ἀσφαλισθῆναι, τοὺς ἐνοίκους δὲ κελεύουσιν ἀναλαβεῖν τὰ ὄπλα· καὶ παρ' Ἰωάννου δὲ μετεπέμψαντο στρατιώτας οὐκ ὀλίγους συμαγλήσαντας εἰ δεήσειεν αὐτοῖς τὰ πρὸς ἐμέ. Ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐν Γισγάλοις. Οἱ τοίνυν 15 περὶ τὸν Ἰωνάθην ἀναξεύξαντες ἀπὸ τῆς Τιβεριάδος ὡς ἤκον εἰς Δαβάρितτα κώμην ἐν ταῖς ἔσχαταις τῆς Γαλιλαίας κειμένην ἐν τῷ μεγάλῳ πεδίῳ, περὶ μέσην νύκτα τοῖς ἐμοῖς φυλάξιν ἐμπίπτουσιν· οἱ καὶ κελεύσαντες αὐτοὺς τὰ ὄπλα καταθέσθαι, ἐφύλασσον ἐν 20 δεσμοῖς ἐπὶ ὄπου, καθὼς αὐτοῖς ἐντετάλμην. Γράφει δὲ πρὸς με ταῦτα δηλῶν Λευῖς, ὃς τὴν φυλακὴν ἐπεπιστεύκειν. Παρალიπόν οὖν ἡμέρας ὅου, καὶ μηδὲν ἐγνωκέναι προσποιησάμενος, πέμψας πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς συνεβούλευον αὐτοῖς τὰ ὄπλα καταθεμένους 25 ἀπολύειν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἑαυτῶν. Οἱ δὲ (δόξαν γὰρ εἶχον τοὺς περὶ τὸν Ἰωνάθην εἰς τὰ Ἱεροσολύμα ἤδη διαπεπορευθῆναι) βλασφήμευς ἐποίησαντο τὰς ἀποκρίσεις. Μὴ καταπλαγείς δ' ἐγὼ καταστρατηγεῖν αὐτοὺς ἐπενόουν· πρὸς γὰρ τοὺς πολίτας ἐξάπτειν 30 πόλεμον οὐκ ἐνόμιζον εὐσεβὲς εἶναι. Βουλόμενος δ' αὐτοὺς ἀποσπᾶσαι τῶν Τιβεριέων, μυρίους ὀπλίτας τοὺς ἀρίστους ἐπιλέξας, εἰς τρεῖς μοῖρας διείλον, καὶ τούτους μὲν ἀφανῶς ἐν κώμαις προσέταξα λογῶντας περιμένειν, γιλιούς δὲ εἰς ἐτέραν κώμην, θρεϊνὴν μὲν 35 ὁμοίως, ἀπέχουσιν δὲ τῆς Τιβεριάδος τέσσαρας σταδίους, εἰστέγγον, κελεύσας ἐκείνους ἐπειδὴν λάβωσι σημεῖον εὐθὺς καταβαίνειν. Αὐτοὺς δὲ τῆς κώμης προελθὼν ἐν προὔπτῳ καθέζομην. Οἱ δὲ Τιβεριεῖς ὁρῶντες ἐξέτρεχον συνεχῶς καὶ πολλὰ κατεκερτόμουν. 40 Ἰσαυτὴ γοῦν ἀφροσύνη κατέσχεν αὐτοὺς ὥστε ποιήσαντες εὐπρεπῇ κλίνην προὔθεσαν, καὶ περὶ αὐτὴν ἰστάμενοι ὠδύροντό με μετὰ παιδιᾶς καὶ γέλωτος. Διετιθέμην δ' ἐγὼ τὴν ψυχὴν ἡδέως τὴν ἄνοιαν αὐτῶν ἐπιβλέπων.

45 ἔγ'. Βουλόμενος δὲ δι' ἐνέδρας λαβεῖν τὸν Σίμωνα καὶ σὺν αὐτῷ τὸ Ἰωάζχρον, πέμψας πρὸς αὐτοὺς παρεκάλουν ὀλίγον τῆς πόλεως πορρωτέρω μετὰ φίλων πάλωιν τε τῶν φυλαζόντων αὐτοὺς ἔλθειν· βούλεσθαι γὰρ ἔφη καταβᾶς σπείσασθαι πρὸς αὐτοὺς καὶ διανεί- 50 μασθαι τὴν προστασίαν τῆς Γαλιλαίας. Σίμων μὲν οὖν, διὰ τε ἄνοιαν καὶ πρὸς ἐλπίδι κέρδους ἀπατηθεῖς, οὐκ ὤκνησεν ἔλθειν· ὁ δὲ Ἰωάζχρος ἐνέδραν ὑποπεύσας ἔκεινεν. Ἀναβάντα δὲ τὸν Σίμονα μετὰ φίλων τῶν παρεκκλησάντων αὐτὸν ὑπαντιᾶσθαι ἤσπα-

ram populo *Hierosolymitano*, quod Galilææ res non satis commode administrare; idque eos facile persuasuros esse dicebat, quum ob auctoritatem, tum quod vulgus varium sit et mutabile. Itaque quum sententiam optimam dixisse visus fuerit Joannes, placuit illis ut duo quidem ad Hierosolymitas abirent, Jonathas et Ananias, alios vero duos apud Tiberiadem mansuros relinqui. Atque in sui custodiam milites centum cogeant.

62. Tiberienses autem moribus quidem suis firmandis providerunt, incolæ vero arma jubent resumere: et ab Joanne, qui tum Gischalis erat, non paucos milites acciverunt, auxilio futuros, si quando res suæ necum eis egerent. Interim Jonathas suique Tiberiade digressi, simul atque veniebant ad vicum Dabaritta, in extremis Galilææ finibus situm, in campo magno, circa mediam noctem in manus incidunt custodum meorum. Illi vero, quum eos arma deponere jussissent, in vinculis eodem loco asservabant, prout eis præceperam. Mihi autem ista per literas significat Levi, cui custodiam commiseram. Itaque biduo post exacto, quumque nihil me rescivisse simulassem, misso ad Tiberienses nuncio, consulebam ut sinerent homines positis armis in suam quemque domum discedere. Illi vero (nam Jonatham cum suis Hierosolyma jam pervenisse opinabantur) maledica mihi responsa dederunt. Atqui ego, nihil consternatus, strategemate contra eos uti cogitabam: nam nefas esse ducebam contra cives bellum accendere. Volens igitur eos a Tiberiensibus abstrahere, delectis militum fortissimorum decem millibus, eos trifariam divisi, et imperavi ut in vicis in insidiis collocati latitarent; mille autem in vicum alium deducebam, perinde quidem montanum, a Tiberiade vero quattuor stadiis dissitum, quibus edixi ut, simul ac signum acceperint, descenderent. At ipse vico egressus in aperto et propatulo loco castra locabam. Quod quum viderent Tiberienses, continuo se ex oppido proripiebant, et multa in me convicia jactabant. Immo tanta eos amentia corripiebat, ut lectica decenter instructa meam imaginem super ea proposuerint, eamque circumstantes me complorarent cum lusu risuque. At ego, quum illorum dementia aspicerem, ad hilaritatem me componebam.

63. Quum autem vellem Simonem per insidias interciperi et cum eo Joazarum, misso ad eos nuncio obsecrabam ut paulum extra urbem procederent, assumptis secum amicis et aliquammultis qui ipsis præsidio essent: velle enim me aiebant, cum ad eos descendissem, fedus cum illis ferire et Galilææ præfecturam dividere. Et Simon quidem, per imprudentiam et lucri spe inescatus, non cunctatus est venire; Joazarus vero insidias suspiciatus domi manebat. Simoni igitur, quum ascendisset una cum amicis qui ipsi præsidio essent, obviam factus benigne comiterque cum

ζήμην φιλοφρόνως καὶ χάριν ἔχειν ὁμολόγουν ἀνα-
 θάντι. Μετ' οὐ πολὺ δὲ συμπεριπατῶν ὡς κατὰ μό-
 νας τι βουλόμενος εἰπεῖν, ἐπεὶ πορρωτέρω τῶν φίλων
 ἀπήγαγον, μέσον ἀράμενος ἀγαγεῖν εἰς τὴν κώμην τοῖς
 5 μετ' ἐμοῦ φίλοις ἔδωκα· τοὺς ὀπλίτας δὲ καταβῆναι
 κελεύσας, προσέβαλλον μετ' αὐτῶν τῇ Τιβεριάδι. Μά-
 χης δὲ γενομένης ἀμφοτέρωθεν καρτερᾶς, καὶ ὅσον
 οὕτω τῶν Τιβεριέων νικῶντων, (ἐπεφύγεισαν γὰρ οἱ
 παρ' ἡμῖν ὀπλίται,) τὸ γινόμενον ἰδὼν καὶ τοὺς μετ'
 10 ἐμαυτοῦ παρακαλέσας νικῶντας ἤδη τοὺς Τιβεριεῖς, εἰς
 τὴν πόλιν συνεδίωξα· ἑτέραν δὲ δύναμιν εἰσπέμψας διὰ
 τῆς λίμνης προσέταξα τὴν πρώτην λαβούσιν οἰκίαν
 ἐμπρῆσαι. Τούτου δὲ γενομένου νομίσαντες οἱ Τίβε-
 ριεῖς εἰλῆσθαι κατὰ κράτος αὐτῶν τὴν πόλιν, ὑπὸ φό-
 15 βου ῥίπτουσι τὰ ὅπλα, μετὰ γυναικῶν δὲ καὶ τέκνων
 ἰκέτευσον φέισασθαι τῆς πόλεως αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ πρὸς
 τὰς δεήσεις ἐπικλυσθεὶς τοὺς μὲν στρατιώτας τῆς ὁρμῆς
 ἐπέσχον, αὐτοὺς δὲ (καὶ γὰρ ἑσπέρα κατέλαβεν) μετὰ
 τῶν ὀπλιτῶν ἀπὸ τῆς πολιορκίας ὑποστρέψας περὶ τὴν
 20 τὴν σωματοῦς θεραπεῖαν ἐγίνονμην. Καλέσας δὲ ἐπὶ
 τοῦ ἐστίασιν τὸν Σίμωνα παρεμβούμην περὶ τῶν γε-
 γονότων· ὑπισχνούμην τε δοῦς ἐξόδια αὐτῷ παραπέμ-
 ψειν εἰς Ἱεροσόλυμα μετὰ πάσης ἀσφαλείας.

Ξδ'. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν μυρίου ἐπαγό-
 25 μενος ὀπλίτας ἦκον εἰς Τιβεριάδα, καὶ μεταπεμψάμε-
 νος εἰς τὸ στάδιον τοὺς πρώτους αὐτῶν τοῦ πλήθους, ἐκέ-
 λευσα φράζειν οὔτινες εἴεν αἵτιοι τῆς ἀποστάσεως.
 Ἐνδείξαντες δὲ τοὺς ἀνδρας, ἐκείνους μὲν δεδεμένους
 εἰς τὴν Ἰωτάπην πόλιν ἐξέπεμψα, τοὺς δὲ περὶ τὸν
 30 Ἰωνάθην καὶ Ἀνανίαν λύσας τῶν δεσμῶν καὶ δοὺς ἐξό-
 δια μετὰ Σίμωνος καὶ Ἰωαζάρου καὶ ὀπλιτῶν πεντακο-
 σίων, οἱ παραφυλάξουσιν αὐτοὺς, ἐξέπεμψα εἰς τὰ
 Ἱεροσόλυμα. Τιβεριεῖς δὲ πάλιν προσελθόντες συγ-
 γινώσκουσιν αὐτοῖς παρεκάλουν περὶ τῶν πεπραγμένων,
 35 ἐπανορθώσασθαι τὰς ἀμαρτίας τῇ μετὰ ταῦτα πρὸς ἐμὲ
 πίστει λέγοντες. Τὰ δὲ ἐκ τῆς διαρπαγῆς περισσεύ-
 σαντα σῶσαι με τοῖς ἀπολέσασιν ἐδέοντο. Καὶ γὰρ τοῖς
 ἔξοροι προσέταττον εἰς μέσον πάντα φέρειν· ἀπειθούν-
 των δὲ μέχρι πολλοῦ, θεασάμενός τινα τῶν περὶ ἐμὲ
 40 στρατιωτῶν λαμπροτέραν τοῦ συνήθους περικείμενον
 στολὴν, ἐπυθόμην πόθεν ἔροι· εἰπόντος δὲ ἐκ τῆς κατὰ
 πόλιν ἀρπαγῆς, ἐκείνον μὲν πληγαῖς ἐκόλασα, τοῖς δὲ
 ἄλλοις ἅπανιν ἠπειλήσα μείζω τιμωρίαν ἐπιθήσειν μὴ
 κομίσασιν εἰς ἐμφανὲς ὅσα ἠρπάκεισαν. Πολλῶν δὲ
 45 συναχθέντων, ἐκάστῳ τῶν Τιβεριέων τὸ ἐπιγνωσθὲν
 ἀποδέδωκα.

Ξε'. Γεγονὸς δ' ἐνταῦθα τῆς διηγήσεως βούλομαι
 πρὸς Ἰούστον, καὶ αὐτὸν τὴν περὶ τούτων πραγματείαν
 γεγραπτά, πρὸς τε τοὺς ἄλλους τοὺς ἱστορίαν μὲν γρά-
 50 ρειν ὑπισχνουμένους, περὶ δὲ τὴν ἀλήθειαν ὀλιγώρους,
 καὶ δι' ἔρβαν ἢ χάριν τὸ ψεῦδος οὐκ ἐντροπομένους,
 μικρὰ διελθεῖν. Πράττουσι μὲν γὰρ ὁμοίον τι τοῖς πε-
 ρὶ συμβολαίων πλαστὰ γράμματα συντιθεῖσιν, τῷ δὲ
 μηδεμίαν ὁμοίως τιμωρίαν ἐκείνοις δεδιέναι καταπρο-

salutabam, fatebarque me gratiam illi habere quod ad nos
 ascenderit. Paulo vero post, cum eo deambulans, quasi ei
 seorsum remotisque arbitris vellem aliquid dicere, ubi lon-
 gius eum abduxeram, correptum medium amicis qui
 mecum erant tradidi, in vicum perducendum : militibus-
 que descendere jussis, cum ipsis Tiberiadem ibam oppugna-
 tum. Quum autem utrinque acriter pugnatum esset, pa-
 rumque aberat quin victoria cederet Tiberiensibus, (milites
 enim mei jam terga dederant,) ipse hoc conspecto, eos qui
 mecum erant adhortatus, victores prius Tiberienses in civi-
 tatem usque persequutus sum : aliis vero copiis per lacum
 trajectis mandavi ut domum, quam primum occupassent,
 incenderent. Hoc autem facto, Tiberienses, rati vi ex-
 pugnam esse ipsorum civitatem, præ metu arma abji-
 ciunt, cumque uxoribus ac liberis supplices orabant ut
 ipsorum urbi parceretur. Ego autem, precibus flexus, im-
 petum quidem militum cohibui, ipse vero (nam vesper
 appetebat) una cum militibus ab urbis obsidione reversus,
 corpori curando incumbibam. Quumque Simonem ad con-
 vivium adhibuissem, cum super iis quæ acciderant conso-
 labar : atque promittebam fore ut, dato ei viatico, Hiero-
 solyma deduceretur salvus et incolumis.

64. Insequenti vero die cum decem militum milibus
 Tiberiadem veniebam, populi que istius primoribus in circum-
 accitis, jussi ut quinam essent defectionis auctores dice-
 rent. Quumque homines indicassent, eos quidem victos
 in urbem Jotapam misi, Jonathan vero et Ananiam socios
 que vinculis solutos et commeatu instructos, una cum Si-
 mone et Joazaro, et militibus quingentis qui eos custodirent
 observarentque, Hierosolyma mittendos curavi. At Tibe-
 rienses, quum ad me iterum confluisissent, supplices obs-
 crabant ut quæ facta essent ipsis ignoscerem, dicentes se
 emendaturos esse quæ male fecissent, suæ in posterum
 erga me fidei constantia. Insuper orabant ut quæcunque
 ex spoliis superessent iis servarentur qui ea perdidierant.
 Atque ego ea habentibus imperabam ut omnia quæ penes
 ipsos essent in medium afferrent : diuque cunctantibus jussa
 mea exsequi, quandam e militibus meis conspicatus veste
 solito splendidiore indutum, eam unde haberet interrogabam;
 quumque respondisset, ex urbis rapinis, illum verberibus
 castigari jubebam, aliis me atrociorē pœnam inflicturum
 esse minatus, nisi quicquid rapuerint in aprium protule-
 rint. Multis itaque comportatis, Tiberiensibus, quod
 quisque pro suo agnovit, reddidi.

65. Quum autem ad hanc narrationis meæ partem deve-
 nerim, libet mihi verba aliquot facere ad Justum, qui et
 ipse hisce de rebus opus composuit, et ad ceteros item,
 qui historiam quidem scribere in se recipiunt, de veritate
 vero parum admodum solliciti sunt, et ex odio gratiave
 falsi quid dicere non verentur. Nam similiter quidem fa-
 ciunt ac ii qui de rebus contractis scripta in medium affe-
 runt ficta et commentitia : sed quod similia ac isti non

νοῦσι τῆς ἀληθείας. Ἰούστος γοῦν συγγράφειν τὰς
περὶ τούτων ἐπιχειρήσας πράξεις καὶ τὸν πόλεμον, ὑπὲρ
τοῦ δοκεῖν φιλόπονος εἶναι ἐμοῦ μὲν κατέψευσται, ἡλή-
θευσε δὲ οὐδὲ περὶ τῆς πατρίδος. Ὅθεν (ἀπολογή-
6 σασθαι γὰρ νῦν ἀνάγκη ἐῶν καταψευδομαρτυρούμενος)
ἐρῶ τὰ μέχρι νῦν σεσιωπημένα. Καὶ μὴ θαυμάση
τις ὅτι μὴ πάλαι περὶ τούτων ἐδήλωσα· τῷ γὰρ
ἱστορίαν ἀναγράφοντι τὸ μὲν ἀληθεύειν ἀναγκαῖον,
ἔξεστι δ' ὁμοῖς μὴ πικρῶς τὰς τιμῶν πονηρίας ἐλέγχειν,
10 οὐ διὰ τὴν πρὸς ἐκείνους χάριν, ἀλλὰ διὰ τὴν αὐτοῦ
μετριότητά. « Ποῖς οὖν (ἵνα φῶ πρὸς αὐτὸν ὡς πα-
« ρόντα), Ἰούστε, δεινότερα συγγράφειν, (τοῦτο γὰρ
« αὐγεῖς περὶ σεαυτοῦ,) αἵτιοι γεγόναμεν ἐγὼ τε καὶ
« Γαλιλαῖοι τῇ πατρίδι σου τῆς πρὸς Ῥωμαίους καὶ
15 « πρὸς τὸν βασιλέα στάσεως; Πρότερον γὰρ ἡ ἐμὲ τῆς
« Γαλιλαίας στρατηγὸν ὑπὸ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἱεροσολυ-
« μιτῶν χειροτονηθῆναι, σὺ καὶ πάντες Τιβεριεῖς οὐ
« μόνον ἀνείληχτε τὰ πᾶσα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν τῇ Συ-
« ρίᾳ δέκα πόλεις ἐπολεμεῖτε. Σὺ γοῦν τὰς κώμας
20 « αὐτῶν ἐνέπρησας καὶ ὁ σὸς οἰκέτης ἐπὶ τῆς παρατά-
« ξεως ἐκείνης ἔπεσεν. Ταῦτα δὲ οὐκ ἐγὼ λέγω μόνος,
« ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Οὐεσπασιανοῦ τοῦ αὐτοκράτορος
« ὑπομνήμασιν οὕτω γέγραπται, καὶ τίνα τρόπον ἐν
« Πτολεμαίδι Οὐεσπασιανοῦ κατεβόθσαν οἱ τῶν δέκα
25 « πόλεων ἔνοικοι, τιμωρίαν ὑποσχέιν σε τὸν αἴτιον
« ἀξιοῦντες. Καὶ ἐδεδώκεις ἂν δίκην Οὐεσπασιανοῦ
« κελεύσαντος, εἰ μὴ βασιλεὺς Ἀγρίππας, λαβὼν ἐξου-
« σίαν ἀποκτεῖναι σε, πολλὰ τῆς ἰδεῖας Βερενίκης
« δευθείστης, οὐκ ἀνελὼν δεδεμένον, ἐπὶ πολλὸν χρόνον
30 « ἐρύλασεν. Καὶ αἱ μετὰ ταῦτα δὲ πολιτεῖαι σου
« σαφῶς ἐμφανίζουσιν τὸν τε βίον τὸν ἄλλον, καὶ ὅτι
« σὺ τὴν πατρίδα Ῥωμαίων ἀπέστησας. Ὡν τὰ
« τεκμήρια καὶ ὡς δηλώσω μετ' ὀλίγον. Βούλομαι δ'
« εἰπεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους Τιβεριεῖς ὀλίγα διὰ σέ
35 « καὶ παραστήσαι τοῖς ἐντυγχάνειν μέλλουσι ταῖς ἱστο-
« ρίαις ὅτι μήτε φιλορώμαιοι μήτε φιλοβασιλεῖς γεγό-
« ναστε. Τῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ πόλεων αἱ μέγισταί,
« Σέπφωρις καὶ Τιβεριὰς ἡ σὴ πατρίς, ὦ Ἰούστε,
« ἀλλὰ Σέπφωρις μὲν ἐν τῷ μεσαιτάῳ τῆς Γαλιλαίας
40 « κειμένη καὶ περὶ αὐτὴν κώμας ἔχουσα πολλὰς, καὶ
« τι θρασύνεσθαι δυνάμενη πρὸς Ῥωμαίους, εἴπερ
« ἠθέλησεν, εὐχερῶς, διεγνώκυσεν τῇ πρὸς τοὺς δεσπό-
« τας ἐμμένειν πίστει, καὶ ἐμὲ τῆς πόλεως αὐτῶν ἐξέ-
« κλεισε, καὶ στρατεύσασθαι τίνα τῶν πολιτῶν Ἰου-
45 « δαίοις ἐκώλυεν· ὅπως δὲ καὶ τὰ πρὸς ἡμᾶς ἀσφαλῆς
« εἴη, ἡπάτησάν με πείρουν αὐτῶν τὴν πόλιν ὀχυρῶ-
« σαι προτρέψαντες. Καὶ παρὰ Κεστίου Γάλλου τοῦ
« τῶν ἐν τῇ Συρίᾳ Ῥωμαϊκῶν ταγματῶν ἡγεμονεύσαν-
« τος φρουρὰν ἔχοντες ἐνεδῆξαντο, καταφρονήσαντες
50 « ἐμοῦ τότε μέγα δυνάμενου καὶ πᾶσι δι' ἐκπλήξεως
« ὄντος. Πολιορκουμένης δὲ τότε τῆς μεγίστης ἡμῶν
« πόλεως Ἱεροσολύμων, καὶ τοῦ κοινοῦ πάντων ἱερῶ
« κινδυνεύοντος ἐν τῇ τῶν πολεμίων ἐξουσία γενέσθαι,
« συμμάχῳ οὐκ ἔπεισαν μὴ βουλόμενοι δοκεῖν κατὰ

metuant supplicia, parvi pendunt et contemptui habent
veritatem. Justus igitur de iis quæ a nobis gesta fuerint
et de bello scribere aggressus, ut diligentiam adhibuisse
videretur, de me mentitus est, deque patria sua ne vera
quidem protulit. Quamobrem (necesse enim habeo me-
met contra falsa testimonia defendere) eloquar ea quæ
hactenus siliui. Neque mirum cuiquam sit quod non antea
ea indicaverim : historiam enim scribenti vera dicere ne-
cessarium est; licet tamen ei non acerbe redarguere quo-
rundam improbitatem, non tam illorum gratia, quam ut
sese moderatum esse ostendat. « Quo modo igitur (ut
« ipsum tanquam præsentem alloquar), Juste, historicorum
« gravissime, (id enim tibi met arrogas,) ipse et Galilæi pa-
« triæ tuæ auctores fuimus seditionis adversum Romanos
« et regem? Prius enim quam a communi Hierosolymorum
« prætor Galilææ essem constitutus, tu et Tiberienses uni-
« versi non solum arma corripuistis, sed et Syriæ decapoli
« bellum intulistis. Tu quippe illius vicos incendisti, tuus-
« que famulus in acie illic cecidit. Atque hæc non a me tan-
« tum dicuntur, sed et in Vespasiani Imperatoris commen-
« tariis scripta reperiuntur; et quo modo Vespasianum apud
« Ptolemaidem clamoribus prosequuti sunt decapolitani,
« te unum auctorem ad supplicium deposcentes. Et pœna
« dedisses jussu Vespasiani, nisi Agrippa rex, accepta po-
« testate te interimendi, multis precibus a sorore Berenice
« interpellatus, te non sustulisset, sed diu in custodia
« vinculum servasset. Quin et res, quas postea in republica
« gessisti, palam faciunt et reliquam tuam vitam, et quod
« tu patriæ tuæ auctor fueris defectionis a Romanis. Id quod
« multis indicis paulo infra confirmatum ibo. Volo autem
« propter te aliis etiam Tiberiensibus pauca dicere, facere-
« que ut sciant qui hæc legent historias, quod neque Ro-
« manorum neque regis amici fueritis. Urbium in Galilæa
« maximæ sunt Sepphoris et Tiberias, tua, Juste, patria :
« sed Sepphoris quidem in media Galilæa sita, et circa se
« habens vicos quamplurimos, quæque facile poterat, si
« quidem voluisset, adversus Romanos aliquid audere,
« secum tamen statuens suam erga dominos fidem servare,
« et me urbe sua exclusit, edicto quoque prohibuit civium suo-
« rum quenquam Judæis merere : utque a me extra peri-
« culum esset, dolo me induxerunt ut urbem eorum mœ-
« nibus munirem. Quo facto præsidium receperunt a
« Cestio Gallo, qui Romanis legionibus in Syria præerat,
« me contempto, qui tum potens valde eram et omnibus
« terrori. Quum autem eo tempore oppugnarentur Hiero-
« solyma, urbs apud nos amplissima, et parum aberat quin
« templum omnibus commune in hostium potestatem veni-
« ret, non miserunt suppetias, quod videri nollent arma

« Ῥωμαίων ὄπλα λαβεῖν. Ἡ δὲ σὴ πατρίς, ὧ Ἰουστε,
 « κειμένη ἐν τῇ Γεννησαρίτιδι λίμνῃ, καὶ ἀπέχουσα
 « Ἰππου μὲν σταδία τριάκοντα, Γαδάρων δὲ ἐξήκοντα,
 « Σκυθοπόλεως δὲ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν τῆς ὑπάρχου βα-
 « σιλείας, μηδεμίαν δὲ πόλιν· Ἰουδαίων παρακειμέ-
 « νης, εἰ ἤθελε τὴν πρὸς Ῥωμαίους πίστιν φυλάττειν,
 « βράως ἐδύνατο· καὶ γὰρ ἡ τε πόλις ὅ τε ὄμιλος ὅπλων
 « ὑποπόρειτο. Ἀλλ' ὥς σὺ φῆς αἴτιος ἤμην ἐγὼ τότε·
 « μετὰ ταῦτα δὲ τίς, ὧ Ἰουστε; πρὸ γὰρ τῆς Ἱεροσο-
 « λύμων πολιορκίας οἶδας ὑπὸ Ῥωμαίοις ἐμὲ γενόμενον
 « καὶ Ἰωτάπατα κατὰ κράτος ληρθέντα, φρουρίᾳ τε
 « πολλὰ, πολὺν τε Γαλιλαίων ὄχλον κατὰ τὴν μάχην
 « περόντα. Τότε οὖν ἐρχθ' ὑμᾶς πάντως ἀπῆλλα-
 « γμένους τοῦ δι' ἐμὲ φόβου ῥίψαι τε τὰ ὄπλα καὶ πα-
 « ραστῆναι τῷ βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίοις, ὅτι δὴ οὐχ
 « ἐκόντες, ἀλλ' ἀναγκασθέντες ἐπὶ τὸν πρὸς αὐτοὺς
 « ὠρμήσατε πόλεμον. Ὑμεῖς δὲ καὶ περιεμείνατε
 « Οὔεσπασιανόν, ἕως αὐτὸς ἀρικόμενος μετὰ πά-
 « σης τῆς δυνάμεως προσέβη τοῖς τείχεσι, καὶ τότε
 « διὰ φόβον τὰ ὄπλα κατέθεσθε, καὶ πάντως ἂν ὑμῶν ἡ
 « πόλις ἦλω κατὰ κράτος, εἰ μὴ τῷ βασιλεῖ δεομένη
 « καὶ τὴν ἀνοιαν ὑμῶν παραιτουμένη συνεχώρησεν
 « Οὔεσπασιανός. Οὐκ ἐγὼ τοίνυν αἴτιος, ἀλλ' ὑμεῖς
 « οἱ πολεμικὰ φρονήσαντες. Ἡ οὐ μέμνησθε ὅτι το-
 « σαυτάκις ὑμῶν ἐγκρατὴς γενόμενος οὐδένα διέβριθρα;
 « στασιάζοντες δὲ ὑμεῖς πρὸς ἀλλήλους, οὐ διὰ τὴν πρὸς
 « τὸν βασιλέα καὶ Ῥωμαίους εὐνοίαν, διὰ δὲ τὴν ὑμε-
 « τέραν αὐτῶν πονηρίαν ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πέντε τῶν
 « πολιτῶν ἀπεκτείνατε, κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐμοῦ
 « πολιορκουμένου ἐν Ἰωταπάτῃ ὑπὸ Ῥωμαίων. Τί
 « δ' οὐχὶ κατὰ τὴν τῶν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν δισχι-
 « λιοὶ Τιβερίων ἐξητάσθησαν, οἱ μὲν πεπτωκότες, οἱ
 « δὲ ληρθέντες αἰγυμάλωτοι; Ἀλλὰ σὺ πολέμιος οὐ γε-
 « γονέναι φήσεις, ὅτι πρὸς βασιλέα τότε ἔφυγες· καὶ
 « τοῦτο δὲ διὰ τὸν ἐξ ἐμοῦ φόβον φημί σε πεποικημέναι.
 « Κἀγὼ μὲν πονηρὸς, ὡς λέγεις· ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίπ-
 « πας, ὁ τὴν ψυχὴν σοι συγχωρήσας ὑπὸ Οὔεσπασιανοῦ
 « θανεῖν κατακρίθηντι, ὁ τοσούτοις δωρησάμενος χρή-
 « μασι, τίνας ἔνεκεν ὕστερον δις μὲν ἔδωκε, τοσαυτά-
 « κισ δὲ φυγεῖν τὴν πατρίδα προσέταξε, καὶ ἀποθάνειν
 « δὲ κελεύσας ἅπας, τῇ ἀδελφῇ Βερενίκῃ πολλὰ δεη-
 « θείσῃ, τὴν σωτηρίαν ἐχαρίσατο; καὶ μετὰ τοσαῦτα
 « δέ σου τὰ κακοῦργήματα τάξιν ἐπιστολῶν σοι πι-
 « στεύσας, ὡς καὶ ταῦτας σὲ ἤρε βραδουργοῦντα, ἀπή-
 « λυες τῆς ὀφεικῆς. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐλέγχειν
 « ἐπ' ἀκριβὲς εἴω. Θαυμάζειν δ' ἔπεισά μοι τὴν σὴν
 « ἀναίδειαν, ὅτι τολμᾷς λέγειν ἀπάντων τῶν τὴν πρα-
 « γματείαν ταύτην γεγραμμένων αὐτὸς ἄμεινον ἐξηγγελ-
 « λέναι, μήτε τὰ πραχθέντα κατὰ τὴν Γαλιλαίαν
 « ἐπιστάμενος (ἥς γὰρ ἐν Βηρυτῷ τότε παρὰ βασιλεῖ
 « μήθ' ὅσα ἐποίησαν Ῥωμαῖοι ἐπὶ τῆς Ἰωταπάτων πο-
 « λιρκίας καὶ ἔδρασαν ἡμᾶς παρακολούθησας, μήθ' ὅσα
 « κατ' ἐμαυτὸν ἐπραξά πολιορκούμενος δυνήθεις πυθέ-
 « σθαι. Πάντες γὰρ οἱ ἀπαγγεῖλαντες ἂν διεβλήθησαν

« sumpsisse adversus Romanos. Tua vero patria, o Juste,
 « ad lacum Gennesariten sita, et distans ab Hippo triginta
 « stadiis, Gadaris sexaginta, et Scythopoli in ditione regis
 « centum et viginti, quum Judaeorum urbs nulla ei adja-
 « ceat, si voluisset, facile Romanis fidem servare potuit:
 « nam et civitati ipsi et populo abunde armorum erat.
 « Verum, ut tu dicis, ipse tunc eram in causa: at quis
 « postea, o Juste? nam antequam obsiderentur Hierosolyma,
 « nosti me sub Romanis fuisse, et vi capta Iotapata, mul-
 « taque castella, magnamque populi Galilaeae partem acie
 « cecidisse. Tunc igitur oportebat vos omnino a mei ter-
 « rore liberatos arma abjecisse, et auxilio venisse regi
 « Vermanisque, quandoquidem non sponte, sed necessitate
 « coacti in bellum contra eos irruistis. Quin et vos tantis-
 « per expectastis Vespasianum, dum ipse cum omnibus
 « suis copiis mœnibus oppugnandis sese admovent: ac tunc
 « demum præ metu arma posuistis, et proculdubio vestram
 « vi expugnasset urbem, nisi regi supplicanti vestranque
 « stultitiam excusanti vos condonasset Vespasianus. Non
 « mea igitur est culpa, sed vestra, qui belligrare studuistis.
 « Annon meministis quod, vobis toties superatis, vestram
 « neminem interfecerim? quum vero vos seditionem inter
 « vosmet agitaretis, non ex benevolentia erga regem et
 « Romanos, sed vestrum ipsorum ex militia, centum et
 « octoginta quinque cives occidistis, quo tempore ipse
 « a Romanis obsideret Iotapatibus. Quid? annon in Hieroso-
 « lymitana obsidione recensita sunt Tiberiensium duo
 « millia, qui partim ceciderunt, partim captivi facti sunt?
 « Sed forsitan tu hostem te fuisse negabis, quod tum pro-
 « geris ad regem: id quod te fecisse aio mei metu. Et tu
 « quidem me hominem improbum esse dicis. Verum rex
 « Agrippa, qui tibi a Vespasiano capitis damnato vitam in-
 « dulsit et tam magna pecunia te donavit, qua demum
 « causa semel et iterum in vincula te conjecit, totiesque e
 « patria in exsilium ire jussit? quumque semel te morti ad-
 « dixisset, nonne multis Berenices sororis precibus motus
 « salutem tibi concessit? Postea vero quum te, in tot maleficiis
 « deprehensum, ei ab epistolis esse voluisset, ut comperit
 « hic quoque te mala fide rem agere, a conspectu suo te
 « abegit. Sed in hæc diligentius inquirere eaque redar-
 « guere desino. Ceterum mihi subito mirari impudentiam
 « tuam, qui ausus sis dicere, te omnibus qui harum rerum
 « historiam literis mandarunt, melius eas scriptis tuis
 « enarrasse, quum nec ea resciveris quæ per Galileam gesta
 « sunt, (tunc enim Beryti eras apud regem,) nec eorum
 « quæ Romani passi sunt in Iotapatorum obsidione nosse
 « pati fecerunt, notitiam assequutus fueris; nec res a me
 « gestas dum obsiderer discere potueris. Nam omnes qui
 « ista narrando erant acierum conflictu illic perierunt. Sed

« ἐπὶ τῆς παρατάξεως ἐκείνης. Ἀλλ' ἴσως τὰ κατὰ
 « τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πράχθοντα μετὰ ἀκριθείας φήσεις
 « συγγεγραπέναι. Καὶ πῶς οἶόν τε; οὐτε γὰρ πολέμου
 « παρέτυχεσ οὔτε τὰ Καίσαρος ἀνέγνωσ ὑπομνήματα,
 « μέγιστον δὲ τεκμήριον, τοῖς Καίσαρος ὑπομνήμασιν
 « ἐναντίαν πεποιήσαι τὴν γραφήν. Εἰ δὲ θαρρεῖς
 « ἄμεινον ἀπάντων συγγεγραπέναι, διὰ τί, ζῶντων
 « Οὐεσπασιανοῦ καὶ Τίτου τῶν αὐτοκρατόρων τοῦ πο-
 « λέμου γενομένων, καὶ βασιλέως Ἀγρίππα περιόντος
 « ἔτι καὶ τῶν ἐκ γένους αὐτοῦ πάντων, ἀνδρῶν τῆς
 « Ἑλληνικῆς παιδείας ἐπὶ πλείστον ἥκοντων, τὴν ἱστο-
 « ρίαν οὐκ ἔφερες εἰς μέσον; πρὶ γὰρ εἰκοσιν ἑτῶν εἴ-
 « γες γεγραμμένην, καὶ παρ' εἰδῶτων ἐμελλες τῆς
 « ἀκριθείας τὴν μαρτυρίαν ἀποξέρεσθαι. Νῦν δ' ὅτε
 « ἐκείνοι μὲν οὐκέτι εἰσὶ μετ' ἡμῶν, ἐλεγχθῆναι δ' οὐ
 « νομίσεις, τεθάρρηκας. Οὐ μὴν ἐγὼ σοι τὸν αὐτὸν
 « τρόπον περὶ τῆς ἑαυτοῦ γραφῆς ἐδείξα, ἀλλ' αὐτοῖς
 « ἐπέδωκα τοῖς αὐτοκράτοσι τὰ βιβλία, μονοῦ τῶν
 « ἔργων ἥδη βλεπομένων. Συνήθειν γὰρ ἑαυτοῦ τε-
 « τηρηκοῦ τὴν τῆς ἀληθείας παράδοσιν, ἐφ' ἣ μαρτυ-
 « ρίας τεύξεσθαι προσδοκῆσας οὐ διήμαρτον. Καὶ
 « ἄλλοις δὲ πολλοῖς εὐθὺς ἐπέδωκα τὴν ἱστορίαν, ὧν
 « ἔνιοι καὶ παρετετυχήσαν πολέμῳ, καθάπερ βασι-
 « λεὺς Ἀγρίππας καὶ τινες αὐτοῦ τῶν συγγενῶν. Ὁ μὲν
 « γὰρ αὐτοκράτωρ Τίτος οὕτως ἐκ μόνων αὐτῶν ἐβου-
 « λήθη τὴν γνώσιν τοῖς ἀνθρώποις παραδοῦναι τῶν
 « πράξεων, ὥστε χαράξας τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ τὰ βιβλία
 « δημοσιεύεσθαι προσέταξεν· ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας
 « ἐξήκοντα δύο γέγραπεν ἐπιστολάς, τὴν τῆς ἀληθείας
 « παράδοσιν μαρτυρῶν. Ὡν δὲ καὶ δύο ὑπέταξα,
 « καὶ βουλήθέντι σοι τὰ γεγραμμένα γνῶναι παρέστιν
 « ἐξ αὐτῶν. « Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ φιλάτῳ
 « χαίρειν. Ἡδίστα διήλθον τὴν βίβλον. Καὶ μοι
 « πολὺ ἐπιμελέστερον ἔδοξας τῶν ταῦτα συγγραψάντων
 « ἡκριβωμέναι. Πέμπει δέ μοι καὶ τὰς λοιπὰς. Ἐρ-
 « ρωσο, φιλάτα. — Βασιλεὺς Ἀγρίππας Ἰωσήφῳ τῷ
 « φιλάτῳ χαίρειν. Ἐξ ὧν ἔγραψας οὐδεμιᾶς ἑοικας
 « γρήζειν διδασκαλίας ὑπὲρ τοῦ μαθεῖν ἡμᾶς ὅλους
 « ἀρχῆθεν. Ὅταν μένοι συντύχῃς μοι, καὶ αὐτός σε
 « πολλὰ κατηχήσω τῶν ἀγνοουμένων. » Ἐμοὶ δὲ,
 « ἀπαρτισθείσης τῆς ἱστορίας, Ἀγρίππας οὐ χολακεύων
 « (οὐδὲ γὰρ ἐπέβαλλεν αὐτῷ) οὐδὲ εἰρωνεύμενος, ὥς σὺ
 « φήσεις, (πόρρω γὰρ ἦν ἐκείνος τοιαύτης κακοηθείας,)
 « ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν ἐμαρτύρει, καθάπερ πάντες οἱ
 « ταῖς ἱστορίαις ἐντυγχάνοντες. » Ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸς
 « τὸν Ἰούστου, ἀναγκαῖαν λαβόντα τὴν παρέχουσαν, μέ-
 « γρι τούτων λελέχθω.
 « ζς'. Διοικήσας δ' ἐγὼ τὰ κατὰ τὴν Τιβερίαδα καὶ
 « καθίσας τῶν φίλων συνέδριον, ἐβουλεύσασθαι περὶ τῶν πρὸς
 « Ἰωάννην πράχθουσῶν. Ἐδόκει μὲν οὖν πᾶσι τοῖς
 « Γαλιλαίοις ὁπλίσαντα πάντας ἀπελθεῖν ἐπὶ τὸν Ἰωάννην
 « καὶ λαβεῖν παρ' αὐτοῦ δίκας ὡς πάσης τῆς στάσεως
 « αἰτίου γεγονότας. Οὐκ ἠρεσκόμην δ' ἐγὼ ταῖς γνώμασι
 « αὐτῶν, προαίρεσιν ἔχων τὰς τετραχῶς χωρὶς φόνου

« forte dices te accurate omnia perscripsisse, quæ gesta
 « erant contra Hierosolymitas. Et qui potuisti, quum uec
 « ei bello interfueris, nec Cæsaris commentarios legeris?
 « maximoque est indicio, quod scriperis contra quam Cæ-
 « sar in commentariis. Quodsi confidis te omnibus in
 « scribendo præstitisse, cur non, dum viverent Vespasia-
 « nus ac Titus, quorum Imperatorum auspiciis confectum
 « erat bellum, et dum Agrippa rex superles esset, cognā-
 « tique ejus, viri Græcarum literarum peritissimi, historiam
 « tuam in lucem edidisti? eam utique ante viginti annos
 « scriptis consignatam habebas: et poteras ab iis, quibus
 « omnia explorata erant, accuratæ diligentie testimonium
 « retulisse. Nunc vero, quando illi quidem nobiscum esse
 « desierunt, teque redargui non posse arbitraris, ausus es
 « librum edere. At non ego de meis libris perinde ac tu
 « sum veritus, sed ipsis Imperatoribus eos obtuli, quum res
 « gestæ pene adhuc ante omnium oculos versarentur:
 « quippe conscius eram mihi servatæ ubicunque veritatis.
 « Ac proinde quum testimonium illorum speravissem, non
 « sum expectatione mea frustratus. Quin etiam cum plu-
 « ribus aliis historiam meam communicavi, quorum non
 « nulli bello interfuerant: inter quos fuit rex Agrippa, et
 « quidam ex ejus propinquis. Nam Titus quidem Impera-
 « tor ex iis solis rerum gestarum notitiam hominibus tradi
 « tantopere voluit, ut manu sua subscriptos publicari præ-
 « cepit: rex vero Agrippa duas et sexaginta scripsit epi-
 « stolas, quibus veritatem a me traditam esse testatur. Ex
 « quibus sane duas etiam subjeci; et tibi, si volueris, inde
 « licet ea cognoscere quæ scripta erant. « Rex Agrippa
 « Josepho carissimo S. Libenter admodum perlegi li-
 « brum tuum. Et mihi visus es diligenter magis et accu-
 « rate quam alii, qui de iisdem rebus scripserunt, narra-
 « tionem contexuisse. Fac autem mihi mittas quod reli-
 « quum est. Vale, carissime. — Rex Agrippa Josepho
 « carissimo S. Ex iis quæ scripsisti nihil desiderare vide-
 « ris quod aliquis te edoceat, quo nos omnes quæ gesta
 « fuerint ab initio perspecta habeamus. Tamen quum me
 « conveneris, ipse faciam ut auditione aliquam multa acci-
 « pias quæ ignorantur. » Mihi autem, historia absoluta,
 « Agrippa, non adulatione utens, (hoc enim ei non convenie-
 « bat,) neque ut tu dices dissimulatione, (nam plurimum
 « aberat ab ista ingenii malignitate,) sed, quemadmodum ii
 « omnes qui historias legunt, de veritate ejus testimonium
 « perhibebat. » Et hæc quidem quæ ad Justum spectant, de
 « quibus necessario instituenda erat digressio, bactenus dicta
 « sunt.

66. Ego vero quum res Tiberiadis curassem et amicorum
 concilium coegissem, deliberabam quid de Joanne facien-
 dum esset. Et Galilæis quidem omnibus placuit ut, quum
 ipsos armis instruxissem, in Joannem impetum facerem, de-
 que eo tanquam seditionis totius auctore pœnas sumerem.
 At mihi displicebat illorum sententia, cui constitutum erat
 sine cæde tumultus componere. Quamobrem eos adhorta-

καταστῆλαιν. Ὅθεν δὴ παρήνεσα πᾶσαν εἰσενέγκασθαι πρόνοιαν ὑπὲρ τοῦ γινώσκειν τὰ ὀνόματα τῶν ὑπὸ τῷ Ἰωάννῃ ὄντων. Ποιησάντων δὲ ἐκείνων, γνοὺς ἐγὼ τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες ἦσαν, ἐξέθηκα πρόγραμμα, διὰ τοῦτου πίστιν καὶ δεξιὰν προτείνων τοῖς μετὰ Ἰωάννου θελήσασιν λαθεῖν μετάνοιαν, καὶ ἡμερῶν εἰκοσι χρόνον προείπειν τοῖς βουλευσασθαι θέλουσι περὶ τῶν ἑαυτοῖς συμφερόντων. Ἰππεῖλουν δὲ, εἰ μὴ ῥίψωσι τὰ ὅπλα, καταπρήσειν αὐτῶν τὰς οἰκίσεις καὶ δημοσιώσειν τὰς οὐσίας. Ταῦτα δὲ ἀκούσαντες οἱ ἄνθρωποι καὶ ταραχθέντες οὐτὶ μετρίως, καταλείπουσι μὲν τὸν Ἰωάννην, τὰ δ' ὅπλα ῥίψαντες ἦκον πρὸς μετετραχισγίλιοι τὸν ἀριθμὸν. Μόνοι δὲ τῷ Ἰωάννῃ παρέμειναν οἱ πολῖται καὶ ξένοι τινὲς ἐκ τῆς Τυρίων μητροπόλεως ὡς γίλιοι καὶ πενταχόσιοι. Ἰωάννης μὲν οὕτω καταστρατηγηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, τὸ λοιπὸν ἐν τῇ πατρίδι περίφοβος ἐμείνεν.

ξζ'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Σεπφωρίται θαρρήσαντες ἀναλαμβάνουσιν ὅπλα, πεποιθότες τῇ τε τῶν τειχῶν ὀχυρότητι καὶ τῷ πρὸς ἑτέροις ὄντα με ὄρᾶν. Πέμπουσι δὴ πρὸς Κέστιον Γάλλον (Συρίας δ' ἦν οὗτος ἡγεμὼν) παρακαλοῦντες ἢ αὐτὸν ἔχειν ὄψκον παρακληθόμενον αὐτῶν τὴν πόλιν, ἢ πέμψαι τοὺς φρουρήσοντας. Ὁ δὲ Γάλλος ἐλεύσεσθαι μὲν ὑπέσχετο, πότε δὲ οὐ διεσάρησεν. Κἀγὼ ταῦτα πυθόμενος, ἀναλαβὼν τοὺς σὺν ἐμοὶ στρατιώτας καὶ ὁρμήσας ἐπὶ τοὺς Σεπφωρίτας, εἶλον αὐτῶν τὴν πόλιν κατὰ κράτος. Λαθόμενοι δ' ἀφορμῆς οἱ Γαλιλαῖοι, καὶ παρεῖναι τοῦ μίσους τὸν καιρὸν οἰηθέντες, (εἶχον γὰρ ἀπεχθῶς καὶ πρὸς ταύτην τὴν πόλιν,) ὥρμησαν ὡς ἄδην ἀφανίσαντες πάντας σὺν τοῖς ἐποίκοις. Εἰσδραμόντες οὖν ἐνέπριμπρασαν αὐτῶν τὰς οἰκίας, ἐρήμους καταλαμβάνοντες· οἱ γὰρ ἄνθρωποι δεῖτάντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν συνέφυγον. Διήρπαζον δὲ πάντα, καὶ τρόπον οὐδένα πορνήσεως κατὰ τὸν ὁμοζύλων παρελίμπανον. Ταῦτ' ἐγὼ θεασάμενος σφόδρα διετέθη ἀνιάρως, καὶ παύεσθαι προσέταττον αὐτοῖς, ὑπομιμνήσκων ὅτι τοιαῦτα ὄρᾶν ὁμοζύλους οὐκ ἔστιν ὅσιον. Ἐπεὶ δ' οὔτε παρακαλοῦντος οὔτε προστάσσοντος ἤκουον, ἐνίκα δὲ τὸ μῖσος τὰς παραινέσεις, τοὺς πιστοτάτους τῶν περὶ ἐμὲ φίλων ἐκέλευσα διαδοῦναι λόγους ὡς Ῥωμαίων μετὰ μεγάλης δυνάμεως κατὰ τὸ ἕτερον μέρος τῆς πόλεως εἰσβεβληκότων. Ταῦτα δ' ἐποίησαν ὑπὲρ τοῦ τῆς φήμης ἐμπεσούσης ἐπισχεῖν μὲν τῶν Γαλιλαίων τὰς ὁρμὰς, διασῶσαι δὲ τὴν τῶν Σεπφωριτῶν πόλιν. Καὶ τέλος προὐχώρησε τὸ στρατήγημα. Τῆς γὰρ ἀγγελίας ἀκούσαντες ἐφοβήθησαν ὑπὲρ αὐτῶν καὶ καταλιπόντες τὰς ἀρπαγὰς ἔφυγον, μάλιστα δὲ, ἐπεὶ καμὲ τὸν στρατηγὸν ἐώρων ταῦτα ποιοῦντα. Πρὸς γὰρ τὸ πιστὸν τῆς φήμης ἐσκηπτόμην ὁμοίως αὐτοῖς διατίθεσθαι. Σεπφωρίται δὲ παρ' ἐλπίδα τὴν ἑαυτῶν ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ σοφίσματος ἐσώθησαν.

ξη'. Καὶ Τιβεριὰς δὲ παρ' ὀλίγον διηρπάσθη ὑπὸ Γαλιλαίων, τοιαύτης αἰτίας ὑποπεσούσης. Τῶν ἐκ

tus sum ad curam omnem adhibendam, ut eorum qui sub Joanne erant nomina ediscerent. Quod quum illi fecissent, comperto mihi qui viri essent, edictum proposui, quo fidam dextramque me illis porrigere dicebam, qui ab Joanne starent, modo resipiscerent : atque viginti dierum spatium eis præscripsi, qui suis rebus vellent consulere. Porro minitabar, nisi arma projicerent, me ignem illorum domibus subiecturum esse, bonaque illorum publicurum. His illi auditis, nec mediocri timore perculsi, Joannem reliquunt, armisque projectis ad me venerunt, numero circiter quattuor millia. Soli vero apud Joannem manserunt cives ipsius, et peregrini quidam e Tyriorum metropoli, mille ferme et quingenti. Joannes quidem, ita meo strategemate superatus, deinceps in patria præ metu se continuit.

67. Sub idem autem tempus Sepphoritæ sumptis animis ad arma provolant, freti firmitate mœnium, et quod me viderent aliis rebus distineri. Itaque mittunt ad Cestium Gallum, (erat autem is tum Syriæ præses,) rogantes ut aut ipse oculus veniret in suam fidem ipsorum civitatem accepturus, aut saltem eo mitteret militum præsidium. Gallus vero se venturum quidem esse promittebat, sed de tempore nihil constituit. Atque ego, quum ista accepissem, assumptis mecum militibus meis et in Sepphoritas facta impressione, vi illorum urbem expugnabam. Galilæi vero, hac occasione arrepta, ratique sibi adesse odii sui satiandi tempus, (isti enim civitati infesti erant infensique,) incitati ferebantur, quasi cives omnes advenasque ad internecionem usque deleturi. Itaque quum excursionem fecissent, aedes illorum, quas vacuas deprehendebant, igne cremarunt : nam homines præ metu in arcem confugiebant. Diripiebant autem omnia, nec ullum vastationi modum adhibebant adversus populares suos. Ista quum ego animadvertissem, vehementer dolebam, illisque imperabam ut desinerent, nefas esse suggerens ita tractare ejusdem tribus homines. Postquam vero neque obsecranti neque imperanti inorem gerebant, (nam admonitionibus prævalebat odii magnitudo,) amicorum qui circa me erant fidissimos jussi rumorem spargere, Romanos cum magna militum manu irruptionem fecisse in alteram urbis partem. Hæc autem faciebam, ut fama percrebescente Galilæorum quidem impetus reprimeretur, servareturque Sepphoritarum civitas. Tandemque bene successit hoc strategema. Audito enim ejusmodi nuncio sibi ipsis timuerunt, relictisque a tergo quæ rapta ceperant, fugæ se mandarunt, præsertim quum me ducem eadem facere viderent. Nam ad fidem rumori faciendam simulabam me similiter atque ipsos periculo terreri. Sepphoritæ autem præter omnium suorum spem hoc meo commento salutem consequuti sunt.

68. Sed et Tiberias parum abfuit quin a Galilæis diriperetur, ex hujusmodi causa. Senatus ejus primores scri-

τῆς βουλῆς οἱ πρῶτοι γράψουσι πρὸς τὸν βασιλέα, παρακαλοῦντες ἀφικέσθαι πρὸς αὐτοὺς παραληψόμενον τὴν πόλιν. Ὑπέσχετο βασιλεὺς ἔρχεσθαι, καὶ τὰς ἐπιστολάς ἀντιγράφει, καὶ τῶν περὶ κοιτῶνά τινι, Κρίσπῳ μὲν τοῦνομα, τὸ δὲ γένος Ἰουδαίου, δίδωσι πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς φέρειν. Τοῦτον κομίσαντα γράμματα γνωρίσαντες οἱ Γαλιλαῖοι καὶ συλλαβόντες ἄγουσιν ἐπ' ἐμέ· τὸ δὲ πᾶν πλῆθος, ὡς ἤκουσε, παροῦνθ' ἐν ὁπλᾷ τρέπεται. Συναγθέντες δὲ πολλοὶ πανταγρόθεν κατὰ τὴν ἐπιούσαν ἤχον εἰς Ἀσχωῖν πόλιν, ἐνθα δὴ τὴν κατάλυσιν ἐποιοῦμην, καταβοήσεις τε σφόδρα ἐποιοῦντο, προδόντι ἀποκαλοῦντες τὴν Τιβεριάδα καὶ βασιλέως φίλην, ἐπιτρέπειν τε ἡσίουν αὐτοῖς καταβάσιν ἀρδὴν ἀφανίσαι. Καὶ γὰρ πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς ἔχον ἀπεχθῶς ὡς πρὸς τοὺς Σεπφωρίτας.

ξθ'. Ἐγὼ δὲ ἀκούσας ἡπόρουσιν τινὰ τρόπον ἐξαρπάσω τὴν Τιβεριάδα τῆς Γαλιλαίων ὁργῆς ἐπ' αὐτούς. Ἀρνήσασθαι γὰρ οὐκ ἐδυνάμην μὴ γεγραπέναι τοὺς Τιβεριεῖς καλοῦντας τὸν βασιλέα· ἤλεγχον γὰρ αἱ παρ' ἐκείνου πρὸς αὐτοὺς ἀντιγραφαὶ τὴν ἀλήθειαν. Σύνορος οὖν πολλὴν ὥραν γενόμενος, ὅτι μὲν ἡδίκηκασιν, εἶπον, «Τιβεριεῖς, οἶδα καὶ γὰρ τὴν πόλιν δὲ αὐτῶν ὑμεῖς οὐ καλῶς διακράσασι. Δεῖ δ' ὅμως καὶ μετὰ κρίσεως ἢ τὰ τηλικαῦτα πράττειν. Οὐ γὰρ μόνον Τιβεριεῖς προδόνται τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν γεγονάσιν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ τῶν ἐν Γαλιλαίᾳ δοκιμωτάτων. Προσμεῖναι δὲ μέχρι τοὺς αἰτίους ἀκριβῶς ἐκμάθω, καὶ τότε πάντας ὑποχειρίους ἔξετε καὶ δεούς ἰδίᾳ ἐπάξει· δυνήσεσθε». Καὶ ταῦτα ἐπὶ τὸν πλῆθος, καὶ παυσάμενοι τῆς ὁργῆς διελύθησαν. Τὸν παρὰ βασιλέως δὲ πεμψέντα δῆσαι κελεύσας, μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας ἐπὶ τινὰ τῶν ἐμαυτοῦ χρεῶν ἐπεῖγουσαν σχηψάμενος ἐκδημῶν τῆς βασιλείας, καλέσας τὸν Κρίσπον λάθρα προσέταξα μεθύσαι τὸν στρατιωτὴν φύλακα καὶ φυγεῖν πρὸς βασιλέα· μὴ γὰρ διωγθήσεσθαι. Καὶ ὁ μὲν ταῖς ὑποθήκαις πεπυθὲς διέφυγε, Τιβεριάς δὲ μέλλουσα δευτέρον ἀφανίζεσθαι, στρατηγία τῇ ἐμῇ καὶ προνοίᾳ τῇ περὶ αὐτῆς ὅζων οὕτω κίνδυνον διέφυγεν.

ο'. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν Ἰούστος ὁ Πίστου παῖς λαθὼν ἐμὲ διὰ διδράσκει πρὸς τὸν βασιλέα. Τὴν αἰτίαν δὲ, δι' ἣν τοῦτο ἐπραξεν, ἀφ' ἡγήσομαι. Λαθόντος ἀρχὴν Ἰουδαίους τοῦ πρὸς Ῥωμαίους πολέμου, Τιβεριεῖς διεγνώκεισαν ὑπακούειν βασιλεῖ καὶ Ῥωμαίων μὴ ἀφίστασθαι. Πείθει δ' αὐτοὺς Ἰούστος ἐν ὁπλᾷ χωρῆσαι, νεωτέρων αὐτῶς ἐπιμέμενος πραγμάτων, καὶ δι' ἐλπίδος ἔχων ἀρξεν Γαλιλαίων τε καὶ τῆς ἐκυτοῦ πατρίδος. Οὐ μὴν τῶν προσδοκῆντων ἐπέτυχεν. Γαλιλαῖοι τε γὰρ, ἐλθόντες ἔχοντες πρὸς τοὺς Τιβεριεῖς, διὰ μὴν ὄν ὑπ' αὐτοῦ πρὸ τοῦ πολέμου ἐπεπόνθεισαν, οὐκ ἠνείχοντο στρατηγούντων αὐτῶν Ἰούστου. Καθὼ δὲ τὴν προστασίαν τῆς Γαλιλαίας πιστευθεὶς ὑπὸ τοῦ κοινού τῶν Ἱερουσαλυμιτῶν πολλὰκις εἰς τῶσά τῃν ἤχον ὁργὴν ὡς ὀλίγου δεῖν ἀποκτείναι τὸν Ἰούστον, τρέρειν αὐτοῦ τὴν μοχθηρίαν οὐ δυνάμενος. Δείσας οὖν ἐκεί-

bunt ad regem, rogantes ut ad ipsos veniret urbemque sub imperium suum acciperet. Rex se venturum promittebat, illisque rescipsit, et literas ad Tiberienses perferendas cuidam eorum dedit, qui ei a cubiculo erant, Crispo quidem nomine, genere vero Judæo. Galilæi hunc qui literas deferabat agnitum comprehensumque ad me ducunt: plebs autem omnis, hac re audita, valde exasperata erat, et ad arma procurrebat. Quinque multi postridie ejus diei undique congregati essent, ad urbem Asochin, in qua deversabar, veniebant, et vehementer vociferabant Tiberiadem proditricem appellantes regisque amicam: postulabantque ut permitterem ipsis, descensu illic facto, eam funditus evertere. Tiberiensibus quippe æque infensi erant ac Sepphoritis.

69. Ego vero, istis auditis, mecum dubitabam quo modo Tiberiadem iratis Galilæis eriperem. Nam infitriari non poteram Tiberienses literis regem ad se accivisse; nam litera, ab illo ad eos rescripta, rei veritatem arguebant. Itaque quum diu tacitus mecum cogitasset, tandem respondebam, «Tiberienses quidem inique egisse et ipse novi, nec per me stabit quominus urbem eorum diripiatis. Veruntamen ejusmodi quid non nisi adhibito judicio admittendum. Non enim soli Tiberienses libertatem nostram prodiderunt, sed et multi eorum qui in Galilæa fidei spectatissimæ habentur. Quare manete tantisper, dum exactius edidicerō quinam fuerint proditiōnis auctores: et tunc omnes in potestate vestra habebitis, et quotquot eorum vos singuli adducere poteritis.» Atque hæc loquutus persuasi multitudini: moxque, ubi ira resederat, dormum quisque suam discesserunt. Quum autem eum qui a rege missus erat vinciri jussissem, non ita multis post diebus, quum simulasset me necesse habere e regno abire ad aliquid negotii conficiendum, Crispo ad me clam accito, jussi ut militem custodem inebriaret, atque ita ad regem fugeret: neque enim a fuga retractum iri. Et hic quidem consilio meo obsequutus, evasit, Tiberias vero, quum in extremo excidii discriminis iterum constituta esset, mea solertia, qua ei providebam, periculum brevi adeundum hoc modo effugit.

70. Sub idem tempus Justus Pisti filius me inscio ad regem per fugit. Causam autem, cur ita fecerit, exponam. Quum primum ortum esset bellum, quod Judæi contra Romanos gesserunt, Tiberienses decreverant regi parere et a Romanis nequitiam desciscere. Justus vero suadet eis arma capere, quod et ipse novis rebus studeret, speraretque imperium adipisci Galilæorum patriæque suæ. Non tamen voti compos factus est. Nam et Galilæi Tiberiensibus infensi ex ira quam conceperant ob ea quæ ante bellum ab eo passi fuerant, Justum pro duce habere non ferebant. Atque ego, cui commissæ erat præfectura Galilææ a communi Hierosolymorum, sæpenumero adeo ira accensus eram ut parum abfuerim ab Justo occidendo, quod malitiam ejus perpeti nequiverim. Ille igitur veri-

νος μὴ καὶ λάβῃ τέλος ἅπαξ ὁ θυμὸς, ἔπεμψε πρὸς βασιλέα, κρείσσον καὶ ἀσφαλέστερον οἰκῆσειν παρ' ἐκείνῳ νομίζων.

94. Σεπφορίται δὲ, παραδόξως τὸν πρῶτον κίνδυνον διαφυγόντες, πρὸς Κέστιον Γάλλον ἐπεμψαν, καὶ ἤκειν παρεκάλουν ὥς αὐτοὺς ἔαττον παραληψόμενον τὴν πόλιν, ἢ πέμπειν δύναμιν τὴν ἀνακόψουσαν τὰς ἐπ' αὐτοὺς τῶν πολεμίων ἐπιδρομὰς. Καὶ τέλος ἔπεισαν τὸν Γάλλον πέμψαι δύναμιν αὐτοῖς ἱππικὴν τε καὶ πεζικὴν 10 πάλιν συγγὴν, ἣν ἐλθούσαν νυκτὸς εἰσεδέξαντο. Κακουμένης δὲ ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς στρατιᾶς τῆς περὶ γύρας ἀναλαβὼν ἐγὼ τοὺς περὶ ἐμὲ στρατιώτας, ἤκον εἰς Ἰάρις κώμην· ἐνθα βαλλόμενος χάρακα πόρρω τῆς Σεπφοριτῶν πόλεως ἀπέχων σταδίων εἴκοσι, νυκτὸς ἐπ' αὐτὴν προσέμειξα, καὶ τοῖς τείχεσι προσέβαλλον· καὶ διὰ 15 κλιμάκων ἐμβιβάσας συγγούς τῶν στρατιωτῶν ἐγκρατῆς τὸν πλείστον τῆς πόλεως μέρους ἐγενόμην. Μετ' οὗ πολὺ δὲ διὰ τὴν τῶν τόπων ἀγνοίαν ἀναγκασθέντες ἀνεχωρήσαμεν, ἀνελόντες μὲν δυοκαίδεκα Ῥωμαίων πεζοὺς, δύο 20 δὲ ἱππεῖς, ὀλίγους δὲ Σεπφοριτῶν, αὐτοὶ δὲ ἓνα μόνον ἀπεβάλομεν. Γενομένης δὲ ὕστερον ἡμῖν κατὰ τὸ πεδὸν μάχης πρὸς τοὺς ἱππεῖς, μέχρι πολλοῦ καρτερῶς διακινδυνεύσαντες ἡττήθημεν. Περιελθόντων γὰρ μετὶν Ῥωμαίων, οἱ μετ' ἐμοῦ δέισαντες ἔφυγον εἰς τοῦτον 25 πῖσω. Πίπτει δὲ τῆς παρατάξεως ἐκείνης εἰς τῶν πεπιστευμένων τὴν τοῦ σώματος μου φυλακὴν, Ἰούστος τοῦνομα, καὶ παρὰ βασιλεῖ ποτε τὴν αὐτὴν τάξιν ἐσχηκώς. Κατὰ τοῦτον δὲ τὸν καιρὸν ἡ παρὰ βασιλέως δύναμις ἤκειν ἱππικὴ τε καὶ πεζικὴ, καὶ Σύλλας 30 ἐπ' αὐτῆς ἡγεμὼν, ὃ ἐπὶ τῶν σωματοφυλάκων. Οὗτος οὖν βαλλόμενος στρατόπεδον Ἰουλιᾶδος ἀπέχων σταδίων πέντε, φρουρὰν ἐπέστησε ταῖς ὁδοῖς, τῇ τε εἰς Κανὰ ἀγούσῃ καὶ τῇ εἰς Γάμαλα τὸ φρούριον, ὑπὲρ τοῦ τὰς παρὰ τῶν Γαλιλαίων ὠρελείας τοῖς ἐνοίοις 35 ἀποκλείειν.

95. Ταῦτα δ' ὡς ἐγὼ ἐπιυθόμην, πέμπω διςχιλίους ὀπλίτας καὶ στρατηγὸν αὐτῶν Ἰερεμίαν· οἱ δὲ καὶ χάρακα ὄντες ἀπὸ σταδίου τῆς Ἰουλιᾶδος πλησίον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ πλέον ἀκροβολισμῶν οὐδὲν ἐπραΐζαν, 40 μέχρι τριςχιλίου ἐγὼ στρατιώτας ἀναλαβὼν ἤκον πρὸς αὐτούς. Κατὰ δὲ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν ἐν τινὶ φάραγγι καθίσας λόγον οὐκ ἀπίσθην αὐτῶν τοῦ χάρακος, προεκαλούμην τοὺς βασιλικούς εἰς μάχην, παρανέσας τοῖς μετ' ἐμοῦ στρατιώταις στρέψαι τὰ νῶτα μέγρις 45 ἂν ἐπισπάσωνται τοὺς πολεμίους προελθεῖν· ὅπερ καὶ ἐγένετο. Σύλλας γὰρ, εἰκάσας ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν, προελθὼν ἐπιδιώκειν οἷός τε ἦν. Κατὰ νῦντος δ' αὐτὸν λαμβάνουσιν οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας καὶ σφόδρα πάντας ἐθροῦθήσαν. Ἐγὼ δὲ εὐθὺς ὀρεῖται 50 χρῆσάμενος υποτροφῇ, μετὰ τῆς δυνάμεως ὑπἤντησα τοῖς βασιλικοῖς, καὶ εἰς φυγὴν ἔτρεψα· κἂν κατόρθωτό μοι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἢ πρᾶξις μὴ ἐμποδὼν γενομένου δαίμονός τινος. Ὁ γὰρ ἵππος ἐρ' ὃ τὴν μάχην ἐποιούμην εἰς τελευτάῳδῃ τόπον ἐμπεσὼν συγ-

tus ne ira mea aliquando in eandem prorumperet, ad regem misit, fore ratus ut apud illum et melius et tutius habitaret.

71. Sepphoritæ autem, præter opinionem e primo periculo elapsi, ad Cestium Gallum miserunt, rogantes ut ad eos oculus veniret, urbem in fidem suam accepturus, aut militum manum expediret, quæ hostium incursiones reprimere. Tandemque persuaserunt Gallo de integro ad ipsos mittere copias aliquammultas pedestres equestresque, quas, quum venissent, noctu receperunt. Quum autem regio finitima a militibus Romanis vexaretur, ipse, assumptis qui mecum erant militibus, in vicum cui nomen Garis veniebam, ubi, castris positis valloque circumdatis, quum abessem a Sepphori viginti stadiorum intervallo, nocte copis urbi admotis moribus successi, quumque per scalas magnam militum vim ea scandere fecissem, maximam urbis partem in meam potestatem redigebam. Non multo autem post propter locorum ignorantiam necessitate coacti regressi sumus, occisis duodecim quidem Romanorum pedibus, duobus vero equitibus, et Sepphoritarum nonnullis, uno tantum e nostris desiderato. Aliquanto autem post prælio in planitie cum equitibus conserto, quum diu pericula fortiter adissentus, victi sumus. Nam quum circumventus essem a Romanis, qui mecum erant præ metu terga vertebant. Ex illa vero acie cadit unus eorum quibus credita erat corporis mei custodia, Justus nomine, quique apud regem aliquando eundem locum tenuerat. Per idem autem tempus a rege veniebant copie equestres pedestresque, et Sylla qui dux eis præerat, satellitum præfectus. Hic igitur, quum ad stadia quinque a Juliade castra posuisset, custodias præfecit viis, uni ad Cana ducenti, alteri ad castellum Gamala, ut omni a Galilæis commeatu incolæ excluderet.

72. Ista quum primum ego accepissem, duo militum millia eo mitto, et qui dux illis esset Jeremiam. Illi vero, positis prope Jordanem amnem castris stadii intervallo ab Juliade, ad nullam nisi velitarem pugnam venerunt, donec ipse ad eos me conferebam cum tribus militum millibus. Sequenti vero die quum insidias in valle quadam collocassem, haud ita procul ab illorum castris, regio ad pugnam provocabam, admonitis qui mecum erant militibus, tantisper terga ut obverterent, quoad hostes ad progrediendum elicerent: id quod factum erat. Nam Sylla, ratus nostros fugam non simulatam capessere, egressus sese ad nos persequendum expediebat. A tergo autem ipsum occupant qui ex insidiis surgebant, et omnes valde perturbarunt. Ego vero e vestigio celeriter conversus, cum meis omnibus regibus obviam processi, et in fugam compuli. Atque prælium mihi ea die prorsus ex animi sententia successisset, nisi for- quædam mihi obstitisset. Equus enim, ex quo pugnam, in locum carnosum forte incidens, simul cum ipso me solo

κινήσας με ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· ὁρῶντος δὲ τῶν ἄρθρων γενομένης ἐπὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, ἐκοιμήσθην εἰς κόμην Κεφαρινώμην λεγομένην. Οἱ δὲ ἐμοὶ ταῦτ' ἀκούσαντες, καὶ δεδοκότες μὴ τι χεῖρον ἔπαθον, τῆς μὲν ἐπὶ πλείον διώξεως ἀπέσχοντο, ὑπέστρεφον δὲ περὶ ἐμὲ λίαν ἀγωνιῶντες. Μεταπεμφθέντος οὖν ἱατροῦ καὶ θεραπευτοῦ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, αὐτοῦ κατέμεινα πυρέζας, δοῦναι τε τοῖς ἱατροῖς, τῆς νυκτὸς εἰς Ταριχαίας μετεκοιμήσθην.

10 οἱ γάρ. Σύλλας δὲ καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ πυθόμενοι τὰ κατ' ἐμὲ πάλιν ἐθάρσυναν. Καὶ γνόντες ἀμελεῖσθαι τὰ περὶ τὴν φυλακὴν τοῦ στρατοπέδου, διὰ νυκτὸς ἱππέων λόχον ἰδρύσαντες ἐν τῷ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, γενομένης ἡμέρας εἰς μάχην ἡμῶς προεκαλέσταντο. Τῶν δ' ὑπάκουσάντων καὶ μέχρι τοῦ πεδίου προελθόντων, ἐπιραινέντες οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας ἱππεῖς καὶ ταράζαντες αὐτοὺς εἰς φυγὴν ἔτρεψαν, ἔξ τε τῶν ἡμετέρων ἔκτειναν, οὐ μὴν μέχρι τέλους τὴν νίκην ἤγαγον. Καταπεπλευχέναι γάρ τινας δούλους ἀκούσαντες ἀπὸ Ταριχαίων εἰς Ἰουλιάδα, 20 φοβηθέντες ἀνεχώρησαν.

οὗ. Μετ' οὐ πολὺν δὲ χρόνον Οὐεσπασιανὸς εἰς Τύρον ἀφικνεῖται καὶ σὺν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Ἀγρίππας. Καὶ οἱ Τύριοι βλασφημεῖν ἤρξαντο τὸν βασιλέα, Τυρίων αὐτὸν καλοῦντες καὶ Ῥωμαίων πολέμιον. Τὸν 25 γὰρ στρατοπεδάρχην αὐτοῦ Φίλιππον ἔλεγον προδιδόναι τὴν βασιλικὴν αὐλὴν καὶ τὰς Ῥωμαίων δυνάμεις τὰς οὐσας ἐν Ἱερουσολύμοις κατὰ τὴν αὐτοῦ πρόσταξιν. Οὐεσπασιανὸς δὲ ἀκούσας Τυρίους μὲν ἐπέπληξεν, ὑβρίζουσιν ἄνδρα καὶ βασιλέα καὶ Ῥω- 30 μαίων φίλον· τῷ δὲ βασιλεῖ παρήνεσε πέμψαι Φίλιππον εἰς Ῥώμην, ὑφ' ἑξόντα λόγον Νέρωνι περὶ τῶν πεπραγμένων. Φίλιππος δὲ πεμψθεὶς οὐχ ἤκεν εἰς ὄψιν Νέρωνι· καταλαβὼν γὰρ αὐτὸν ἐν τοῖς ἐσχάτοις ὄντα διὰ τὰς ἐμπεσοῦσας ταραχὰς καὶ τὸν ἐμψύχιον 35 πόλεμον, ὑπέστρεψε πρὸς τὸν βασιλέα. Ἐπεὶ δὲ Οὐεσπασιανὸς εἰς Ἡπολεμαίδα παρεγένετο, οἱ πρῶτοι τῶν τῆς Συρίας δέκα πόλεων κατεβόων Ἰούστου τοῦ Τιβερίου, ὅτι τὰς κόμας αὐτῶν ἐνέπρησεν. Παρέδωκεν οὖν αὐτὸν Οὐεσπασιανὸς τῷ βασιλεῖ κολασθησόμενον ὑπὸ τῶν τῆς βασιλείας ὑποτελῶν. Ὁ βασιλεὺς 40 δ' αὐτὸν ἔδωκεν, ἐπικρυψάμενος τοῦτο Οὐεσπασιανόν, ὥς ἀνωτέρω δεδήλωται. Σεπρωρίζεται δ' ὑπαντήσαντες καὶ ἀσπασάμενοι Οὐεσπασιανὸν λαμβάνουσι δύναμιν καὶ στρατηγὸν Πλάκιον, ἀναβάντες δὲ μετὰ τούτων, 45 ἐπομένου μου ἄχρι τῆς εἰς Γαλιλαίαν Οὐεσπασιανοῦ ἀφίξεως. Περὶ ἧς τίνα τρόπον ἐγένετο, καὶ πῶς περὶ Ταριχαίαν κόμην τὴν πρώτην πρὸς ἐμὲ μάχην ἐποίησατο, καὶ ὥς ἐκείθεν εἰς τὰ Ἰουδάτα ἀνεχώρησαν, καὶ τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὴν ταύτης πολιορκίαν, 60 καὶ ὃν τρόπον ζῶν ληρθεὶς ἐδόθη, καὶ πῶς ἐλύθη, πάντα τε τὰ πεπραγμένα μοι κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον καὶ τὴν Ἱερουσολύμων πολιορκίαν, μετὰ ἀκριβείας ἐν ταῖς περὶ τοῦ Ἰουδαικοῦ πολέμου βίβλοις ἀπήγγελα. Ἀναγκαῖον δ' ἐστίν, ὥς οἶμαι, καὶ ὅσα

allit : quum autem articulorum ad manus carpum facta esset confusio, deportatus sum in vicum, cui nonien Cepharnome. At mei, quum ista audivissent, sollicitique essent ne quid forsitan pejus mihi acciderit, ab hostibus quidem persequenda destiterunt, atque reversi de me vehementer animisangebantur. Accitis igitur medicis et curatione adhibita, ibi per eam diem mansi, quod febriculam haberem, et nocte ex medicorum sententia translatus sum Tarichaeas.

73. Sylla autem et qui cum eo erant, ubi ad eos perlata essent quae mihi acciderant, animos resumpserunt : quumque novissent negligentius custodiri castra, noctu trans Jordannem collocata in insidiis equitum turma, prima luce nos ad praelium provocarunt. Quibus pugnam non deflectantibus, et in planitiem progressis, coorti e latebris equites, terrore injecto eos in fugam verterunt ; ex nostris etiam sex occiderunt, sibi tamen e manibus victoriam excidere passi sunt. Nam quum audissent milites nonnullos Tarichaeis navibus Juliadem advectos esse, praemetu receptui cecinerunt.

74. Non multo autem post Vespasianus Tyrum venit, et cum eo Agrippa rex. Atque Tyrii regem maledictis incensere ceperunt, hostem eum vocantes et Tyriorum et Romanorum. Ejus enim exercituum praefectum Philippum regiam prodidisse dicebant et Romanorum milites qui Hierosolymis erant, idque ipsius jussu. Atqui Vespasianus his auditis Tyrios quidem objurgavit, quod virum et regem et Romanorum amicum contumeliis afficerent ; regem vero adhortatus est ut Philippum Romam mitteret, Neroni eorum quae gesta erant rationem redditurum. Philippus proinde missus in Neronis conspectum non veniebat : quum enim offendisset eum in extremis agentem propter tumultus qui inciderant bellumque civile, ad regem reversus est. Vespasianus autem, posteaquam Ptolemaidem advenerat, Decapolitanorum primores in Justum Tiberiensem palam vociferabant, quod vicos eorum incenderit. Quamobrem Vespasianus eum regi in potestatem tradidit, ut poenas daret regni stipendiariis. At rex eum inscio Vespasiano in vincula conjecit, quemadmodum supra dictum est. Tum Sephoritae, obviam progressi Vespasiano, eoque salutato, praeidium acceperunt duce Placido, cumque illis ascenderunt, me a tergo eos persequente, donec in Galilaeam veniret Vespasianus. De quo adventu et cujusmodi erat, et quo modo circa vicum Tarichaeam mecum acie primum conflixerunt, utque illinc in Jotapata se receperunt, quaeque ipse gessi in ejus loci obsidione, et qui factum est ut ipse vivus captus vinculis astrictus fuerim, et non multo post solutus, quae item ipse in bello Judaico perfecti, quaeque spectant ad Hierosolymorum obsidionem, in libris de bello Judaico non perfunctorie narraui. Mihi autem necessarium esse arbitror ut res a me in vita mea gestas, quas in libros

μή κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον ἀνέγραψα τῶν ἐν τῇ βίῃ μου πεπραγμένων νῦν προαναγράψαι.

οε'. Τῆς γάρ τῶν Ἰωταπατῶν πολιορκίας λαβούσης τέλος, γενόμενος παρὰ Ῥωμαίοις μετὰ πάσης ἐπιμελείας ἐφυλασσόμεν, τὰ πολλὰ διὰ τιμῆς ἄγοντός με Οὔεσπασιανοῦ. Καὶ δὴ κελύσαντος αὐτοῦ ἡγαγόμεν τινὰ παρθένον ἐκ τῶν αἰχμαλωτιδίων τῶν κατὰ Καισάρειαν ἀλουσῶν ἐγγύριον· οὐ παρέμεινε δ' αὕτη μοι πολὺν χρόνον, ἀλλὰ λυθέντος καὶ μετὰ Οὔεσπασιανοῦ πορευθέντος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀπηλλάχθαι. Γυναῖκα δ' ἑτέραν ἡγαγόμεν κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Κάκειθεν ἐπὶ τὴν Ἱεροσολύμων πολιορκίαν συμπεμφθεὶς Τίτῳ πολλάκις ἀποθανεῖν ἐκινδύνευσα, τῶν τε Ἰουδαίων διὰ σπουδῆς ἐχόντων ὑποχεῖρόν με λαβεῖν τιμωρίας ἐνεκεν καὶ Ῥωμαίων, δσάκις νικηθεῖεν, πάσχειν τοῦτο κατ' ἐμὴν προδοσίαν δοκούντων, συνεχεῖς καταβοήσας ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος ἐγίνοντο, κολάζειν με ὡς καὶ αὐτῶν προδότην αἰτούντων. Τίτος δὲ Καῖσαρ, τὰς τοῦ πολέμου τύχας οὐκ ἄγων, σιγῇ τὰς ἐπ' ἐμὲ τῶν στρατιωτῶν ἐξέλευεν ὁρμάς. Ἦδη δὲ κατὰ κράτος τῆς τῶν Ἱεροσολυμιτῶν πόλεως ἐχομένης, Τίτος Καῖσαρ ἐπειθὲν με πολλάκις ἐκ τῆς κατασκαφῆς τῆς πατρίδος πᾶν ὅτι θέλωμι λαβεῖν συγχωρεῖν γὰρ αὐτὸς ἔφασκεν. Ἐγὼ δὲ τῆς πατρίδος πεσοῦσης μὴδὲν ἔχων τιμώτερον, ὃ τῶν ἐμαυτοῦ συμφορῶν εἰς παραμυθίαν λαθὼν φυλάττωμαι, σωματῶν ἐλευθέρων, τὴν αἴτησιν ἐποιούμην Τίτον, καὶ βιβλίῳ ἱερῶν ἔλαβον χαρισάμενον Τίτου. Μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ τὸν ἀδελφὸν μετὰ πενήντηντα φίλων αἰτησάμενος οὐκ ἀπέτυχον. Καὶ εἰς τὸ ἱερὸν δὲ πορευθεὶς, Τίτου τὴν ἐξουσίαν δόντος, ἔνθα πολὺ πλήθος αἰχμαλωτῶν ἐγκέκλειστο γυναικῶν τε καὶ τέκνων, ὅσους ἐπέγνων φίλων ἐμῶν καὶ συνήθων ὑπάρχοντας ἐρρυσάμην, περὶ ἑκατὸν καὶ ἐνενήκοντα ὄντας τὸν ἀριθμὸν, καὶ οὐδὲ λύτρα καταθεμένους ἀπέλυσα, συγχωρήσας αὐτοὺς τῇ προτέρᾳ τύχῃ. Περαιθεὶς δὲ ὑπὸ Τίτου Καίσαρος σὺν Κερεαλίῳ καὶ χιλίοις ἱππεῦσιν εἰς κόμην τινὰ Θεωῶν λεγομένην, προκατανοήτων εἰ τόπος ἐπιτήδειός ἐστι χάρακα δέξασθαι, ὡς ἐκείθεν ὑποστρέφωιν εἶδον πολλοὺς αἰχμαλώτους ἀνεσταυρωμένους καὶ τρεῖς ἐγνώρισα· συνήθεις μοι γενομένους, ἤλγησα τὴν ψυχὴν, καὶ μετὰ δακρύων προσελθὼν Τίτῳ εἶπον. Ὁ δ' εὐθὺς ἐκέλευσεν καθαιρεθέντας αὐτοὺς θεραπείας ἐπιμελεστάτης τυχεῖν. Καὶ οἱ μὲν δύο τελευτῶσι θεραπευόμενοι, ὁ δὲ τρίτος ἔζησεν.

ος'. Ἐπεὶ δὲ κατέπαυσε τὰς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ταραχὰς Τίτος, εἰκάσας τοὺς ἀγροὺς οὓς εἶχον ἐν ταῖς Ἱεροσολύμοις ἀνοήτους ἐσομένους μοι, διὰ τὴν μέλλουσαν ἐκεῖ Ῥωμαίων φρουρὰν ἐγκαθεῖσθαι, ἔδωκεν ἑτέραν χώραν ἐν πεδίῳ· μέλλων τε ἀπαίρειν εἰς τὴν Ῥώμην, σύμπλουν ἐξέστατό με πᾶσαν τιμὴν ἀπονέμειν. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ῥώμην ἤκομεν, πολλὰς ἔτυχον παρὰ Οὔεσπασιανοῦ προνοίας· καὶ γὰρ καὶ κατάλυσιν ἔδωκεν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ πρὸ τῆς ἡγεμονίας αὐτῷ γενομένης,

de bello Judaico non retulerim, nunc quidem memor.

75. Jotapatorum igitur obsidione ad finem perducta, quum jam essem in Romanorum potestate, summa curz habebam, Vespasiano in plurimis honore me afficiente. Ideo illius jussu uxorem ducebam virginem quandam, ex illarum numero quæ Cæsareæ captæ erant, indigenam. Verum apud me non diu manebat, sed quum solutus essem et cum Vespasiano una profectus Alexandriam, discessit. Uxorem autem alteram ducebam Alexandriæ. Illinc quoque una cum Tito missus ad Hierosolymorum obsidionem, non semel de vita periclitatus sum, et Judæis modis omnibus id agentibus ut me in potestatem suam redigerent, quo me supplicio afficerent; et Romanis, quoties cladem aliquam acciperent, ac si ea ex mea proditione accidisset, continuo imperatorem appellantibus, et me ad penam tanquam illorum proditorem deposcentibus. At Titus Cæsar, non ignarus belli vicissitudinum, militum in me impetum silentio discutebat. Quumque in eo esset urbs Hierosolymorum ut vi expugnaretur, subinde me hortabatur Titus Cæsar ut ex patriæ excidio quicquid vellem ipse sumerem: quippe hanc potestatem se mihi concedere dicebat. Ego vero patria collapsa nihil prius habens et antiquius, quod in meorum calamitatum consolationem acceptum servarem, quam corpora libera, Titum ea poscebam, simulque accepi libros sacros, quos dono mihi dedit Titus. Quum autem non multo post fratris etiam vitam eum rogassem et amicorum quinquaginta, res mihi ex animi sententia successit. Sed et, facta mihi a Tito potestate, in templum ingressus, in quo inclusa erat magna captivarum mulierum et puerorum multitudo, quotquot inter eos amicorum meorum et familiarium deprehendi, omnes, circiter centum et nonaginta numero, liberavi, nulloque redemptionis pretio soluto dimisi in pristinum fortunæ statum restitutos. Missus deinde a Tito Cæsare cum Cerealio et mille equitibus in vicum quandam cui nomen Thecoa, ad dispiciendum an locus esset castris metandis idoneus, quum illinc revertens multos viderem crucibus suffixos, et in his tres mihi quondam familiares agnoscerem, animo indolui, et quum Titi pedibus lacrimans accidissem, rem ut erat ei referebam. Ille vero mox jussit ipsis detractis adhibendam esse curationem omni cum diligentia, et horum quidem duo dum curarentur animam efflarunt, tertio vero longior vitæ usura reddita est.

76. At Titus, postquam res in Judæa turbatas composuerat, facta conjectura agros quos habebam circa Hierosolyma mihi inutiles fore, propter milites Romanos illic ad regionis custodiam relinquendos, alia mihi prædia donavit in planitie: et Romam profecturus, me navigationis socium assumpsit, magno in honore habitum. Ubi vero Romam pervenimus, curæ non mediocri eram Vespasiano: nam et hospitium mihi dedit iis in ædibus, quas antequam fieret

πολιτεία τε Ῥωμαίων ἐτίμησε καὶ σύνταξιν χρημάτων
 ἔδωκεν· καὶ τιμὴν διετέλει μέχρι τῆς ἐκ τοῦ βίου με-
 ταστάσεως, οὐδὲν τῆς πρὸς ἐμὲ χρηστότητος ὑφελών·
 5 ὃ μοι διὰ τὸν φθόνον ἤνεγκε κίνδυνον. Ἰουδαῖος γάρ
 τις, Ἰωνάθης τοῦνομα, στάσιν ἐξεγείρας ἐν Κυρήνῃ
 καὶ δισχίλους τῶν ἐγγυρίων συναναπέσας, ἐκείνοις μὲν
 αἷτιος ἀπωλείας ἐγένετο, αὐτὸς δὲ ὑπὸ τοῦ τῆς χώρας
 ἡγεμονεύοντος δεθείς καὶ ἐπὶ τὸν αὐτοκράτορα πεμφθεὶς
 20 ἔφρασκεν ἐμὲ αὐτῷ ὅπλα πεπομφέναι καὶ χρήματα.
 Οὐ μὴν Οὐεσπασιανὸν ψευδόμενος ἔλαθεν, ἀλλὰ κα-
 τέγων θάνατον αὐτοῦ, καὶ παραδοθεὶς ἀπέθανεν.
 Πολλὰκις δὲ καὶ μετὰ ταῦτα τῶν βασκαίνοντων μοι
 τῆς εὐτυχίας κατηγορίας ἐπ' ἐμὲ συνθέντων, Θεοῦ
 15 προνοία πάσας διέφυγον. Ἐλάβον δὲ παρὰ Οὐεσπα-
 σιανοῦ δωρεὰν γῆν οὐκ ὀλίγην ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. Καθ'
 ὃν δὴ καιρὸν καὶ τὴν γυναῖκα, μὴ ἀρεσκόμενος αὐτῆς
 τοῖς ἥθεσιν, ἀπεπεμφάμην, τριῶν παιδῶν γενομένην
 μητέρα· ὧν οἱ μὲν δύο ἐτελεύτησαν, εἷς δὲ ὃν Ὑρκανὸν
 προσηγόρευσα περίεστιν. Μετὰ ταῦτα ἡγαγόμεν γυ-
 20 ναῖκα κατωκηκυῖαν μὲν ἐν Κρήτῃ, τὸ δὲ γένος Ἰου-
 δαίαν, γονέων εὐγενεστάτων καὶ τῶν κατὰ τὴν χώραν
 ἐπιφανεστάτων, ἥθει πολλῶν γυναικῶν διαφέρουσαν, ὥς
 ὃ μετὰ ταῦτα βίος αὐτῆς ἀπέδειξε. Ἐκ ταύτης
 δὴ μοι γίνονται παῖδες δύο· πρεσβύτερος μὲν Ἰού-
 25 στος, Σιμωνίδης δὲ μετ' ἐκείνον, ὃ καὶ Ἀγρίππας
 ἐπικληθεὶς. Ταῦτα μέντοι τὰ κατὰ τὸν οἶκον.
 Διέμεινε δὲ μοι ὁμοία καὶ τὰ παρὰ τῶν αὐτοκρα-
 τῶρων. Οὐεσπασιανοῦ γὰρ τελευτήσαντος, Τί-
 30 τος, τὴν ἀρχὴν διαδεξάμενος, ὁμοίαν τῇ πατρὶ τὴν
 τιμὴν μοι διεφύλαξε, πολλὰκις τε κατηγορηθέντος
 οὐκ ἐπίστευσεν. Διαδεξάμενος δὲ τοῦτον Δομετιανὸς
 καὶ προσήυξησε τὰς εἰς ἐμὲ τιμὰς. Τούς τε γὰρ κα-
 τηγορήσαντάς μου Ἰουδαίους ἐκόλασε καὶ δοῦλον
 35 εὐνοῦχον, παιδαγωγὸν τοῦ παιδός μου, κατηγορήσαντα
 κολασθῆναι προσέταξεν. Ἐμοὶ τε τῆς ἐν Ἰουδαίᾳ
 χώρας ἀτέλειαν ἔδωκεν, ἥπερ ἐστὶ μεγίστη τιμὴ τῇ
 λαβόντι. Καὶ πολλὰ δ' ἡ τοῦ Καίσαρος γυνὴ Δομετία
 διετέλεσεν εὐεργετοῦσά με. Ταῦτα μὲν τὰ πεπρα-
 40 γμένα μοι διὰ τοῦ βίου ἐστίν. Κρινέτωσαν δ' ἐξ
 αὐτῶν τὸ ἥθος, ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, ἕτεροι. Σοὶ δ' ἀπο-
 δεδωκώς, κράτιστε ἀνδρῶν Ἐπαφρόδιτε, τὴν πᾶσαν τῆς
 ἀρχαιολογίας ἀναγραφὴν, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνταῦθα
 καταπαύω τὸν λόγον.

Imperator habitaverat, et civis Romani jure cohonestavit,
 et annuam mihi pensionem assignavit; meque honoribus
 cumulare non destitit, sua erga me liberalitate ne minimum
 quidem deminuta donec e vita migrarit: id quod ex invidia
 me in discrimen adduxit. Judæus enim quidam, Jonathan
 nomine, quum seditionem apud Cyrenen excitasset, et bis
 mille indigenis ut idem facerent persuasisset, istis quidem
 in causa erat exitii; ipse vero, a provinciæ præside vinctus
 et ad Imperatorem missus, aiebat me arma et pecunias illi
 suppeditasse. Vespasianum tamen non latebat quod men-
 titus fuerit, capitisque eum condemnabat, adeo ut *carnifici*
 traditus perierit. Sæpe etiam postea accusationibus ab iis,
 qui meæ inviderunt felicitati, in me institutis, Dei provi-
 dentia ex omnibus evasi. A Vespasiano autem dono accepi
 latifundium in Judæa. Quo etiam tempore uxorem di-
 misi, quod ejus mores mihi non placerent, quum jam mater
 facta esset trium liberorum: quorum duo quidem diem suum
 obierunt, unus vero, quem Hyrcanum appellavi, adhuc
 superstes est. Paulo post aliam duxi uxorem, quæ in Creta
 habitarat, genere autem Judæa erat, parentibus nobilissi-
 ris nata et omnium in illa regione splendidissimis, quæ
 multas mulieres morum præstantia superabat, ut vita ejus
 quam deinceps mecum agebat indicio fuit. Ex ea duos
 suscepi filios, Justum natu grandiorum, et post eum Simo-
 nidem, qui et Agrippæ cognomen habet. Et hujusmodi
 quidem res nostræ domesticæ. Mansit autem mihi Impe-
 ratorum benevolentia perpetuo eadem. Nam defuncto
 Vespasiano, Titus, qui eum in imperio excepit, in eodem
 quo pater honore me habuit, quumque sæpius accusarer,
 non credidit. Domitianus autem, qui ei successit, hono-
 ribus etiam et dignitate me auxit. Nam et Judæos accusa-
 tores meos supplicio affecit, et servum eunuchum filii mei
 pædagogum, qui accusationem in me instituerat, puniri
 jussit. Quin mihi, quod attinet ad agros in Judææ pro-
 vincia, tributorum immunitatem dedit, id quod ei qui acce-
 perit honorificentissimum censetur. Ad hæc Cæsaris uxor
 Domitia mihi benefacere nunquam destitit. Et hæc quidem
 sunt quæ per omnem vitam a me gesta sunt. Ex illis vero
 de moribus meis judicent alii, prout cuicunque libuerit.
 Quum autem tui in usum, præstantissime virorum Epa-
 phrodite, antiquitates omnes perscripserim, in præsentia
 hic narrationem claudio.